

Anh Xin Đầu Hàng

Contents

Anh Xin Đầu Hàng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	19
4. Chương 4	28
5. Chương 5	37
6. Chương 6	45
7. Chương 7	53
8. Chương 8	60
9. Chương 9	71
10. Chương 10	80

Anh Xin Đầu Hàng

Giới thiệu

Giang Chấn Vũ và An Mật Nhi tình cờ gặp nhau trong một nhà hàng và cô đã đánh sét anh ngay từ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-xin-dau-hang>

1. Chương 1

Cháu chào bác trai, bác gái! Cháu là An Thư Nhi, rất vui khi được gặp hai bác.

Cô gái khẽ cúi đầu, cử chỉ duyên dáng, nữ tính cùng với bộ váy màu xanh nước biển càng khiến cô có vẻ đẹp đặc biệt phiêu dật thanh linh, vừa mới gặp mặt ít phút đã tỏ ra đáng vẻ của con nhà gio giáo.

Cô cười nụ cười xinh đẹp nhất có thể, nhìn hai vị phụ huynh bằng ánh mắt long lanh lấp lánh như tuyết ánh trăng. Lấy tay khẽ vuốt vuốt tóc, miệng nói giọng truyền cảm, nụ cười có vẻ bên lên, đây chính là nhiệm vụ của An Mật Nhi – đóng giả cô bạn gái hoàn hảo của Sammy.

Ngồi đối diện với hai bậc phụ huynh, bác trai là người Pháp, khoảng chừng 60 tuổi, nhưng vẫn còn rất phong độ, đặc biệt là đôi mắt sáng như ngọc bích mà anh chàng Sammy cũng được thừa hưởng. Bác gái là Hoa kiều, tuy không còn trẻ nữa nhưng nhìn là biết khi còn trẻ bà chính là một trong những người đẹp phương Đông.

Hai người đều chăm chú nhìn người con gái xinh đẹp nhả nhặn ngồi bên cạnh con trai mình.

Cháu là bạn gái... của Sammy. Bác trai hỏi.

Dạ, đúng ạ. Cháu vẫn luôn trông chờ ngày được gặp hai bác, cuối cùng thì có cơ hội gặp rồi ạ.

Hai vợ chồng nhìn nhau một cái, trông có vẻ khá ngạc nhiên, im lặng mất một lúc rồi quay sang con trai hỏi:

Các con quen nhau bao lâu rồi?

Thưa cha, năm năm rồi. Sammy mỉm cười trả lời bằng tiếng Pháp.

Sao cha chưa bao giờ nghe con nói có bạn gái ở Đài Loan.

Vì con sợ cha biết sẽ phản đối.

Thằng ngốc này, cha mẹ đều rất ngạc nhiên. Sao có thể phản đối được chứ?

Do con không biết phải giải thích với cha mẹ như thế nào. Con thật sự không yêu Grey, cũng sẽ không lấy cô ấy, con muốn ở bên người con gái phương Đông này.

Ai là Grey thế ạ?. An Mật Nhi ngược ánh mắt vô tội, buồn rầu hỏi.

Hai vị phụ huynh giật mình. Họ nói tiếng Pháp với nhau, cứ tưởng con bé không hiểu, lúng túng hỏi:

An tiểu thư cũng biết nói tiếng Pháp à?

Cô lắc đầu.

Dạ không. Cháu chỉ biết mấy câu đơn giản mà Sammy đã dạy cháu. Nói đến tên bạn trai, nghe thật ngọt ngào.

Thì ra là thế. Hai ông bà nhẹ nhàng thở hắt ra.

Grey là bạn hàng xóm từ nhỏ của anh. Sammy nhìn cô dịu dàng giải thích.

Lớn lên từ nhỏ. Vậy phải gọi là bạn thanh mai trúc mã của anh rồi. Em nghe nói cùng lớn lên bên nhau, rất dễ phát sinh tình yêu... An Mật Nhi

chớp chớp mắt, vẻ mặt cực nghiêm túc, trêu chọc anh chàng bạn trai.

Anh chỉ coi Grey là em gái. Sammy nhấn mạnh.

Đúng không đó? Cô khẽ nhăn mặt như không vừa ý.

Đúng đúng đúng, Grey chỉ là hàng xóm thôi. Mẹ của Sammy nói ngang trong khi chồng bà sau khi nghe bà dịch lại cũng gật đầu nói vài câu tiếng Pháp.

Cha anh nói gì vậy?

Cha anh nói, Grey không xinh đẹp bằng em.

An Mật Nhi nghe xong, ngượng ngùng nở nụ cười.

Cháu cảm ơn bác.

Nói thật, hai bác còn tưởng Sammy không thể quen bạn gái nên rất lo lắng.

Hai bác còn sợ nó quen phải những cô gái không tốt. Mẹ Sammy nói.

Cha mẹ đừng lo lắng, bạn gái con là cô gái ngoan ngoãn. Cha mẹ soi mói quá sẽ làm cô ấy sợ.

Sammy. Mẹ anh liếc mắt một cái.

Cô gái khả ái ngồi bên cạnh anh liền nép vào, khều cùi chỏ, mắng nhẹ:

Đừng có nói bậy, bác trai, bác gái rất thương anh nên mới nói như thế.

Ừ, là anh sai. Trán khẽ nhăn lại, đôi mắt yêu thương nhìn cô tình sâu như biển, ngay cả giọng nói cũng trầm ấm, dường như anh nói với cô bằng tình yêu.

Hai người lại còn liếc mắt đưa tình khiến hai vị phụ huynh rất mừng.

Cả hai vợ chồng từ nước Pháp xa xôi trở về chỉ để truy bắt con trai năm nay đã 29 tuổi của họ, năm năm trước đến Đài Loan làm nhà thiết kế áo cưới chuyên nghiệp, sau đó thì quyết định ở lại Đài Loan, không chịu về Pháp..

Hai ông bà vẫn thường thúc giục anh về nước để tổ chức đám cưới cho anh, nhưng anh lại nhất quyết không chịu về, nói rằng muốn ở Đài Loan cùng bạn bè mở Tiệm áo cưới.

Sau một thời gian dài thúc ép không thành, hai vợ chồng đành phải thân chinh đi tìm.

Thực ra là hai ông bà dự định sẽ bắt anh về Pháp kết hôn với Grey nhưng không đoán ra được rằng, anh đã có bạn gái ở Đài Loan.

Cũng không hẳn cứ phải là Grey mới được, vì trước kia thấy anh không có bạn gái, trong khi Grey lại có tình cảm với anh, nên hai người đều đặt kỳ vọng lên Grey.

Không ngờ khi tới Đài Loan, con trai lại cho hai ông bà bất ngờ lớn như vậy.

Đúng là cha nào con nấy, đều yêu người con gái phương Đông, thảo nào

nhất quyết không chịu về Pháp, lí do chính là vì không thể xa người yêu. Từ đầu đến cuối, An Mật Nhi đều cẩn thận giữ hình tượng thực nữ dịu dàng, bỏ dáng vẻ nam tính thường ngày, đầu đội tóc giả hóa thân thành một người con gái xinh đẹp, lễ phép. Nói chuyện thì nhỏ nhẹ, che miệng cười duyên ra dáng con nhà có học, làm cho cha mẹ anh càng nhìn càng thích, nghĩ bụng thằng con mình tinh mắt.

Theo phán đoán, chắc chắn hai vị phụ huynh sẽ không bắt buộc Sammy phải trở về Pháp nữa, cô trong thân phận bạn gái đã tới lúc nên rút lui.

Thoắt cái hai tiếng cho bữa cơm cũng trôi qua, cô ngó nghiêng, tìm lí do để trốn đi.

Thật là ngại, thưa bác trai, bác gái, trời sắp tối rồi, con còn có việc, xin phép hai bác. Cô ngượng nghịu nói trong khi Sammy cũng phối hợp ăn ý, tiếp lời cô.

Thư Nhi và bạn bè của cô ấy phải đến viện dưỡng lão làm từ thiện.

Anh nói lí do cô về trước bằng tiếng Pháp với cha mẹ.

Hai ông bà nghe xong, lại bất ngờ, không thể tin được bạn gái của con trai không những xinh đẹp lại tốt bụng, cả hai quý trọng nhân cách của con bé còn chưa đủ, sao có thể giữ lại được. Hai vợ chồng càng thích cô hơn.

An Mật Nhi cúi đầu chào hai vị phụ huynh, sau đó rời khỏi bàn, không quên giữ dáng vẻ của người con gái phương Đông yếu điệu thực nữ, trái ngược với cá tính của phụ nữ phương Tây năng động.

Sự thật là cô phải chạy về gấp để chụp ảnh ngôi sao ca nhạc nổi tiếng cho bìa tạp chí. Buổi hẹn lúc 7 giờ tối nên cô phải về trước để thay mớ đồ giả dạng này, chuyện còn lại giao hết cho Sammy, cứ để cho anh ba hoa chích chòe với cha mẹ.

Cô đi dọc hành lang được thiết kế theo phong cách Châu Âu, rồi bước vội xuống mấy bậc cầu thang, đầu óc hoàn toàn tập trung cho việc chụp ảnh tối nay.

Ở dưới cầu thang, một anh chàng to ạc một bộ vest trắng tưng tưng đang bước từng bước lên cầu thang. Anh có một thân hình cường tráng, nhìn là biết người thường xuyên tập thể hình, thân hình khiến nhiều người đàn ông khác phải hâm mộ.

Có vài đứa nhóc chạy đuổi dí nhau, cười khanh khách làm Giang Chấn Vũ chú ý. Anh ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy bọn nhóc đụng phải một cô gái đang đi xuống.

Nhìn thấy cô gái dường như sắp bị trượt chân té, phản ứng nhanh nhẹn, anh

chạy lên vươn cánh tay ôm lấy cô.

Thấy mình gây chuyện, lũ nhóc vội bỏ chạy, cũng chẳng xin lỗi lấy một câu.

Mấy đứa nhóc đáng đánh đòn. Giang Chấn Vũ thì thào nói nhỏ, không nhìn bọn nhóc nữa, hỏi cô gái mình đang ôm trong tay. Cô không sao chứ?

Không sao. Cám ơn anh. Cô gái từ từ ngẩng đầu lên, gương mặt xinh đẹp không tì vết như đóa hoa hồng nở rộ đầu xuân, làm anh không thể không giật mình một cái.

An Mật Nhi sau khi đã đứng thẳng bằng, chỉnh lại quần áo, phát hiện ra mắt cá chân bị đau do lúc này va phải lũ nhóc. Nếu là ngày thường thì cô hoàn toàn có thể né được rồi, nhưng do hôm nay mặc váy mang giày cao gót nên làm gì cũng chậm chạp.

Chân của cô bị đau à? Anh nhìn là biết ngay.

Không sao đâu.

Cô nhìn anh nói cảm ơn, định bước đi nhưng lại thấy cánh tay đang ôm eo mình vẫn chưa chịu buông ra, liền ngẩng đầu lên nhẹ giọng hỏi:

Xin lỗi, anh có thể buông tôi ra được không?.

Mặt đối mặt nên anh nhìn cô gần hơn, lòng vì vẻ đẹp của cô mà đảo lộn, anh cố che giấu cảm xúc, vội giải thích không cô lại nghĩ anh là người xấu:

Cô không nên đi ngay sẽ làm chỗ bị sưng nặng thêm. Nếu muốn đỡ đau, cô đừng dùng sức, cởi giày cao gót ra đi.

Kinh nghiệm khi bị thương anh nắm rất rõ, vì anh là cầu thủ chuyên nghiệp.

Anh một phần lo chân cô sẽ càng đau thêm, phần khác không hề muốn buông cô ra.

Lúc này nhìn thấy cô, anh đã chẳng muốn dời mắt sang chỗ khác. Anh còn muốn có thể đứng nói chuyện lâu lâu với cô, cảm giác mà từ trước giờ chưa từng có.

Anh thấy rõ ràng cô bị thương, không thể nhích chân lên được nhưng lại không biểu hiện ra mặt, nếu là các cô gái khác thì đã kêu ré lên.

Vì thấy động tác của cô không tự nhiên nên anh mới đoán cô bị thương, với lại theo kinh nghiệm mà anh biết, bây giờ không thể tăng thêm ma sát với mắt cá chân, nên mới đề nghị cô cởi giày cao gót ra.

Nhưng có lẽ cô sẽ không đồng ý cởi giày ra, vì cô là con gái sao có thể đi chân đất trước mặt mọi người được.

À. Anh nói đúng. An Mật Nhi đồng ý với anh. Cô cởi ngay đôi giày cao gót màu trắng, đặt bàn chân thon đẹp xuống nền.

Giang Chấn Vũ bất ngờ, nhìn cô then thùng dẹt vậy mà lại có cá tính

dám đi chân trần.

An Mật Nhi không mấy may quan tâm tới ánh mắt của anh chàng đang nhìn mình, lòng chỉ mong vết thương ở mắt cá chân không đau nữa.

Cô không câu nệ chuyện ý tứ gì hết, việc quan trọng nhất bây giờ là chân của cô đang rất đau, mà chân đau thì làm sao đi được, lại còn có mấy cái ngoại cảnh đang chờ cô tới chụp.

Tôi sẽ giúp cô đi xuống tìm chỗ ngồi.

Được, cảm ơn anh.

Một tay cô đặt lên vai anh, đem cả người dựa vào anh, một tay kia xách lưng lẳng đôi giày cao gót, từ từ đi xuống cầu thang.

Nhưng nếu cứ tiếp tục đỡ cô như thế này thì mắt cá chân cô vẫn rất đau, còn mất thời gian, cách tốt nhất là anh bế cô xuống lầu, vừa nhanh vừa khiến cô không bị đau.

Cô có muốn... Tôi bế cô xuống cầu thang? Anh hỏi, có chút do dự, có lẽ cô ấy sẽ ngại với một người đàn ông xa lạ chẳng.

Nếu anh không thấy phiền thì nhờ anh ôm tôi xuống. Cô nhẹ nhàng nói còn đưa đôi mắt to đẹp tràn ngập ý nhờ vả.

Phiền ư? Không hề! Anh mừng còn chưa kịp.

Ok! Giang Chấn Vũ trả lời ngay, cánh tay chắc khỏe nhấc bổng cô lên, cơ thể con gái mềm mại ầm ập dán vào người làm anh ngất ngây.

Mái tóc dài của cô phủ trên vai anh, như lông chim nhẹ nhàng phết qua phết lại làn da thô ráp của anh. Khi anh cúi đầu nhìn xuống mấy bậc cầu thang, cảnh đẹp nữ tính lộ ra được anh thu vào trong tầm mắt. Cô có dáng người thật tuyệt vời.

Giang Chấn Vũ không cố ý nhìn lên ngực của cô nhưng từ trên nhìn xuống, sẽ nhìn thấy ngay bên dưới cổ áo là hai bờ ngực tròn giao nhau đẹp như sơn cốc, là người đàn ông ắt hẳn phải sinh ra những tư tưởng không trong sáng. Cô ấy nhìn thon thả, gầy gò nhưng cũng đầy đặn đấy chứ...

Cả người anh chợt nóng bừng, ngay tức khắc anh vội dè nèn chính mình không thể dòm chỗ không nên dòm, mắc công cô lại hiểu lầm anh có ý đồ dè xòm thì nguy. Vì vậy anh tập trung chú ý mấy bậc cầu thang, nếu không sẽ bước hụt ngã sấp xuống, anh thì không sao nhưng sẽ làm cô bị thương.

Anh ôm cô xuống tới tầng dưới, đặt cô ngồi xuống hàng ghế dài dành cho khách hàng kê sát tường, sau đó ngồi xổm xuống.

Cô có muốn tôi xem chân của cô bị sao không? Nếu như chỗ đau không nặng lắm, chỉ cần xoa bóp một lát sẽ khỏi. Anh không muốn bỏ mặc cô,

phải xem chân của cô bị làm sao đã.

Anh nói anh sẽ xoa bóp giúp tôi? Cô tò mò hỏi.

Tôi thường xuyên vận động nên bị thương như cơm bữa và hay được người ta xoa bóp nên cũng biết.

Anh ngồi thẳng lưng nhìn vào mặt cô, say mê ngắm người đẹp.

Vậy phiền anh quá rồi. Cô cười nhẹ, giống như cơn gió xuân phảng phất, thổi bay từng gợn sóng nhỏ, khiến anh thoải mái bay bổng. Được cô bật đèn xanh, anh dè chừng chạm vào chân cô.

Giang Chấn Vũ quỳ một gối xuống nền, hành động của anh rất nhẹ nhàng, sợ nếu quá lỗ sẽ làm cô đau.

Cô có đau không? Anh ấn nhẹ chỗ sưng, xem phản ứng của cô.

Có.

Cô bị bong gân rồi nhưng cũng không nặng lắm đâu!

Tốt quá. Cô nhẹ nhàng thở ra.

Lúc xoa bóp chắc chắn sẽ rất đau. Anh còn lo lắng hơn cô, sợ cô sẽ không dám để anh xoa. Vì chân của cô mềm mại như thế này, anh không nỡ làm cô đau...

An Mật Nhi vốn không sợ đau, chỉ cần đỡ là được, đau xịu thì có làm sao, có chết đâu mà sợ.

Không sao đâu, tôi chịu được.

Cô không đầu hàng, còn mỉm cười, nhìn anh như ra lệnh: Anh bóp chân cho tôi liền đi.

Đúng là cành hoa mảnh mai nhưng lại không sợ bão táp mưa sa, càng làm cho anh không đành lòng. Anh tưởng tượng nếu ngày nào cũng được ở bên cạnh cô, chắc chắn lúc nào cũng sẽ có cảm giác như gió xuân thổi mát quanh mình.

Mặc dù hôm nay anh có việc quan trọng, cũng sắp tới giờ rồi nhưng anh không việc gì phải vội vàng, trái lại dồn mọi tâm tư vào cô, nghĩ thầm nhất định sẽ làm chân cô hết đau.

Bàn tay thô và to của anh nhẹ nhàng đặt chân cô lên đầu gối mình.

Chân con gái mịn màng hơn gấp mấy lần chân đàn ông con trai. Anh dùng ngón tay cái tập trung vào chuyên môn xoa bóp, chắc hẳn là cô rất đau nhưng vẫn cố chịu đựng không hé răng nửa lời, đôi khi nhắm chặt hai mắt lại để đỡ đau.

Cô thật đặc biệt, khác hẳn với những cô nàng mảnh mai mà anh biết. Nhìn bề ngoài dịu dàng nhưng lại kiên cường, làm cho người ta nảy sinh tình cảm,

chỉ muốn che chở cho cô.

Ban đầu, An Mật Nhi chỉ nghĩ anh là một người đứng không chỉ quan tâm tới việc chân cô bị đau mà giờ còn ngồi trước mặt cô xoa bóp chân nên cô mới đưa mắt nhìn anh, không thể tưởng tượng được rằng anh có thể kiên nhẫn mà ngồi đây bóp chân ột cô gái.

Người đàn ông này thật kỳ lạ...

Cô thử cử động xem chân còn đau không? Anh ngẩng đầu lên, nhẹ giọng đề nghị.

An Mật Nhi hoảng hốt, dẹp mọi suy nghĩ qua một bên, nghe theo anh, cảm thấy đỡ đau hơn nhiều.

Woa! Hay ghê ta, không đau nữa. Anh giỏi thế!

Nghe cô khen, anh cười gượng, gương mặt ngăm đen cũng nóng bừng lên, chẳng hiểu sao trời sinh tính thế nào mà người ta cũng có lúc mặt tự nhiên đỏ gay.

À... Hừm... Rất may vì có ích với cô.

Anh là người tốt, tôi sẽ biết ơn anh.

Cô đứng lên, coi vẻ ngượng ngùng của anh là tất nhiên, đàn ông nhìn thấy gái đẹp ai mà chẳng muốn là người hùng? Nếu anh ta biết được chân tướng cô là một cô nàng tomboy, khuôn mặt xinh đẹp này là giả chắc chắn sẽ chẳng dịu dàng, tử tế như bây giờ. Đúng là đáng vẻ hiện giờ cũng không tệ, nhưng cô thích là chính cô hơn.

Nhìn anh nói cảm ơn, sau đó cô xách giày cao gót, tung tăng đi chân đất ra khỏi nhà hàng. Trước khi ra khỏi cửa, còn ngoái đầu lại nhìn anh cười, nụ cười tươi sáng như ánh nắng mặt trời, coi như đây là quà đáp lễ của cô dành cho anh!

Cô không biết rằng có một ánh mắt nhìn theo mình rất lâu.

Giang Chấn Vũ mỉm cười, lan tỏa trong anh một cảm giác kỳ lạ chưa gọi tên. Chợt có người gọi anh.

A Vũ, tới đây rồi sao không vào? Đó là Trần Thông Dương, một người có thân hình đồ con, mặc dù đã hơn năm mươi tuổi nhưng tinh thần cực tốt, khỏe như thời trai trẻ, chạy nhanh tới chỗ Giang Chấn Vũ, kéo anh đi. Bởi lẽ ông là quản lý của anh, còn vội vàng hơn anh nhiều.

Lôi anh lên tầng hai, mới mở miệng nói:

Người ta rất chú trọng giờ giấc, cũng may là còn kịp. Đây là cơ hội ngàn năm có một của cháu. Đảm bảo sau đợt này, cháu sẽ được tới Nhật để đá bóng. Quan trọng nhất là phải nắm bắt được cơ hội, sợ sẽ không có lần

sau...

Giang Chấn Vũ đột ngột dừng bước chân, thân hình cường tráng đứng thẳng lên làm hại ông chú đang kéo anh vì hành động này mà bị đi xịch lui. Ông nhìn anh trừng mắt không hiểu.

Cháu bị sao vậy?

Mặt Giang Chấn Vũ ngập tràn cảm xúc. Vì chú Trần vừa mới nói câu kia, quan trọng nhất là phải nắm bắt được cơ hội, sợ sẽ không có lần sau....

Chú, chú vào trước đi. Cháu sẽ vào trễ một chút.

Cái gì? Cháu định đi đâu hả?.

Cháu cần phải đuổi theo một người. Chỉ cần hỏi người ta một câu anh sẽ quay lại liền.

Đừng có giỡn A Vũ! Đây là giờ phút quan trọng mà cháu nói đi là đi sao?.

Chú cứ nói cháu bị tiêu chảy phải vào nhà vệ sinh, năm phút nữa sẽ có mặt.

Không quan tâm tới tiếng rống to của chú Trần, Giang Chấn Vũ chạy như bay xuống cầu thang.

Đáng lẽ anh phải hỏi tên cô!

Cuối cùng anh cũng hiểu tại sao lòng anh bị xáo trộn, cảm xúc của anh với cô rõ ràng không phải là cảm xúc bình thường mà là siêu... cảm xúc!

Cô xinh đẹp, cô dịu dàng, nhìn cô tươi cười, cá tính, cả cái cách cô nhắm mắt lại vì đau, tất cả đều in dấu trong lòng anh.

Chưa bao giờ anh có cảm giác này, cảm giác như trái tim bùng lửa trong lần đầu tiên gặp gỡ ngắn ngủi, cảm giác sợ sẽ không còn cơ hội được gặp lại cô.

Tình cảm của anh với cô chính là nhất kiến chung tình. Anh chạy ra khỏi nhà hàng, quẹo qua ngã tư đông người qua lại, nhìn quanh quất tìm bóng dáng cô, nhưng không biết cô đã đi đường nào, cứ thế chạy đi tìm trong vô vọng. Và cuối cùng anh không thể không thừa nhận rằng anh đã để lạc mất cô.

Thất vọng tột cùng như thủy triều tràn đê, ngập trong anh là cảm giác tiếc nuối vô bờ bến. Đứng lặng giữa biển người qua lại, nắm chặt nắm đấm, anh ngửa mặt lên trời.

Sau này liệu có còn cơ hội được gặp lại cô không?

2. Chương 2

Một năm sau...

Không có thời gian nghỉ ngơi, An Mật Nhi ngồi trong nhà trọ lau lau chùi chùi máy ảnh. Cô vừa làm vừa nhớ lại kỷ niệm với những chiếc máy ảnh, chúng là tất cả của cô. Chỉ có điều mẹ cô từ nước Mỹ xa xôi đến phá rối.

Mật Nhi

Gì mẹ?

Con nói mẹ nghe năm nay con bao nhiêu tuổi rồi hả?

Khoảng 27.

Đừng để mẹ tự nói ra nhé.

Okey, okey. Con nhầm tính là được chứ gì. Năm mươi hai mà trừ đi 27....

Dám đề cập tới tuổi của mẹ! Con chán sống rồi à!. Người phụ nữ mắng sa sả, ăn mặc khá sang trọng, lịch sự, gương mặt đẹp nhìn không cách nào có thể đoán được bà đã hơn năm mươi tuổi, chỉ khoảng bốn mươi tuổi là cùng.

À, con không dám nói nữa, tha cho con đi mà, người đẹp!.

Con năm nay hai mươi lăm tuổi rồi đấy. Sao tới bây giờ vẫn chưa giới thiệu bạn trai hả?

Con còn chưa muốn thì mẹ nóng vội làm gì?

Mẹ không nóng vội thì ai hả? Nếu không mẹ đã chẳng từ nước Mỹ bay về đây?

Mẹ thật là! Đúng là nhàn quá không có việc gì làm nên mới về đây đúng không?

Đôi mắt đẹp của người phụ nữ liếc xéo, đang muốn chửi ầm lên đúng lúc cửa nhà mở ra.

Hi, người đẹp!. Sammy vừa bước vào, nhìn thấy mỹ nhân hỏi ngay.

Bà nghe xong, vẻ mặt hung dữ xẹp xuống ngay tức khắc thành vẻ dịu dàng đầm thắm, cười quyến rũ với anh chàng.

Hi, Sammy, lâu lắm rồi không gặp cháu.

Sammy tiến lên phía trước, nắm tay của người phụ nữ đặt lên đó một nụ hôn.

Người đẹp, lần nào gặp cô, cháu cũng thấy cô rất xinh đẹp.

Làm gì có. Già rồi mà. Bà mỉm cười duyên dáng.

Cô nói vậy sẽ khiến nhiều người phụ nữ khác phải xấu hổ.

Được anh khen, bà bật cười, đẩy anh một cái.

Cháu cứ nịnh cô nha.

Cháu nói thật đấy.

Về mặt anh thoáng nghiêm nghị làm cho bà cười rũ cả người, rồi thở dài.

Mật Nhi, con xem đây. Giá mà con cũng nói những lời ngọt ngào như vậy thì tốt rồi.

An Mật Nhi quét đôi mắt lạnh tanh. Sammy mà nói những lời ngọt ngào ư? Úi dzời, miệng ‘chả’ mà nói ngọt tức mà một bồ mướp đắng trong đó nhưng cô không muốn nói ra thôi, cứ làm việc của mình.

Người phụ nữ này làm sao có thể tha cho cô được, lại tiếp tục ca lại bài ca lúc này cho Sammy nghe.

Cô thật không hiểu sao tính nó cứ y như con trai, cả ngày cứ dính chặt lấy cái máy ảnh, giờ ngay cả bạn trai cũng không có.

Ai nói con không có bạn trai. An Mật Nhi hừ lạnh.

Mẹ cô ngạc nhiên, quay đầu lại, mắt mở to như đèn pha sung sướng nói:

Con nói con có bạn trai sao?

Nhiều lắm mẹ. Leica, Canon, Sony, Nikon, Olympus, đủ loại, đủ kiểu đáng con đều dùng hết rồi. Còn đây là máy ảnh mới nhất của con do Đức sản xuất - Hasselblad’.

Cô vừa nói xong, bà chỉ còn biết trừng mắt lên với cô, còn Sammy thì ôm bụng cười ngặt ngẽo. Anh thừa biết cô nàng An Mật Nhi mê máy ảnh phát cuồng, có gì lạ đâu, nhưng không ngờ cô nàng lại trả lời như thế.

Mẹ cô tức giận:

Nghiêm túc chút đi! Mẹ tức lên rồi đấy.

An Mật Nhi ngược mặt lên.

Con nghiêm túc mà mẹ. Mặc dù nó chỉ là cái máy chụp ảnh nhưng mẹ biết không, đó chính là tình yêu của con đấy!. Cô nghiêm giọng nói, còn không quên hôn cái chốc lên máy ảnh.

Đó chỉ là một cái máy ảnh thôi mà. Bà trề môi.

Cái máy ảnh này không giống như mấy cái khác đâu. Đây là dòng máy với tính năng và giá thuộc hàng khủng đấy. Tính năng cảm biến lên đến 60 megapixel, chụp cực nét. Cô nói mà trong mắt cô tràn ngập tia sáng kỳ quái, vẻ mặt mơ màng say đắm như đang nói về người mình yêu vậy. Cô ngồi ghé nệm, chỉ chú ý tới mỗi cái máy ảnh, dùng nước lau kính cẩn thận lau từng li từng tí, nhẹ nhàng không thô lỗ như ngày thường.

Sammy đứng bên cạnh bô bô.

Cô à, trong mắt Mật Nhi chỉ có máy ảnh thôi. Máy ảnh đối với cô ấy còn quan trọng hơn đàn ông. Cô có nói cũng bằng không thôi.

Mẹ cô không cam lòng để mặc như vậy, vì hạnh phúc cả đời của Mật Nhi nên bà mới từ Mỹ về đây.

Này, mẹ đã giúp con tìm một anh chàng. Con nhất định phải đi gặp mặt người ta. Nhưng khi đi nhớ ăn mặc cho giống con gái ha con.

Lại nữa rồi! An Mật Nhi không có một chút hứng thú nào với việc xem mặt.

Năm ngoái vì giúp Sammy đối phó với cha mẹ anh nên cô mới phá lệ biến hóa thành một cô nàng yếu điệu thực nữ, giả danh bạn gái của anh, khó khăn lắm mới lừa được hai vị phụ huynh đó, làm cho hai ông bà vui sướng bay về Pháp, không đề cập tới chuyện vợ con của anh nữa.

Giờ tới lượt cô phải đối mặt với việc đi gặp một tên đàn ông lạ quắc. Đẹp!

Cho con xin hai chữ bình yên.

Con nhất định sẽ có bạn trai. Không dễ gì tìm được một người đàn ông tốt như thế đâu. Con sẽ có cảm tình với cậu ta. Là con gái thì phải dựa dẫm vào đàn ông chứ con. Nếu con mà không mau mau lấy chồng, sẽ trở thành bà cô già đó.

Mặt An Mật Nhi lạnh đi. Gì mà bà cô già. Mẹ thật là. Sao mẹ không coi lại bản thân mình nhỉ.

Sao mẹ không lấy chồng đi rồi nói con. Hình như mẹ còn nóng vội hơn cả con. Tuổi mẹ cũng không còn trẻ nữa.

Bà bị nói trúng chỗ đau, nheo mắt lại:

Con nói gì, con bé kia?

Con chưa kết hôn bao giờ, tìm người để lấy khó gì? Còn mẹ, năm mươi hai tuổi rồi, sao giờ vẫn mãi cô đơn, chắc không ai muốn lấy mẹ.

Bà vỗ vỗ ngực, lắc lắc đầu. Nó là con gái mình là dám nói thế.

Thật tức chết đi mà! Con dám chê bai mẹ.

Con không ngán. Hừ!

Không khí xung quanh ngập tràn mùi thuốc súng, chiến tranh giữa hai người phụ nữ nổ ra vô cùng căng thẳng. Hiếm thấy lúc nào mà hai người không cãi nhau. Sammy chỉ còn nước đứng ra giảng hòa.

Đừng cãi nhau nữa mà. Đều là người nhà, hòa thuận, hòa thuận nào!

Cô mà cùng một nhà với con nhỏ đàn ông đây hả?. Bà mắng.

Ai bảo mẹ ly hôn rồi mang con gái riêng theo làm gì.

Một cú đâm đau điếng giáng xuống đầu đau tới mức An Mật Nhi phải hét to lên:

Á! Mẹ ơi! Đau quá.

Không đau sao được. Phải đánh cho con nhớ mẹ là mẹ con.

An Mật Nhi ôm đầu xoa xoa, miệng ồm tỏi:

Mẹ bạo lực hèn gì không lấy được chồng.

Con làm mẹ tổn thọ. Vì mẹ có con gái riêng nên mới không lấy được chồng. Nếu không những người đàn ông theo đuổi mẹ xếp hàng tới Thái Bình Dương. Con là đồ con gái vô tâm. Bà lại giơ chân lên đạp. Lần này An Mật Nhi thông minh né được.

Mẹ à! Quân tử động khẩu không động thủ!

Mẹ là mẹ con, mắng chửi, đánh đập đều được hết.

Mẹ, mẹ tức lên nhanh già lắm.

Dám nói mẹ già, con muốn chết rồi à!

Hai người phụ nữ, một người dí đánh, một người chạy. Nhìn kỹ thấy hai người giống nhau như đúc, ngay cả điệu bộ gờ gờ giọng cũng giống.

Đừng cãi nhau nữa mà.

Sammy là trọng tài, kéo hai người tách ra. Anh chắc phải cười bể bụng với hai mẹ con nhà này mất thôi. Chưa thấy mẹ con nào mà vừa đánh nhau vừa cãi nhau buồn cười như hai mẹ con Mật Nhi. Biết cô và mẹ gần sáu năm, tới giờ vẫn chứng nào tật nấy, gặp nhau là cãi nhau.

Hai người đừng cãi nhau nữa, không ai chịu thua à. Sao cứ vì đàn ông mà làm mất hòa khí.

Mẹ cô lắc lắc đầu, nhìn cô thở dài.

Sao ta An Mĩ Lệ xinh đẹp như thế này lại sinh ra cái con nhỏ tính tình thô lỗ như đàn ông, mặc đồ toàn quần jean áo thun, mấy năm trời cũng không bỏ được cái tính đó, một chút nữ tính cũng không có.

Con thích như vậy. An Mật Nhi hừ giọng. Cô cần quái gì lấy chồng, ở vậy cả đời cũng được. Bây giờ cô rất thích cuộc sống độc thân, không muốn lấy chồng rồi phải lo cho chồng cho con.

Để hai người này khỏi cãi nhau nữa, Sammy đánh trống lảng:

Cô về Đài Loan tính ở lại bao lâu?

Để coi con nhỏ kia có chịu cho cô ở đây không nữa.

An Mật Nhi tức giận lớn tiếng:

Mẹ nói vậy thì con cũng tuyên bố không mẹ con gì hết. Đưa tay ra, cô nói tiếp: Đưa con tiền thuê nhà rồi mẹ muốn ở bao lâu thì ở?.

Con nhỏ này!

Ở cùng với mẹ lại cãi ầm lên, An Mật Nhi tức tốc ôm Hasselblad yêu quý bỏ về phòng. Chui vào trong, đóng sầm cửa lại, mặc ẹ mắng chửi sa sả bên ngoài. Mẹ mắng mệ cũng nghỉ thôi. Sammy chắc hẳn sẽ ngồi nói chuyện với mẹ.

Vấn đề khiến cô đau đầu ở đây là lần này mẹ về nhất định bắt cô phải đi xem

mặt. Cô biết mẹ đã nói là làm, việc gì chưa làm được nhất định không bao giờ bỏ qua.

Cuộc sống bình yên của mình nay còn đâu.

**

Chụp ảnh là niềm đam mê duy nhất của An Mật Nhi, và cũng chính là công việc hiện giờ của cô. Từ khi còn học đại học, cô đã bắt đầu chụp ảnh từ nghiệp dư, và đến giờ đã là một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp..

Chiếc máy ảnh luôn là vật bất ly thân của cô. Khi còn chưa tốt nghiệp Đại học, cô kiếm tiền bằng việc chụp ảnh. Lúc đó vì không có nhiều tiền nên cô chỉ mua một chiếc máy ảnh đơn giản, tìm những cô bạn không được xinh để chụp nhưng vào khuôn hình lại ăn ảnh, còn rất tự nhiên nữa.

Thế là cô được quảng cáo miễn phí và vì chụp ảnh giá rẻ, chỉ bằng một nửa giá của thợ chụp ảnh chuyên nghiệp nên một đồn mười rồi mười đồn một trăm, sau đó hầu hết tất cả các sinh viên nữ trong trường đều tìm tới cô để chụp ảnh, còn có cả các cô nàng sinh viên học khác trường.

Bốn năm Đại học nhanh chóng qua đi, sau khi tốt nghiệp, cô dành dụm đủ tiền mở một Studio, cạnh tranh với các Studio lớn trong thành phố. Bằng sự yêu nghề và khả năng quan sát nhạy bén, cuối cùng cô cũng nổi tiếng, trở thành nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp.

Năm nay cô mới hai mươi lăm tuổi nhưng đã được giới nhiếp ảnh biết tới, chuyên được mời đến chụp ảnh bìa các ngôi sao cho những tờ tạp chí lớn.

Tiểu Lâm, đưa những tấm ảnh này lên máy tính.

Cậu làm tốt lắm

A Hoàn, chuyển bối cảnh thành màu trắng.

Đẹp đấy.

Sau cột điện làm tới đi một chút.

Tốt.

Trang phục đưa tới hết chưa?.

Dạ, rồi. Tiểu La ký nhận.

Trên đâu? Có ai thấy Trên đâu không?

Cô ấy đang giúp năm người trong nhóm make-up.

Sáng sớm, An Mật Nhi bận rộn ở Studio. Công việc của cô là hướng dẫn những người mới, nhóm lần này toàn những người trẻ, tuổi đôi mươi.

Studio của cô đã mở rộng quy mô, không chỉ có trợ lý nhiếp ảnh gia, mà còn có nhà tạo mẫu chuyên nghiệp, nhà tạo mẫu tóc, chuyên viên trang điểm. Vì họ sẽ giúp cô chụp những bức ảnh được đẹp hơn..

Những yêu cầu của cô thường cũng rất cao.

Chị An, Trần tiên sinh tới rồi. Một trợ lý chạy tới thông báo.

Ai?. Cô không nghĩ ra, vì có rất nhiều người họ Trần.

Trần Thông Dương tiên sinh.

An Mật Nhi chợt nhớ ra.

À, đúng rồi. Chị có gặp ông ấy một lần, suýt nữa thì quên mất. Ông ấy ở đâu thế?.

Trong phòng khách.

Được rồi. A Kiệt, mọi việc còn lại giao cho cậu, lúc những người trong nhóm make-up tới thì gọi chị nhé. Cô giao việc lại cho trợ lý, ra khỏi phòng chụp ảnh, đi thẳng tới phòng khách.

Cô đi rất nhanh, hiên ngang như đàn ông con trai.

Không ngờ khi tới chỗ rẽ, đụng phải một người đang đi ngược chiều. Người đó cũng đi nhanh như cô, thân hình lại to cao cường tráng như đá tảng, nên chẳng bị xây xước gì. Chỉ có cô là thiệt.

An Mật Nhi la oái, cả người ngã bịch, đau thê thảm, không chỉ cái mũi bị va vào người đó đau điếng mà móng cũng ê ẩm.

Cô khỗ sở ngồi dưới đất, đau đến mức suýt nữa thì bật khóc. Đụng đụng cái muỗi, nhích nhích cái móng, vẻ mặt cô cực kỳ thảm hại.

Người kia bước tới khom người như muốn kéo cô đứng dậy.

Shit!. Cô buột miệng mắng một câu. Người kia cả người liền cứng đờ.

Chết tiệt! Không có mắt à.... Cô cảm râm, tuy không to lắm nhưng cũng đủ lọt vào tai người kia.

An Mật Nhi chống tay đứng lên đầy khó khăn, vù đụng chạm đau điếng làm cho cô tức nổ đom đóm mắt. Thế mà cái tên kia vẫn chẳng hó hé xin lỗi lấy một câu.

Này anh kia, anh không có lương tâm hả. Anh đụng vào tôi làm cho tôi bị ngã còn không chịu xin lỗi hả?. Cô dùng dùng nổi giận, ngẩng cao đầu trừng mắt với tên đàn ông cao to hơn hẳn cô một cái đầu.

Người kia trái lại bình tĩnh không giận dữ, giọng trầm trầm:

Tôi không có đụng vào cô. Là do cô đụng tôi trước.

Tốt lắm! Mình sai lại còn già mồm lên với bà à. Đừng có trách bà ghê gớm!

Chỗ này không phải chỗ anh thích tới là tới. Mời anh biến đi cho!.

Sắc mặt người kia chợt xám nhợt.

Cô là gì mà dám đuổi tôi?.

Cô ưỡn ngực, kiêu ngạo trả lời:

Anh không biết lễ độ là gì hết. Tôi chính là quản lý của Studio này.

Người đàn ông nhìn cô ngạc nhiên.

Cô là quản lý ở đây sao?

Đúng thế. Giờ mời anh đi cho.

Sắc mặt anh ta càng lúc càng khó coi.

Cô là đồ không biết đúng sai.

Ừ đấy thì sao nào. Tôi đã dùng lời lẽ nhã nhặn phân rõ trái phải, tốn nhiều lý lẽ với cái người thô thiển như anh mà anh chậm tiêu thế hả?.

Người đàn ông dường như đã nổi cáu, cặp lông mày của anh nhíu cả lại, ánh mắt như muốn phùng lửa, gương mặt góc cạnh của anh nhăn nhó. Thân hình cường tráng thường xuyên tập thể hình của anh áp đảo cô. Lồng ngực rắn chắc phập phồng vì tức, càng có sức uy hiếp so với người bình thường.

Không khí u ám đến phát sợ.

An Mật Nhi không sợ, sợ thì không thể khiêu khích được nữa, mà đây là địa bàn của cô việc gì phải sợ. Sau đó không bao lâu, người đàn ông này chỉ trừng mắt nhìn cô rồi bỏ đi..

Này! Anh đi nhầm đường rồi. Cửa ở bên kia đó!.

Cả người anh chàng cứng đờ, quay đầu lại, mắt hung dữ như sắp giết người phóng hỏa. Nhưng cô không ngán, dựa lưng vào tường, còn chỉ tay ra cửa.

Đi đường đó, nhớ đóng cửa lại. Cảm ơn.

Anh chàng nắm chặt hai tay lại, trừng mắt hung tợn với cô, quay người, bước đi ngang qua cô, miệng còn lầm bầm chửi rửa vài câu, trong đó có cả tiếng Anh. Mỗi bước đi của anh ta như chá lửa, cuối cùng mất hút.

An Mật Nhi mắng một câu.

Tên điên!.

Cô lại bước tới phòng khách, xoa xoa mũi và mõng. Nhớ lúc nãy mắng anh ta hình như cũng có hơi quá đáng thì phải...

Y... Hình như mình thấy anh ta quen quen?

Sau đó, không nghĩ nhiều nữa, cô mở cửa vào trong phòng khách, thấy Trần Thông Dương đang ngồi chờ cô.

Trần Thông Dương vừa thấy cô đến liền mỉm cười chào, đưa cho cô danh thiếp của ông.

Chào cháu, đây là danh thiếp của chú.

An Mật Nhi nhận danh thiếp, lễ phép mời ông ngồi xuống trước rồi cô nói một cô bé rót trà đặt trước mặt ông.

Cô nhìn tấm danh thiếp. Bên trên ghi những chức danh của ông, nào là thông

dịch viên, luật sư, ...Ông còn là người quản lý của... một người mà cô chưa nghe tới tên bao giờ.

Cô nghiêng đầu hỏi:

Cháu nhớ trong điện thoại chú nói muốn cháu chụp ảnh phải không?.

Ừ!

Chụp cho ai?.

Giang Chấn Vũ.

Giang-Chấn-Vũ?. Cô hỏi lại.

Cô bé trợ lý vừa rót trà vừa liến thoắng:

A! Anh ấy là Giang Chấn Vũ, đang đá bóng ở Nhật.

An Mật Nhi nhìn vào gương mặt thích thú của cô bé:

Em biết hả?

Tất nhiên rồi ạ. Giang Chấn Vũ rất nổi tiếng. Một năm trước, anh ấy đầu quân ột câu lạc lớn ở Nhật Bản, phong độ trong các mùa giải của anh ấy được giới chuyên môn đánh giá rất cao, còn được người dân Nhật Bản yêu mến nữa ạ. Anh ấy là niềm tự hào của quốc gia đấy!.

Thế à?

Chị không biết hả?

Chị không biết. Mà chị cũng rất ít khi xem bóng đá. Cô không quan tâm lắm đến tin tức thể thao nên người này cô hoàn toàn không biết.

Giang Chấn Vũ năm nay hai mươi lăm tuổi, là cầu thủ trong đội tuyển quốc gia. Ba năm trước, chú phát hiện ra tài năng của cậu ấy nên ký hợp đồng làm người quản lý riêng. Năm ngoái, chú cùng cậu ấy đến Nhật Bản. Nhật Bản là một đất nước phát triển, có nhiều đầu tư cho bóng đá hơn cả nước ta. Cậu chàng cũng đã góp phần ghi nhiều bàn thắng cho đội tuyển khi đá trong các giải thể giới. Ông nói cho cô biết những thông tin về Giang Chấn Vũ.

Cô gật gật đầu. Bóng đá trong nước không được đầu tư như nước ngoài là đúng. Nhưng cô thấy khó hiểu là tại sao người quản lý của một cầu thủ lại tới tìm cô? Nếu là quản lý của một nghệ sĩ thì có thể hiểu được, đằng này bóng đá đâu có liên quan gì tới sở trường của cô!

Chú mới nói tới tìm cháu là vì...

Mời cháu chụp album ảnh cho Chấn Vũ.

Đối với những vấn đề quan trọng, thái độ của Trần Thông Dương luôn chuyên nghiệp và uy tín.

Vận động viên cũng giống như nghệ sĩ, rất coi trọng hình tượng trước công chúng. Tất nhiên tài năng là điều kiện hàng đầu không phải bàn cãi nữa. A

Vũ bây giờ không chỉ nổi tiếng trong nước mà cả với bóng đá quốc tế. Có khá nhiều đài truyền hình và các hãng quảng cáo liên hệ với A Vũ. Nếu A Vũ với tư cách là một ngôi sao bóng đá xuất hiện trên các phương tiện thông tin đại chúng, rất có thể sẽ càng trở nên nổi tiếng. Cho nên chú mới cần phải tìm một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp chụp album ảnh cho cậu ấy.

Hai mắt An Mật Nhi sáng lên. Cuối cùng thì cô cũng hiểu.

À, cháu hiểu rồi. Ở châu Âu và cả Nhật Bản nữa, các vận động viên nổi tiếng thường chụp album ảnh của chính họ.

Đúng thế. Chú cũng đã xem những bộ sưu tập ảnh của cháu. Những tấm ảnh rất độc đáo và lạ mắt, còn đi vào lòng người nữa. Chú hy vọng A Vũ không chỉ là cầu thủ nổi tiếng mà còn trở thành đại diện của thể thao nước nhà. Chỉ cần qua những tấm ảnh của cháu làm sao để nâng cao tên tuổi và phong cách riêng cho cậu ta.

Đây chắc hẳn là một thử thách mới đối với cô, An Mật Nhi tỏ ra rất thích thú với công việc này.

Cháu hiểu ý của chú rồi. Trần tiên sinh hy vọng giống như thế giới, vận động viên thể thao cũng sẽ nhận được sự hâm mộ từ công chúng không thua kém gì các nghệ sỹ tên tuổi khác, gây dựng một sự nghiệp vững chắc và hướng đi cho cậu ta trong giới thể thao.

Trần Thông Dương mừng rỡ, gật gù đầu.

Đúng đúng. Cháu nói đúng suy nghĩ của chú rồi đó.

An Mật Nhi còn cách nào để từ chối nữa đâu chứ. Cô liền gật đầu đồng ý.

Dạ. Cháu rất thích công việc này, cũng rất vinh dự khi được chú mời.

Hai chú cháu mới gặp mà như đã thân quen, trò chuyện vui vẻ, còn rất ăn ý nữa. Quan điểm của hai người cũng giống nhau, quyết định ký ngay hợp đồng.

Trần Thông Dương rất phấn chấn vì ông tin rằng mình không nhìn lầm người. Qua buổi nói chuyện này, ông biết An Mật Nhi chính là người ông muốn tìm.

Cô gái này cũng rất đáng nể, trẻ tuổi mà đã có khá nhiều bộ ảnh độc đáo, sáng tạo và nghĩ ra nhiều ý tưởng mới lạ nên ông rất kỳ vọng lần hợp tác này sẽ thành công.

Lát nữa chú sẽ giới thiệu cháu với A Vũ.

Dạ, cháu cũng muốn làm quen với cậu ta.

Hai chú cháu cùng đến nhưng cậu ta đi WC rồi. Nói tới đây, Trần Thông Dương không thể không buồn bực. Cái thằng này cũng lạ. Đi cũng lâu. Giờ

này đáng lý ra phải quay lại rồi chứ?.

An Mật Nhi sưng sốt, chột cảm thấy có gì đó không ổn.

Chú à... Giang Chấn Vũ trông như thế nào?.

À, các vận động viên đều giống nhau ở cơ bắp cường tráng, cơ thể rắn chắc do kết quả của quá trình tập luyện dài kỳ. Trần Thông Dương tăng bốc.

Không phải là chú nói quá, nhưng sức lực và chiều cao của A Vũ hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của một vận động viên tầm cỡ quốc tế. Nó cũng khá đẹp trai.

An Mật Nhi thấy đầu mình lạnh lạnh.

Cậu ta... Đừng nói với cháu là mặc đồ thể thao màu trắng?.

Gặp rồi còn đỡ, đằng này cãi nhau một trận, còn đuổi người ta đi! Cô cười gượng gạo, trán lấm tấm mồ hôi, thầm than trong lòng. Kiểu này thảm rồi!

3. Chương 3

Bây giờ chú sẽ giới thiệu hai cháu với nhau. An tiểu thư, đây là Giang Chấn Vũ, cầu thủ ngôi sao của bóng đá nước ta. A Vũ, còn đây là nữ nhiếp ảnh gia trẻ tuổi nhất nước ta, An Mật Nhi.

Trần Thông Dương cười ha ha giới thiệu. Lần này, ông muốn cho hai người gặp gỡ.

.....Chào anh!.

An Mật Nhi gượng gượng nở nụ cười, tỏ vẻ lịch sự. Đúng là anh chàng cơ bắp mà bữa trước cô đuổi đi.

Gương mặt đẹp trai biến sắc ngay lập tức, hết ngạc nhiên đến cau mày, bờ môi hơi run vì giận dữ, sau đó ngậm chặt miệng, mặt tối thui, hai mắt trừng trừng.

Làm sao trách được anh ta sẽ có thái độ đó khi gặp cô, nếu là cô, bị nhiếp ảnh gia đuổi thẳng cẳng thì mặt còn rút gân, cười không nổi nữa là.

Khỏi cần phải nói cũng biết. Không cười, không nói câu nào, Giang Chấn Vũ đứng bật dậy, quay người bỏ đi... một hơi.

Gì vậy?. Trần Thông Dương mở to mắt ngạc nhiên, sau đó khó xử nói.

Cháu đợi chú một lát... Chú quay lại ngay. Rồi ông đứng lên đi nhanh ra ngoài.

A Vũ! Đợi đã!. Trần Thông Dương gọi lớn đằng sau lưng lúc Giang Chấn Vũ đã đi ra đến cổng tòa nhà. Ông chặn anh lại nhưng Chấn Vũ người thì đô con, sức thì khỏe như trâu, đi mà cũng như chiến binh hành quân, ông phải cố lắm mới giữ anh lại được.

Tại sao không nói tiếng nào bỏ đi vậy?

Không bàn việc gì nữa!. Giang Chấn Vũ trả lời chắc nịch.

Trần Thông Dương nhìn mặt anh đoán chắc đã có việc gì xảy ra đây.

Cháu biết cô gái đó?

Không biết.

Ông càng thấy khó hiểu.

Nếu cháu không biết thì tại sao cháu lại bỏ đi.

Không biết, nhưng cháu từng gặp cô ta.

A ha? Vậy sao? Chuyện là thế nào?

Chợt có giọng con gái ở đằng sau trả lời giùm cho Giang Chấn Vũ.

Là hôm qua, đúng lúc chú tới tìm cháu nói về việc chụp ảnh ạ. An Mật

Nhi bỏ hai tay vào túi quần, đi từ từ tới, sau đó dựa lưng vào vách tường.

Giang Chấn Vũ tức giận đưa mắt nhìn lướt qua chú Trần rồi phóng ánh mắt hình viên đạn về phía cô. Tia lửa hừng hực hôm qua bùng lên tới bây giờ chưa tắt.

Các cháu gặp nhau rồi à? Sao chú không biết ?. Trần Thông Dương ngạc nhiên hết nhìn Chấn Vũ lại nhìn Mật Nhi.

Do cháu không muốn nói với chú. Chính con cọp cái kia đuổi cháu đi.

Trần Thông Dương sững người nhìn An Mật Nhi.

An Mật Nhi nhún nhún vai, giải thích:

Đây chỉ là hiểu nhầm.

Hiểu nhầm?. Giang Chấn Vũ cau. Cô dựa vào tôi còn kiên quyết nói tôi ngáng đường cô rồi mắng tôi đầu đất, đuổi tôi đi mà giờ nói hiểu nhầm là sao?. Anh quay lại nhìn chú Trần nói. Chú, thà chú tìm người khác chụp ảnh chứ cháu không muốn con bê-ê này chụp.

Con bê-ê, ba chữ này như một mũi tên bắn sâu ngoãm vào cô, An Mật Nhi hít một hơi thật sâu, đem toàn bộ sự phẫn nộ của mình thở ra ngoài theo không khí, tự nhủ phải vì việc lớn mà bỏ qua, không thể vì tâm trạng hiện giờ mà bỏ lỡ cơ hội.

Dù sao đi nữa biệt danh cô nàng tomboy cũng được gắn với cô từ lâu chứ không phải mới đây. Cô cũng quen rồi. Thích cắt tóc ngắn, mặc quần áo trung tính, tất cả chỉ để thuận lợi cho công việc.

Tất cả vì sự nghiệp, nên cô càng phải nhẫn nhịn. Vả lại cũng tại cô đuổi anh ta đi nên gã mới tức giận như thế.

Cô liền cố gắng nhoẻn miệng cười để mặt mình trở nên tươi tỉnh, sửa chữa thái độ hung hăng hôm qua, nhìn anh chàng từ tốn:

Hôm qua đúng là tôi rất quá đáng. Không biết anh là cầu thủ Giang nổi tiếng. Giờ tôi thật tình xin lỗi anh, mong anh thông cảm cho tôi... ha ha.

Hừ!. Giang Chấn Vũ thẳng tính gườ gọng.

Trần Thông Dương dù sao cũng là người đại diện của anh, chủ động gỡ tay hòa giải. Được rồi, nếu chỉ là hiểu nhầm, giải thích cũng giải thích rồi, hai đứa hòa đi.

Chú chưa thấy thái độ kiêu ngạo của cô ta hôm qua đâu. Cô ta đụng vào cháu còn văng tục. Đúng là đồ đàn bà hung dữ. Cháu không tin kỹ thuật chụp ảnh của cô ta đáng để chúng ta hợp tác. Không bàn bạc gì nữa!.

An Mật Nhi tái mặt đi vì tức giận, lạnh lùng nói rít qua kẽ răng:

Giang tiên sinh, anh chỉ giỏi suy đoán.

Giang Chấn Vũ nhìn thẳng vào cô, hỏi lại:

Sao cô lại nói tôi suy đoán?.

Tôi đã giải thích với anh hành động thô lỗ hôm qua nhưng anh lại đánh giá thấp kỹ thuật của tôi, như thế không phải quá đáng lắm sao.

Giang Chấn Vũ mặt đối mặt với cô nàng thấp hơn anh một cái đầu, thẳng thắn nói:

Thế sao? Vậy kỹ thuật chụp ảnh của cô rất tốt à?.

Đúng thế. Cô tự tin trả lời không chút suy nghĩ.

Vậy cô nói thử xem. Tốt chỗ nào?

Chụp ảnh là phải quan sát bằng mắt. Không phải nói miệng ba hoa khoác lác là được. Tôi đề nghị anh hãy xem những bộ sưu tập ảnh mà tôi đã chụp trước rồi bàn việc hợp tác sau.

Đang kinh hồn nhìn hai người trẻ đầu khẩu, Trần Thông Dương liền chen ngang nói:

Đúng đúng đúng. An tiểu thư có nhiều bộ sưu tập rất đặc sắc, cũng là một nhiếp ảnh gia nổi tiếng trong giới. Chú tin con bé sẽ cho cháu một bộ ảnh rất độc đáo.

Giang Chấn Vũ chẳng lộ vẻ cảm kích. Anh nghi ngờ mắt nhìn người của chú Trần có vấn đề.

Cháu cũng không muốn làm khó dễ nhau. Nhưng hiện tại tâm trạng của cháu không được tốt cho lắm. Cô ta đàn ông không ra đàn ông, đàn bà cũng không ra đàn bà, làm sao cháu tin vào tài năng của cô ta được.

A Vũ! Cái thẳng này... nói như vậy mà được à....

Tính cháu nói thẳng, không thích lòng vòng.

An Mật Nhi chưa bao giờ muốn đánh đấm người như lúc này. Cô nắm chặt

hai tay thành nắm đấm để có thể bình tĩnh.

Cô không thể chịu được sự sỉ nhục này, muốn quánh lộn với anh ta một trận cho nguôi giận, càng không thể bị người khác coi thường như thế, nhất là cái tên chết bầm này. Nhưng mà từ trước tới giờ cô chưa từng hợp tác với bất kỳ vận động viên nào. Đây là cơ hội được làm việc cùng với một người nổi tiếng trong giới thể thao như anh ta. Phải nhẫn nhịn. Nhẫn nhịn. Nhẫn nhịn. Con gấu bự này dám đánh giá thấp cô. Cô sẽ dạy cho anh ta một bài học, không thể nào nhận thua được..

Đáng lẽ ra cô ta phải nổi nóng chứ. Giang Chấn Vũ thấy cô cười khê thì trừng mắt hỏi:

Cô cười gì?

Trước khi gặp anh tôi nghĩ bóng đá chắc hẳn có rất nhiều tài năng, nhưng giờ nghe anh nói, thấy anh hóa ra chỉ có tứ chi phát triển ngoài ra chẳng có cái cóc khô gì.

Cô dám nói vậy hả?. Cặp mắt sắc bén nheo lại.

Không phải vậy sao? Anh nông cạn như thế này nên tôi nghĩ anh có đi nơi khác cũng không ai chịu giúp anh đâu.

Giang Chấn Vũ vốn biết rất rõ phong độ của mình tới đâu, không thể để một người ngoài ngành tự do chê bai, nhất là con nhỏ đàn ông kiêu ngạo này.

Tính anh có gì nói đó, liền nổi nóng ngay:

Cô biết gì mà nói! Đừng có nhìn mặt mà bắt hình dong!.

Rốt cuộc, anh cũng giống tôi thôi. Rõ ràng anh cũng cho rằng kỹ thuật chụp ảnh của tôi kém. Chẳng phải anh cũng nhìn mặt mà bắt hình dong còn gì?

Phải không anh Giang??.

Anh cứng họng, mặt và tai đỏ bừng lên vì cơn giận sôi sục. Bốn mắt gườm nhau, không khí xung quanh ngột trong mùi thuốc súng, trở nên cực kỳ căng thẳng và nguy hiểm.

Hai cháu đừng cãi nhau nữa. Có gì từ từ nói, đừng làm xích mích!.

Trần Thông Dương đứng giữa hai người sốt ruột muốn dập lửa, hết khuyên giải bên này tới bên kia. Ông sợ nếu hai người này mà còn tiếp tục tranh luận sợ rằng sẽ không có chuyện hợp tác giữa đôi bên.

Con nhỏ này cũng nhanh mồm nhanh miệng gớm. Giang Chấn Vũ lừ mắt nhìn cô nàng ngang ngạnh trước mặt, tuyên bố chắc nịch:

Tôi không nói kỹ thuật của cô kém mà nói rằng không thể tin vào tay nghề của cô. Giống như cô vậy, chê bai khả năng đá bóng của tôi!.

À ha! Tên khốn già mồm này còn dùng lí lẽ để nói cơ đấy!

An Mật Nhi bị anh làm cho tức giận tới độ da đầu căng cả lên, hai bên thái dương đau nhói. Nếu tiếp tục cãi nhau với cái người này cô không nổ não mới là lạ.

Cả người cô sôi trào nhiệt huyết quyết tâm chiến đấu tới cùng. Cô có thể chịu được khi người khác gọi cô là đàn ông nhưng không thể chấp nhận được bất cứ kẻ nào dám coi thường năng lực của cô.

Để rồi xem!

Anh không tin phải không? Okey, okey! Tôi cá cược với anh. Anh dám chơi không?.

Trần Thông Dương mở to mắt nhìn An Mật Nhi, cả Giang Chấn Vũ cũng chớp mắt.

Cá cược gì?

Nếu album ảnh của anh bán được trên 200.000 bản, anh sẽ phải quỳ xuống đất xin lỗi tôi.

Hai mắt chú Trần Thông Dương mở còn to hơn trước, miệng há cả ra, nhìn chăm chăm vào mặt An Mật Nhi, nghe từng câu từng chữ.

Giang Chấn Vũ nghe xong đề nghị của cô giật mình một cái, hết dăm chiêu rồi nhú mày.

Tại sao cô lại bảo tôi phải quỳ? Tôi đường đường là nam nhi đại trượng phu mà quỳ xuống dưới chân đàn bà con gái thì còn gì là thể diện nữa!

Không quỳ!.

Ờo, nếu biết trước anh sợ thua thì tôi đã chẳng cá làm gì. Cô hừ giọng đầy khiêu khích.

Giang Chấn Vũ sao có thể nuốt trôi cục tức này, quyết định sẽ đồng ý nhưng anh vẫn muốn hỏi ý kiến người đại diện của anh.

200.000 bản hình như vẫn còn ít chứ nhỉ?

Trần Thông Dương cầm chiếc khăn tay chấm chấm mồ hôi. Ông còn đang bị giật mình vì lời đề nghị cá cược của An Mật Nhi.

Ở thị trường Đài Loan, album ảnh mà bán được 150.000 bản đã là chuyện không thể tin được.

Giang Chấn Vũ nhếch mày, từ từ quay sang, một tay anh vuốt cằm. Đánh cuộc với cô nàng này cũng thú vị đấy, không có gì phải lo lắng. Khóe miệng anh cong lên, tà ác như đang âm mưu nhưng vẫn chần chừ trả lời cô.

An Mật Nhi híp hai mắt lại, lia tia sắc bén về phía cái bản mặt thần bí kia, nhìn là muốn quánh lộn.

Định thừa nước đục thả câu chắc. Cô không có hơi sức đâu mà chờ đợi câu

trả lời của gã.

Không dám cá cược thì nói cho rồi. Tôi không cười anh đâu!. Giở giọng châm chọc, cô nói.

Sắc mặt Giang Chấn Vũ lập tức xám ngoét.

Ai nói với cô tôi không dám! Được! Tôi đồng ý cá với cô. Nếu không vượt qua được 200.000 bản, không thiếu một quyển, không chỉ cô phải lên báo xin lỗi với tôi mà còn ôm đùi tôi mà xin tha thứ.

Nếu vượt qua 200.000 bản, anh không những phải lên báo chí nói xin lỗi tôi, mà còn phải quỳ xuống đất đập đầu lạy tôi, nói sùng bái tôi 30 lần.

Một anh chàng nóng tính với một cô nàng ngoan cố mặc sức trờng mắt với nhau như muốn thiêu cháy đối phương. Rốt cuộc ván bài này cũng được tung ra.

Chỉ có chú Trần đứng ở bên chăm chỉ lau mồ hôi. Mặc dù không khí trao đổi này nóng hừng hực nhưng cuối cùng cũng đi đến thống nhất.

Tiêu thụ được 200.000 bản! Có khả năng này không?

Trần Thông Dương trước giờ luôn có mắt nhìn, tin chắc vào năng lực của cả A Vũ và An Mật Nhi, nhưng mà... Thanh niên bây giờ thật là sôi nổi, ông chỉ lo một điều.

Hai cái đĩa này ở cạnh nhau liệu có hòa bình được không?

Sau khi hợp đồng được ký kết, An Mật Nhi chính thức trở thành nhiếp ảnh gia độc quyền của Giang Chấn Vũ. Theo điều khoản của hợp đồng, album ảnh sẽ được thực hiện trong vòng 3 tháng.

Ba tháng? Sao lâu vậy?. Giang Chấn Vũ hỏi. Lần này anh về nước nghỉ ngơi đúng 3 tháng, sau 3 tháng phải đi Nhật.

An Mật Nhi lạnh lùng liếc anh một cái, bình tĩnh nói:

Chụp cả abum ảnh không như chụp ảnh bình thường, cần nhiều thời gian lên kế hoạch. Mà anh yên tâm đi, tôi đảm bảo với anh, trước khi anh trở lại Nhật sẽ xong.

Cái gì mà không như bình thường hả? Cũng chỉ là chụp ảnh. Cô đừng nói với tôi là do cô sợ thua nên cố tình kéo dài thời gian đó.

Giọng điệu rõ ràng chê bai cô và công việc cô đang làm, nghe thật khó chịu.

Người ngoài nghề không biết gì thì đừng có nói lung tung.

Gì?. Anh tức giận nói.

Nhiếp ảnh không giống như việc chụp ảnh đơn thuần, đó là cả một nghệ thuật. Để giữ lại những hình ảnh đẹp nhất, không phải cứ cầm máy ảnh là có thể chụp ra những bức ảnh đẹp. Nếu vậy thì ai mà chẳng làm được, thì sẽ

chẳng có nhiếp ảnh gia nữa, rồi mọi người cũng sẽ chẳng cần phải tìm đến những người chuyên nghiệp như chúng tôi.

Giang Chấn Vũ thấy hơi mất mặt, tức lên nói:

Tôi chỉ hỏi cô thế thôi. Cần gì cô phải làm căng lên.

Chụp một album là cả một quá trình dài. Anh đừng có ngồi đó mà bốn cọt công việc của tôi.

Cô....

Dừng lại ngay!. Chú Trần phải ngay lập tức chấn chỉnh hai người, lên tiếng nhắc nhở. Hôm nay chúng ta hai bên gặp nhau để ký hợp đồng, không phải tới để cãi nhau.

Cháu đâu có có cãi nhau. Cháu chỉ muốn anh Giang đây có thái độ tôn trọng cháu, đừng có nghi ngờ tay nghề của cháu nữa. Cô không nể nang nhìn thẳng mặt chàng ta, nói một mạch. Trong công việc, cô lúc nào cũng nghiêm túc.

Trần Thông Dương gật gù đồng ý với An Mật Nhi, quay sang khuyên A Vũ.

Album ảnh lần này rất quan trọng. Với tư cách là một cầu thủ thì ở Đài Loan này cháu là người duy nhất nên không thể làm sơ sài.

Anh cứng họng, không còn lời nào để phản bác nên găm gừ nói:

Cháu biết rồi! Hai người muốn bàn bạc gì cứ bàn bạc đi.

Nói xong, anh ngậm chặt miệng, quay mặt sang hướng khác. Anh đường đường là nam tử đại trượng phu không bao giờ gây hấn với đàn bà con gái. Để mặc họ muốn làm gì thì làm.

Trần Thông Dương thở ra, cảm thấy không khí cũng không còn căng thẳng như trước nữa, hỏi An Mật Nhi:

Cháu thấy phong cách trong album của A Vũ như thế nào mới trở nên đặc sắc?.

Giờ mà nói trước thì quá sớm chú ạ. Cháu cần phải biết được cá tính của anh ấy, niềm đam mê và các fan hâm mộ anh ấy tới mức nào. Từ đó mới có thể tạo ra một style mang cá tính riêng của anh ấy được ạ.

Trần Thông Dương gật đầu, tỏ vẻ hiểu ý.

Cháu sẽ làm thế nào để biết được những điều đó?.

Bây giờ, anh ấy tham gia khá nhiều hoạt động như chụp ảnh quảng cáo, gặp mặt các fan, ... Cháu nghĩ cháu cũng sẽ tham gia những hoạt động đó, để quan sát từng cử chỉ, hành động, lời nói của anh ấy. Rất có thể cháu sẽ phải theo sát Vũ.

Cô đừng có nói là lúc tôi đi vệ sinh cũng nhìn đó.

An Mật Nhi đang nói chuyện liền im bặt, lạnh lùng liếc xéo tên đàn ông đáng đấm kia một cái.

A Vũ. Trần Thông Dương mắng anh.

Cháu chỉ hỏi vậy thôi. Rõ ràng cô ta nói sẽ theo sát cháu. Ai biết được cô ta còn muốn làm gì khác?. Anh tỉnh bơ nói.

Anh thử nhìn xem cô có tức giận không nhưng hóa ra không hề có. Cô im lặng không nói gì, còn cười gượng gạo.

Giang Chấn Vũ giật mình một cái. Cô ta không thể cười với mình được, càng nhìn càng thấy không an tâm.

Nếu anh muốn tôi chụp nude cho anh, tôi cũng rất sẵn sàng để chiêm ngưỡng anh không mặc gì. Cô chợt nói.

Anh muốn té ngựa vì bất ngờ, vội phản đối ngay.

Đừng có đùa. Sao tôi lại muốn chụp ảnh nude chứ!

Anh không muốn hả?

Tất nhiên là không!.

Cô tỏ vẻ thất vọng.

Thật không đó... Tôi tưởng anh sẽ đồng ý. Tiếc ghê.... Cô cúi đầu, trái với vẻ mặt lạnh lùng thường thấy, bây giờ trên mặt cô hơi đỏ lên.

Anh bắt gặp vẻ mặt đó cùng ánh mắt sáng dịu dàng, bất chợt làm anh bất ngờ không nói được gì, lồng ngực còn nảy lên một cái.

Trong lúc anh còn đang háo hức thì vẻ mặt thẹn thùng kia bỗng chốc trở nên lạnh tanh.

Anh ngốc thế! Đừng có tưởng thật! Tôi mà thèm nhìn anh nude à!.

Ngay tức khắc, mặt Giang Chấn Vũ đỏ bừng vì xấu hổ và tức giận. Anh đang rất giận.

Đồ bê-ê. Cô dám giỡn mặt tôi. Hai bàn tay to của anh đập mạnh lên bàn, làm nghiêng ngã cốc cà phê trước mặt cô, kết quả đổ cả lên quần áo của cô một mảng lớn.

Không khí trong phòng liền cứng ngắt, im phăng phắc như tờ.

An Mật Nhi ngây người nhìn mảng cà phê trên đồ mình.

Giang Chấn Vũ không ngờ lại xảy ra chuyện này. Anh cũng quên bém mắt việc phải chửi con nhỏ này.

A Vũ, xin lỗi đi!. Chú Trần rút khăn tay ra, giúp Mật Nhi lau vết cà phê.

Xin lỗi? Tại sao anh phải xin lỗi? Rõ ràng do cô ta chọc khoáy anh trước nên anh mới tức lên đập bàn. Nghĩ cũng tại mình nên anh mở miệng nói:

Ai biểu cô ta chọc tức cháu. Nếu không thì đã chẳng có chuyện này. Anh

chống cằm, nhìn chỗ khác trốn tránh trách nhiệm.

Cái gì... Cháu sao nói vậy được. An tiểu thư, tính nó vậy đấy. Cháu đừng trách nó.

An Mật Nhi không những không giận mà còn mỉm cười.

Cháu sao trách anh ấy được?. Cô cởi mở nói nhưng trái ngược với lời nói là một hành động công kích – Hắt nguyên lý cà phê vào quần áo của Giang Chấn Vũ, còn ác hơn nữa là cố tình hắt lên mặt.

Giang Chấn Vũ giật bắn, quay mặt sang, từng giọt từng giọt cà phê không ngừng nhỏ toong toong. Anh cúi đầu, trừng mắt nhìn vệt cà phê bám trên người, rồi nhìn con nhỏ bê-đê đang nhe răng cười.

Ai da, xin lỗi xin lỗi. Tôi lỡ tay làm đổ cà phê.

Chú Trần thở không ra hơi, biết sắp có chuyện liền lên tiếng để dập khói.

Rồi rồi! Không có gì đâu! Mỗi người một lần! Công bằng rồi!.

Xoạt!

Một ly sữa được tạt thẳng vào mặt An Mật Nhi trước khi cô né kịp.

Tóc bê bết sữa, chảy xuống mặt thành từng giọt từng giọt. Màn tạt café sữa độc đáo còn của ai khác ngoài Giang Chấn Vũ.

Cầm chú Trần như muốn rút khỏi hàm.

Giờ mới công bằng. Giang Chấn Vũ hả hê nói.

Cái thằng này.... Chú Trần nghiêng răng nghiêng lợi nói không ra tiếng.

An Mật Nhi từ từ nhắm mắt lại, hít vào một cái thật sâu rồi thở ra, khoe miệng cười gượng.

Để kìm nén cơn tức giận lại sao? Hoàn toàn không phải. Mà đó chính là điềm báo cho núi lửa sắp phun trào.

Bốp!

Một bàn tay không lưu tình giáng thẳng vào mặt Chấn Vũ.

Cả Giang Chấn Vũ và An Mật Nhi đều choáng váng. Cô không ngờ mình lại không giữ được bình tĩnh, vì trước giờ cô chưa từng thế. Từ lúc gặp tên này, mọi cảm xúc của cô đều bị gã làm cho xáo trộn.

Tát thì cũng đã tát rồi, giờ thì làm gì được nữa? Biết mình cũng nóng tính quá nhưng cô không muốn giải thích, trừ khi trời sập.

Cô.... Hai mắt anh mở lớn với tia nhìn như muốn bùng lửa.

Hủy hợp đồng phải không? Tôi đồng ý. Không cần gã phải mở miệng trước, cô nói luôn, cô phải từ chối trước khi hấn tức tối lên mà đòi hủy hợp đồng.

Nhưng điều mà cô không ngờ tới được là — Bốp.

Âm thanh đặc trưng của cái tát lại vang lên nhưng tác giả lần này là anh chàng to con đáp trả.

An Mật Nhi không thể nào tin được. Gã là đàn ông lại đánh cô? Gã ta dám đánh cô?

Ăn miếng trả miếng. Anh gầm gừ nói, không ra dáng đại trượng phu nhường nhịn phụ nữ.

Cái triết lý quái gì thế này. Cô muốn phát điên!

Chết tiệt! Để xem hôm nay tôi xử anh thành cái đầu heo như thế nào nhé!.
Giang Chấn Vũ tắt đài, chỉ biết giương mắt nhìn cô nàng bê-đê đang phi tới anh mà đấm một cú. Anh chờ người mất một giây thì bị cô túm lấy cổ áo thụ ngã lăn xuống đất, chân đạp lên trên người.

Cô bỏ cái chân của cô ra ngay!

Cho anh chết!. Miệng nói, tay thụ thêm một cú vào mặt.

Không thể chịu thua được. Con nhỏ này muốn đánh lộn với anh? Được. Anh tiếp chiêu.

Bàn bị hất bay, ghế ngã lăn quay. Hai người như nước với lửa đánh nhau tóe bụi.

Này! Các cháu dừng tay lại! Dừng tay ngay!. Chú Trần đứng ngoài can ngăn nhưng bị đánh bay ra ngoài.

Đây không phải là trận đánh lộn giữa phái mạnh và phái đẹp mà anh cơ bản không coi cô là con gái. Còn cô cũng coi anh như kẻ thù của mình.

Nếu cho cô lựa chọn lại một là nén cơn giận xuống hay là bùng lên đánh đấm, An Mật Nhi sẽ vẫn chọn cách thứ hai vì cô mà cứ nuốt cơn giận này xuống chắc chắn sẽ bị táo bón.

Chết này.

4. Chương 4

Trời...ơi!

Sammy áp hai tay vào hai má, mắt chữ A, mồm chữ O, chờ người như bị sét đánh, hoàn toàn không thể tin vào mắt anh khi nhìn thấy gương mặt bầm dập của Mật Nhi.

Thật kinh khủng!

Mặc dù không thể biến thành phụ nữ nhưng anh cũng biết một điều rằng đối với phái đẹp gương mặt vô cùng quan trọng nên mới hét lên như gã điên.

Mặt em bị làm sao thảm hại thế này? Em bị tai nạn giao thông hay bị té?

Trời ơi, em đừng nói với anh là em bị cướp nhé!

Trái ngược với trạng thái như ngày mai là ngày tận thế của Sammy, Anh Mật Nhi vẫn bình thản như không có chuyện gì.

Chả sao!. Cô ung dung ngồi trên ghế nệm tiếp tục đọc báo.

Nếu không có việc thì Sammy cũng sẽ chẳng ghé nhà cô, chẳng qua cô gọi anh tới.

Nhận lời mời tới nhà ăn cơm trưa của mẹ An nên anh đến không ngờ vừa mở cửa ra đã được chiêm ngưỡng gương mặt đẹp của An Mật Nhi.

Mẹ An ở trong phòng bếp nghe tiếng la của Sammy bưng đĩa thức ăn đi ra.

Con gái bà không trả lời thì bà là mẹ nó sẽ trả lời thay.

Đánh lộn với người ta đấy!. Mẹ An tức giận phun ra mấy chữ.

Đánh lộn ư?

Sammy hết nhìn mẹ An rồi nhìn Mật Nhi, soi thật kỹ.

Đối với Sammy, An Mật Nhi trước giờ luôn là một cô nàng tomboy đẹp trai, nhìn giống như một thằng nhóc có gương mặt baby, ngoài những lúc cô nàng giống con trai ra thì chỉ có mình Sammy từng chứng kiến phong cách nữ tính của Mật Nhi.

Mà đánh nhau với ai cơ ạ?. Anh ngồi xuống cạnh Mật Nhi quan tâm hỏi han.

Đàn ông!. Câu trả lời vẫn phát ra từ miệng mẹ An.

Sammy há hốc miệng lớn tiếng:

Đánh nhau với đàn ông? Lý do tại sao?

Cháu hỏi nó! Cô cũng chẳng biết lý do bởi vì nó nhất quyết không nói.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến bà rất tức giận. Sammy tới nên bà mới có đối tượng để trút giận.

Con gái bị người ta đánh bầm dập thế này, người làm mẹ như cô làm sao không giận được chứ? Vậy mà cô hỏi nó là ai đánh nó lại không nói, còn bảo cô đừng có xen vào chuyện của người khác. Cháu nghe coi có tức không hả? Cô dù gì cũng là mẹ nó mà nó lại nói cô không cần lo chuyện không đâu.

Cháu thấy đấy. Đây mà là chuyện không đâu hả?

An Mật Nhi vốn coi chuyện chẳng đâu vào đâu này nhỏ xiu như con thỏ nên cũng không muốn giải thích dài dòng nhưng gà mẹ trong nhà bếp cứ ca cẩm lương cả buổi khiến cô ong hết cả tai.

Nói cho anh biết thằng nào đánh em?. Anh muốn trả thù cho cô.

Đánh nhau là đánh nhau, giải thích làm quái gì!. Cô thấy chán nên không đọc báo nữa mà bật tivi lên, tìm xem có kênh nào hay không, mặc kệ hai người này muốn nói gì thì nói.

Bị đàn ông đánh mà không nói lý do, trốn tránh vấn đề, tỏ vẻ khó mở miệng
... hay là... hay là...

An Mật Nhi có cảm giác áp suất quanh mình xuống đột ngột nên không nhìn
tivi nữa mà quay sang nhìn người ngồi bên cạnh và chạm phải ánh mắt sắc
như dao cạo.

... Thái độ gì kỳ vậy?

Mặt Sammy tái đi, mắt hằn đỏ, như sắp chết đến nơi, run run nói:

Em không... phải... bị...

Bị gì?. Cô cau mày.

Sammy bắt ngờ cầm tay cô lên, nhìn cô mắt rưng rưng.

Không cần em nói anh cũng hiểu ra rồi. Em yên tâm. Anh nhất định sẽ lấy
lại công bằng cho em, anh sẽ giết tên khốn nạn kia!

Loảng xoảng!

Tiếng bát đĩa rớt xuống đất đổ vỡ, An Mật Nhi giật mình quay đầu nhìn về
phía nhà bếp thấy một đồng mảnh vỡ nằm la liệt dưới nền nhà và mẹ cô thì
đang tát mét mặt mày.

Không.... Không có đâu... Con gái yêu của mẹ... Không thể có chuyện
đó.... Mẹ An lắc lắc đầu, nước mắt trào ra.

Mồ hôi lấm tấm trên trán Mật Nhi, cuối cùng thì cô cũng hiểu ra.

Hai người nghĩ là con bị người ta cưỡng hiếp à?

Không phải ư?. Cả hai người đồng thanh.

Dĩ nhiên là không phải rồi!. Cô bác bỏ ngay phỏng đoán buồn cười của cả
hai. Hai người dừng có đoán linh tinh. Cả mẹ và anh đều bị nhiễm từ phim.
Ha ha ha. Con mà bị đàn ông cưỡng hiếp được? Muốn hiếp được con còn
phải xem khả năng của họ tới đâu đã, chưa biết chừng còn bị con cắt phăng
của quý!.

Mẹ An tháo tạp dề đi ra phòng khách ngồi xuống ghế, hai người ngồi hai
bên kẹp cô chính giữa.

Vậy con nói đi! Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Đúng đấy?! Nói đi!. Sammy ngồi một bên phụ họa, mặt anh cực kỳ
nghiêm túc.

Đối mặt với cả hai người đang hỏi mình dồn dập, An Mật Nhi thấy nhức hết
cả đầu. Cả mẹ và Sammy ở một phe, cô sợ nếu hôm nay không trả lời rất có
thể lỗi tai cô sẽ bị tra tấn cả ngày.

Cô ủ rũ vuốt tóc, đã vốn không định nói giờ chẳng còn cách nào nữa đành
phải kể hết tất cả mọi chuyện. Có điều cô chỉ kể đó là một khách hàng không

kể cụ thể chi tiết về anh ta.

Được lắm! Thằng đó lại dám đánh con gái!. Mẹ An nói.

Đàn ông con trai mà đánh con gái. Nhục!. Sammy ở một bên hùng hù hỏ hỏ tuyên bố.

Không thể cứ để như thế! Cô phải gặp họ hỏi cho ra nhẽ, tại sao lại đánh con gái cô!

Đúng vậy! Đánh con gái thật đáng xấu hổ, lại còn đánh tới mức thâm tím mặt mày thế kia!

Mẹ An gật đầu:

Đúng thế! Đàn ông phương Đông không tôn trọng phụ nữ không như đàn ông phương Tây luôn lịch lãm và phong độ!

Đàn ông phải luôn nhường phụ nữ mới là đàn ông đích thực ạ. An Mật Nhi, nói địa chỉ của hắn cho anh. Anh sẽ lấy lại công bằng cho em.

Đúng đấy, con gái ạ!

Hai người giống như đang song ca ăn ý, rất hợp rơ. Một con gà mẹ đã náo loạn cả nhà, thêm một con vịt bầu càng không bình yên cho được. Mật Nhi bịt tai lại.

Không cần đâu!

Câu nói của Mật Nhi khiến mẹ An và Sammy bất mãn ngay.

Con đang nói gì đấy!

Hay là em muốn tha cho tên đó?

Hai-người-đừng-có-đi-tìm-anh-ta. An Mật Nhi gào lên.

Tại sao? Tại sao?. Cả hai lại đồng thanh nói.

An Mật Nhi cười toe, trả lời:

Bởi vì con đã đánh anh ta rất thâm rồi!

Nói ra chắc chẳng ai tin cô mất vị trí nhiếp ảnh gia cho Giang Chấn Vũ là bởi vì đánh lộn với anh ta.

Ngay sau lần đó, chú Trần gọi điện nói với cô Giang Chấn Vũ không muốn hợp tác với ekip của cô và sẽ tìm một nhiếp ảnh gia khác. Tất nhiên cô đồng ý ngay để chú Trần khỏi khó xử và nói với chú ấy là cô có thể biết tình hình như thế và cho rằng cô không phải là người thích hợp.

Nhưng lúc vừa tắt máy, cô lại thấy hơi buồn vì dù gì nếu được chụp ảnh cho tên đó cô sẽ càng nổi tiếng ở Đài Loan, cô và ekip sẽ được chụp ảnh ở các sân bóng đá hay những khu tập luyện lớn giành cho giới thể thao, rất có thể còn được đến Nhật,... nhưng ai ngờ đâu... sự tình lại ra thế này.

Mấy ngày nay tâm trạng của cô rất tệ, luôn tự hỏi tại sao mình lại đánh nhau với người ta để rồi mọi chuyện đổ bể? Đành phải tự trách bản thân bông bột, nông nổi hoặc cũng có thể nói rằng do cô và Giang Chấn Vũ kinh nhau.

Mặt cô sưng vù suốt cả tuần liền. Hôm nay là ngày nghỉ không bận nên ở nhà nghỉ ngơi cuối cùng lại phải nghe mẹ la lối om xòm.

Mật Nhi ơi, chàng trai này tuyệt vời lắm, lại đẹp trai nữa! Con nhất định phải đi xem mặt đấy, chỉ cùng nhau ăn một bữa cơm thôi mà!. Mẹ An bám theo Mật Nhi ra sức nỉ non. Cô vào gara, mẹ cô cũng vào theo. Cô bước vào phòng ngủ, mẹ cô cũng bám theo sau. Cô tới phòng bếp uống cốc nước, mẹ cô cũng nhanh chân chạy tới. Ngay cả lúc cô đi toilet, mẹ cô cũng đứng ngoài nói vọng vào trong như cái đài.

Chốt lại một lý do duy nhất là bởi vì mẹ muốn cô đi xem mặt.

Mẹ! Mẹ đừng nói nữa! Con không có hứng đi đâu!. Cô chán chường trước những thuyết phục quá đà của mẹ.

Mẹ khó khăn lắm mới tìm cho con một chàng trai tốt như thế. Tại sao ngay cả ảnh con cũng không thèm xem, từ chối ý tốt của mẹ. Con không nể mặt mẹ chút nào sao con? Con muốn mẹ chết mà không được bế cháu à?. Mẹ cô bắt đầu sụt sịt khóc.

Mẹ ơi, mẹ chẳng có vẻ gì là sắp chết cả?.

Cô phụ lòng tốt của tôi, sớm muộn gì tôi cũng chết cho cô xem. Huu!

Mẹ yên tâm đi! Trước khi mẹ chết thì con đã chết vì bị mẹ làm phiền.

Trời ơi! Coi cái con bé này ăn nói thế này đấy. Con cái lại dám uy hiếp mẹ!

Chưa biết ai dùng cái chết uy hiếp trước nha!

Trong phòng khách bắt đầu náo loạn ầm to vì những trận cãi vã. Sau cùng, cô quyết định ngồi xuống ghế nệm xem Tivi, vặn thật to volume để át đi tiếng la lối của mẹ.

Quả nhiên giải pháp này hữu dụng vì mẹ cô ghét nhất là xem tin tức, bà chỉ thích xem kinh kịch và hát múa, vừa nghe tiếng nói liến thoắng của MC liền muốn bịt cả tai.

Tin tức có gì hay ho mà con xem, nói như cãi lộn, ồn ào chết đi được!

Đâu mẹ. Toàn những sự kiện đáng chú ý không đấy, có cả tin tức vui nhộn và bi thương xen kẽ. Xem hay mà mẹ!

Mẹ An mắng thầm cô, sau vì không nghe được tiếng Tivi to quá mức nên bỏ về phòng.

Tiến được mẹ vào phòng, cô thở phào bấm nút chuyển kênh. Tivi bật đúng

kênh phỏng vấn, người đang lên truyền hình là Giang Chấn Vũ.

Vừa nhìn thấy bản mặt ấy cô đã tức anh ách muốn bốc hỏa. Đều là tại hấn mà cô ra nông nổi này.

Chương trình chỉ vừa mới bắt đầu ít phút, cô quyết định không chuyển kênh nữa mà ngồi dựa vào ghế nệm chăm chú xem. Bởi vì mấy vết bầm tím trên mặt Giang Chấn Vũ đều là kiệt tác của cô.

Hôm nay tất cả chúng ta rất vinh dự khi được gặp gỡ và trò chuyện với một người rất nổi tiếng, chính là cầu thủ tài năng Giang Chấn Vũ, hiện đang đá cho CLB A ở Nhật Bản.

Chào anh, chào các bạn và các quý khán giả đang xem truyền hình!. Giang Chấn Vũ xuất hiện trên màn hình tivi. Mặc dù mặt anh chàng đầy thương tích thế kia nhưng vẫn rất đẹp trai và cười tỏa nắng như thường.

Anh mặc áo thun trắng và quần jean xanh càng làm nổi bật làn da ngăm đen của mình, phong cách khỏe khoắn.

Giang Chấn Vũ, anh không những nổi tiếng ở Đài Loan mà còn có phong độ khá tốt khi đá cho CLB A ở Nhật Bản khiến các fan bóng đá ở đó rất yêu mến và hâm mộ cậu. Wow! Fan của cậu ở Đài Loan chưa chắc đông đảo như ở Nhật!

À, tôi cũng không chắc lắm!

Những vết bầm tím trên mặt cậu là do gì vậy?. MC tò mò hỏi.

... Vài chấn thương nhỏ trong quá trình luyện tập. Đó là điều bình thường!. Giang Chấn Vũ lúng túng trả lời.

An Mật Nhi nghe xong, nằm lẩn trên ghế nệm bật cười ha hả. Cô chắc chắn anh ta đang chửi thầm cô trong bụng. A ha! Nhìn mặt chàng ta khó coi chưa kìa. Buồn cười quá đi mất, chảy cả nước mắt.

Lúc đó cô đâm anh chàng không nhẹ chút nào cũng chưa để ý lắm mặt mũi anh chàng ra sao, giờ mặt sưng vù xuất hiện trên tivi khiến cô thấy rất sảng khoái.

Woà. Là một cầu thủ thường xuyên phải bị chấn thương, những chấn thương mà người bình thường chưa từng trải qua. Nhìn những vết thương này chúng ta có thể đoán là lúc bị chấn thương chắc chắn sẽ rất đau.

Đúng vậy!. Tiếng anh ta có hơi găm găm do âm thanh nhưng cô chắc chắn anh chàng đang cố kìm cơn tức xuống cổ, nên lại ôm bụng cười ngặt nghẽo. Hấn ta đúng là bất thầy trong việc kìm nén tức giận.

Hừ!

Cô nhéo má, lè lưỡi làm mặt quỷ trước màn hình TV.

Nhưng nói gì thì nói, cũng phải công nhận anh chàng đẹp trai lại phong độ thế này thảo nào có rất nhiều fan nữ.

Cô trước giờ đã gặp rất nhiều anh chàng đẹp trai nhưng đẹp theo kiểu mạnh mẽ như thế này thì chưa.

Giang Chấn Vũ không những cao to đẹp trai mà nam tính ngời ngời, trên mặt điểm thêm mấy vết bầm tím, dán urgo nhìn mạnh mẽ đấy chứ nhỉ.

Và còn nụ cười kia nữa...

Cô giơ ngón tay trở ra làm thành một vòng tròn rồi nhắm một mắt nhìn tivi qua vòng tròn ấy giống như đang nhìn anh chàng qua ống kính máy ảnh bằng nhiều góc độ khác nhau.

Mọi người đều biết Giang Chấn Vũ vẫn còn độc thân và khá kín tiếng trong chuyện tình cảm riêng tư. Tôi được biết các fan của anh ở Nhật rất cuồng nhiệt nhưng anh lại luôn giữ khoảng cách, thậm chí còn có một siêu mẫu rất nổi tiếng công khai với báo chí có cảm tình với anh nhưng anh cũng không động lòng. Tại sao vậy? Anh không thích có bạn gái à?

Nghe MC phỏng vấn, Mật Nhi lồm cồm ngồi dậy ngay.

Giữ khoảng cách với fan nữ? Đùa à? Mới hôm bữa cô còn đánh nhau với anh ta một trận toí bời.

Ồ, anh cũng nắm bắt tin tức nhanh nhạy đấy!. Giang Chấn Vũ bật cười.

Chúng tôi có các phóng viên thường trú ở Nhật nên cập nhật tin tức liên tục. Báo chí Nhật có viết bài nói cậu là một cầu thủ không hề có xì căng đan, không hộp đêm, vũ trường cũng không theo đuổi các bóng hồng của làn giải trí hay người mẫu nên chiếm được nhiều tình cảm của các fan nữ.

Họ nói quá lên thôi. Giang Chấn Vũ lại cười.

Woa! Dang tiếng anh ta tốt thật đấy. Nhưng cô vẫn không phục, không lẽ những lời MC vừa nói đều là thật sao? Tên họ Giang kia ở trước mặt cô đâu có thể!

Hừ! Chắc chắn là làm màu, là giả tạo.

Cô thấy bất bình trong lòng, cảm giác thật khó chịu tức tối. Mà chuyện của anh ta cũng chẳng liên quan gì tới cô. Kệ đi!

Cô liền bấm nút định chuyển kênh.

Anh thích mẫu bạn gái như thế nào?

Ngón tay đặt lên nút bấm chợt dừng lại, cô lắng tai nghe.

...Ha ha... Câu này nhất định phải trả lời sao?

Chà... Anh Giang đỏ mặt!

Màn hình liền quay cận cảnh, đúng thật là anh ta đang đỏ mặt, cho dù da

chàng ta ngăm đen nhưng vẫn có thể nhìn ra được.

Góc quay rất gần nên ai cũng có thể nhìn thấy được. Cô là nhiếp ảnh gia, càng nhìn thấy rõ.

Một anh chàng cao to đẹp trai ngồi ngồi nhưng giờ đây lại ngồi trên ghế mặt đỏ tía tai như thí sinh thi Idol, nhìn vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Cô cứ nhìn mặt anh chàng mãi cho tới khi máy quay quay ra xa...

Tôi không trả lời được chứ?. Giang Chấn Vũ thuyết phục MC.

Anh trả lời hay không trả lời đó là quyền của khán giả. Các bạn thấy thế nào ạ?. MC bướng bỉnh quay qua hỏi khán giả, dĩ nhiên các khán giả ngồi bên dưới trường quay ồn ào náo nhiệt nói anh phải trả lời câu hỏi này.

Giang Chấn Vũ trước sức ép từ phía khán giả, gãi gãi đầu bối rối.

Khùng! Bối rối gì chứ? Nói đại mấy tiêu chuẩn ra có ai biết đâu!

An Mật Nhi mắng thầm anh nhưng trong lòng cũng nôn nao muốn nghe câu trả lời của anh.

Cô MC này cũng dạn dấy chứ... Hỏi thẳng mẫu bạn gái lý tưởng của anh chàng...

Bị hò hét từ bên dưới nên Giang Chấn Vũ đành phải trả lời.

Anh hít sâu, mãi mới mở miệng nói:

À... Tôi thích người con gái dịu dàng nhưng mạnh mẽ, tóc dài, giọng nói của cô ấy nhỏ nhẹ dễ thương, có thể khiến người khác nảy sinh ý muốn bảo vệ cô ấy.... Anh nói mà mặt hơi lúng túng...

An Mật Nhi há miệng tròn vo. Người con gái dịu dàng nhưng mạnh mẽ, tóc dài, nói chuyện nhỏ nhẹ dễ thương... Cô không đạt tiêu chuẩn nào hết!

Ủa ủa! Mà chuyện này có liên qua gì tới cô đâu? Khỉ thật! Cô đang nghĩ đi đâu thế này?

Thật ra tôi cũng có đối tượng muốn theo đuổi!

Câu Giang Chấn Vũ vừa nói khiến cả trường quay xôn xao.

Dã man thế! Có đối tượng muốn theo đuổi luôn!

An Mật Nhi dán mắt vào tivi, cảm thấy khâm phục anh ta ghê gớm, trước đông đảo người hâm mộ lại có thể bày tỏ tâm tư trong lòng. Nếu là cô có chết cô cũng không nói.

Cách đây một năm, tôi đã gặp cô ấy ở một nhà hàng. Lúc đó cô ấy bị mấy thằng nhóc va phải suýt nữa thì bị té từ trên cầu thang xuống. Rất may tôi đã dang tay đỡ để cô ấy không bị té.

Ủa?

Tóc cô ấy dài thướt tha, gương mặt xinh đẹp đáng yêu, mặc váy màu xanh

lam, mang dày cao gót trắng, thấp hơn tôi một cái đầu. Khi đó cô ấy đã bị thương ở chân!

Ủa? Ủa?

Tôi bế cô ấy xuống cầu thang và đặt cô ấy ngồi xuống ghế, cẩn thận xoa bàn chân bị bong gân của cô ấy. Tôi chắc chắn là cô ấy thấy rất đau nhưng lại không hề khóc, cố chịu đau. Thật dũng cảm!

Ủa?Ủa?Ủa?

Có thể nói tình cảm của tôi với cô ấy vào lúc đó là tình yêu sét đánh. Tiếc là tôi đã đuổi theo cô ấy quá chậm trễ khi cô ấy đã đi mất và rồi sau đó thì phải đi Nhật theo lịch tập trung của đội tuyển. Tôi vẫn còn thấy rất tiếc nuối vì lúc đó đã không kịp hỏi tên cô ấy!

Đúng rồi! Chính là anh ta!. An Mật Nhi cuối cùng cũng nhận ra anh chàng từng bóp chân cho cô.

Cô chạy tới trước màn hình TV để nhìn cho rõ, trong đầu nhớ lại gương mặt của anh chàng mà cô gặp một năm trước rồi lại nhìn anh chàng trên TV.

Anh ta đen hơn trước do phơi nắng. Đúng rồi! Một năm trước anh ta không đen như thế này

~Hồi đó anh ta mặc vest, giờ mặc quần jean áo thun, nhìn khác nhau quá!

Hồi đó tóc anh chàng cũng khác, giờ thì cắt đầu đinh.

Đó là ba lý do cô không nhận ra anh chàng. Nếu chàng ta không kể kỷ niệm đó ra có lẽ cô cũng chẳng bao giờ biết chàng ta chính là người đó.

Con xem tin tức hoài vậy?.Mẹ An đi từ trong phòng ra, sau đó chờ người.

Con bé kia, sao đứng sát TV làm gì?

An Mẫu bước tới trước TV rồi ngạc nhiên nói to.

Ôi trời? Chàng trai kia đây mà?

An Mật Nhi bực mình quay đầu lại:

Ai hả mẹ?

Chính là chàng trai mà mẹ muốn con đi xem mặt đấy. Mẹ đang định giới thiệu để con biết chút ít về cậu ta.

An Mật Nhi kinh ngạc nhìn mẹ An, mất một lúc sau mới phun ra mấy chữ từ trong cổ họng:

Mẹ... mẹ... Mẹ biết anh ta?

Ai?. Mẹ cô, An Mĩ Lị có đời nào xem tin tức thể thao đâu.

Giang Chấn Vũ trong TV nói rõ ràng từng chữ:

Nếu có duyên, tôi thật sự muốn ông tơ bà nguyệt cho tôi được gặp lại cô ấy.

5. Chương 5

Cô đã từng nghĩ sẽ không bao giờ làm mấy chuyện vớ vẩn này lần nào nữa. Đội tóc giả, mặc váy, đeo hoa tai vòng cổ lấp lánh, An Mật Nhi cô lại biến thành một cô nàng thực nữ chính hiệu dịu dàng, thùy mị đi lừa người khác. Đúng là con gái của An Mỹ Lệ rồi, không thua sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của mẹ lúc trẻ.

Mẹ quá khen... ha ha!. An Mật Nhi đưa tay che miệng cười duyên dáng, đã giả thì phải giả tới cùng, ngay cả cười cũng phải ra dáng yếu điệu thực nữ.

Con thật xinh xắn đáng yêu, thể hiện tốt lắm... Ôi, mẹ vui quá... Nhưng mà.... Mẹ An nhăn mặt, tay chống nạnh chất vấn. Tại sao phải lấy tên em gái con hả?

Mẹ đừng nhiều lời nữa. Mẹ chỉ cần nhớ con là 'An Thư Nhi' là được rồi. Mẹ tuyệt đối không được gọi sai tên con. Đây là điều kiện để con đồng ý đi ăn cơm.

An Mỹ Lệ rất muốn biết chuyện mà con gái bà đang úp úp mở mở là gì. Bà có hai đứa con gái, Mật Nhi là chị, Thư Nhi là em đang học đại học ở Mỹ và sống với bà. Vì bà lo cho đứa con gái tính khí con trai này mãi mà không có bạn trai nên quyết định về nước lo chuyện hạnh phúc cả đời cho con.

Mật Nhi bất ngờ đồng ý đi ăn với chàng trai kia rồi ăn mặc đẹp thế này nhưng lại giấu diếm tên tuổi chắc chắn là có vấn đề mờ ám gì đây. Bà biết thừa con bé này chuyên gia bày trò.

Trong lúc hai mẹ con ngồi trên taxi đi tới khách sạn, An Mỹ Lệ ra sức tra hỏi con gái.

Sao con vẫn chưa nói ẹ biết lý do tự nhiên đổi ý đi ăn với chàng trai đó?

Thì chẳng phải mẹ muốn con đi xem mặt người ta à, sao giờ còn tra hỏi con làm gì?

An Mỹ Lệ hừ một tiếng. Con bà sao bà không hiểu tính nó chứ? Lúc trước không hề thích đàn ông, dùng một cái lại thay đổi một trăm tám mươi độ. Không lạ sao!

Con làm mẹ bất ngờ quá. Mẹ còn tưởng con sẽ không dễ gì nghe lời mẹ. Hay là con đang giấu mẹ chuyện gì đúng không? Mục đích của con là gì nói mau?

Quả đúng là mẹ mình, đi guốc trong bụng mình luôn rồi.

Nhưng cô đây sớm biết thế nào mẹ cũng tra khảo tới cùng nên đã bịa ra được

một chuyện:

Do lúc đó con không biết người mẹ muốn giới thiệu là Giang Chấn Vũ. Anh ấy là thần tượng của con đấy. Khi hiểu ra thay đổi quyết định là chuyện đương nhiên mà mẹ. Vả lại con cũng đi vì mẹ mà.

Vì mẹ ư?

Vâng! Con cũng rất muốn gặp chú Trần Thông Dương tốt bụng đã giúp mẹ xách vali ở sân bay, còn ẹ đi nhờ tới Đài Bắc. Hôm nay chú ấy mời cơm nên con dám chắc là chú ấy có ý với mẹ. Mẹ mẹ, chú ấy có thể làm bạn trai của mẹ được không?

Nhắc tới Trần Thông Dương, mặt An Mĩ Lị chuyển biến ngay.

Gì chứ. Mẹ với chú ấy là bạn bè, cùng nhau ăn cơm là bình thường mà.

Mẹ An nói thế nhưng trong lòng chắc chắn khác. An Mật Nhi biết mẹ phải có gì gì với chú Trần mới đồng ý ăn cơm.

Mẹ lúc trẻ là một mỹ nhân, giờ tuy không còn trẻ nữa nhưng dáng người vẫn đẹp và biết cách chăm sóc da nên trẻ hơn tuổi thật của mẹ nhiều.

Mặc dù mẹ nhìn bề ngoài dịu dàng đoan trang nhưng bên trong cũng rất cá tính. Lúc cần mạnh mẽ, mẹ sẽ rất mạnh mẽ, còn lúc nào cần dịu dàng mềm mỏng mẹ cũng sẽ làm được.

Tính cách mẹ cô đặt biệt như thế cộng với vẻ đẹp của cơ thể nên dù bà đã hơn năm mươi tuổi vẫn hấp dẫn như hồi trẻ. Sau khi ly hôn có nhiều người đàn ông theo đuổi mẹ nhưng mẹ vì hai cô con gái mà quyết định không đi bước nữa.

Mật Nhi biết vì vết thương lòng của cuộc hôn nhân bị đổ vỡ nên mẹ cô không hề muốn dựa dẫm vào bất kỳ người đàn ông nào khác cho dù mẹ vẫn còn rất trẻ đẹp.

Nhưng điều hay ho nhất ở đây chính là chú Trần Thông Dương lại theo đuổi mẹ cô. Cô không kìm chế được nên che miệng cười một cái. Nhờ tình yêu của mẹ, mà con càng dễ dàng thực hiện kế hoạch của con.

Con cười gì đấy?. Mặt An Mĩ Lị chiếu tia X – quang vào con gái.

Con rất vui mà mẹ. Bởi vì sắp được gặp Giang Chấn Vũ.

Đúng là không thể qua mặt được mẹ, cười trộm mà mẹ cũng phát hiện ra.

Tạm thời có thể tính là lừa được mẹ. Cô thừa biết nếu mẹ biết kế hoạch của cô chắc chắn sẽ phản đối kịch liệt. Nguyên nhân chính khiến cô đồng ý buổi gặp mặt hôm nay là tiếp cận Giang Chấn Vũ với tư cách là An Thư Nhi chỉ để xem anh chàng có cảm nắng không. Cô đã che chắn rất kỹ bằng lớp phấn trang điểm nên chắc chắn anh chàng sẽ không thể nào nhận ra cô.

Kế hoạch của cô trước tiên nhất là phải gây được cảm tình với Giang Chấn Vũ, sau đó tìm cơ hội thuyết phục anh ta làm người mẫu cho An Mật Nhi cũng chính là cô để cô chụp album ảnh cho anh ta.

He he! Một kế hoạch quá tuyệt, một cơ hội trời cho, cô không thể không nắm bắt ngay. Với tất cả những danh tiếng mà cô có được từ khi trở thành nhiếp ảnh gia gộp với ý chí chiến đấu đang sục sôi trong người, cô quyết tâm lần này không được đánh mất cơ hội tốt là Giang Chấn Vũ để nổi tiếng hơn. Lần này sẽ thành công. Vì ngay cả Sammy và các chị chuyên gia trang điểm làm tóc cũng còn không nhận ra cô nữa là.

Có thể anh ta sẽ thấy giống nhau là cùng nên mới nghĩ ra cách dùng tên của em gái. Hai chị em có gương mặt giống nhau là chuyện bình thường nhất, tên họ Giang kia không thể nghi ngờ.

Chàng trai họ Giang kia rất đàn ông, rất đẹp trai phong độ, lại lễ phép nữa. Lúc mẹ ngồi trong xe nói chuyện với cậu ta mẹ đã thích rồi đấy con. An Mĩ Lị nghĩ tới chàng trai định giới thiệu cho con, hớn hờ nói.

Mẹ hay thật. Chưa biết người ta làm nghề gì mà mẹ đã hào hứng thế kia à?.

Do cậu ấy không nói rõ thôi. Mẹ nghe cái gì mà thể dục nên mẹ cứ tưởng cậu ta là giáo viên dạy thể dục. Không ngờ lại khiêm tốn như thế, nổi tiếng vậy mà không nói. Con thấy chưa, mắt nhìn người của mẹ rất tốt. Người đàn ông như vậy mới đáng để tin tưởng, nghe chưa?

Phải thế không mẹ?. Cô chớp chớp mắt.

Tất nhiên rồi. Con quên là mẹ gặp gỡ qua rất nhiều hạng đàn ông à, lại từng kết hôn nên cũng có kinh nghiệm. Mẹ An vừa nói quơ tay như một chuyên gia tư vấn hôn nhân và gia đình khiến Mật Nhi đỏ khóc đỏ cười.

An Mĩ Lị chợt đưa đôi mắt đẹp nhìn ra cửa kính.

Tài xế, anh đi qua rồi!

A... Xin lỗi chị!

Sao anh không tập trung vào chuyên môn mà lại nghe tôi nói thế hả?

À... à!. Chú lái xe ngượng ngùng mặt đỏ lên.

An Mật Nhi rất muốn phì cười thành tiếng, ngay cả chú tài xế cũng mãi chú ý tới mẹ cô. Giờ chú ấy đang bị mẹ mắng ột trận mà chẳng dám lên tiếng.

Tắc xi tới trước khách sạn năm sao thì dừng lại. Khi cô trả tiền, chú tài xế lái xe từ chối lấy tiền. Ồ. Cô không thể không ngưỡng mộ lực hút của mẹ cô đối với nam giới.

Nhân viên khách sạn tiến tới ngay mở cửa cho hai mẹ con xuống xe. Vì cả hai đều rất đẹp nên thu hút không ít ánh mắt của những người đứng ở sảnh. Ngay cả anh chàng nhân viên cũng cười đến là thân thiện với cô.

Vì đã đặt bàn trước nên An Mĩ Lệ nói tên với nhân viên khách sạn, anh chàng liền dẫn hai mẹ con đi lên phòng.

Vừa bước vào cửa, An Mĩ Lệ đã niềm nở ngay:

Anh Trần, Tiểu Giang, thật ngại khi phải để hai người chờ lâu.

Trần Thông Dương thấy bà đến, đứng bật dậy ngay bước tới lịch sự kéo ghế:

Không sao, không sao. Chúng tôi cũng vừa mới tới!

Nhìn thấy An Mĩ Lệ ông đã sướng rơn tới choáng váng mặt mày còn cười ra mặt khác hẳn với phong cách của ông thường ngày. An Mật Nhi nhìn chú Trần lại ngộ ra nhiều điều thú vị. Không ngờ mẹ của cô vẫn còn hấp dẫn đến như thế.

À, đây là con gái tôi, An Thư Nhi.

An Mật Nhi này giờ vẫn còn đứng sau hai người, lúc này mới bước lên, khẽ cúi đầu chào:

Chào chú Trần, chào anh!. Phong cách tomboy của cô đã hoàn toàn biến mất, giờ đây trước mặt mọi người trở thành một thực nữ đúng nghĩa.

Giang Chấn Vũ đứng dậy ngay, hành động của anh làm cho cốc nước bị đổ xuống bàn choang một tiếng vang dội khiến ai nấy đều hết cả hồn.

A Vũ!. Trần Thông Dương khó hiểu nhìn anh.

Mắt Giang Chấn Vũ sáng ngời nhìn thẳng vào cô cứ như bị trúng tà.

Cô đoán anh chàng đã nhận ra người con gái mà anh ta nói trên TV nhưng không ngờ anh chàng lại bất ngờ đến vậy.

Là em!

A Vũ!. Trần Thông Dương gọi anh nhưng Giang Chấn Vũ không hề để ý mà đi tới trước mặt An Mật Nhi. Nhìn cả người anh cao lớn đứng sát rạt, cô không thể không phát hoảng.

Đúng là em rồi!

An Mật Nhi bị anh ghé sát mặt tới nên phải lùi ra đằng sau mấy bước.

Tôi...!

Chết tiệt! Hay là anh ta nhận ra mình? Không thể nào. Cô trang điểm đẹp đẽ như vậy anh ta không thể nhìn xuyên qua lớp phấn để nhận ra cô được.

Tôi đã nhiều lần đi tìm em!

Hả?

Tay cô bất ngờ bị một bàn tay to nắm lấy. Cô nhìn vào đôi mắt nóng bỏng,

thái độ như khùng bố. Vậy là không nhận ra cô rồi. Tốt quá!

Em nhớ tôi không? Cách đây một năm, ở nhà hàng, em bị đau ở chân và tôi đã giúp em xoa bóp chân. Em nhớ chưa?. Cảm xúc mừng vui hiện rõ trên mặt anh chàng, lại còn cầm tay cô, hiển nhiên chàng ta không để ý hành động này là khiếm nhã vì anh chỉ chú ý tới một mình cô.

Cô ngây người như ngổ bởi vì Giang Chấn Vũ mà cô biết và Giang Chấn Vũ trước mắt rất khác. Cô vẫn còn nhớ như in thái độ thô lỗ cục mịch của anh ta. Giờ đây đứng trước đôi mắt nóng bỏng, giọng nói đầy tình cảm trào dâng thế này khiến phản ứng của cô hoàn toàn bị tê liệt. Đây là lần đầu cô bị người khác giới nắm tay. Tay anh ta rất nóng. Trái tim cô đập thành thịnh thịnh thịnh.

Và rồi... cô đỏ mặt.

Tĩnh lại đi! Cô tự nhủ với chính mình mục đích của ngày hôm nay đến đây liền lớn tiếng trả lời:

Tôi nhớ ra rồi. Anh là người đã giúp tôi lần đó. Hóa ra là anh à?

Giang Chấn Vũ phẩn chấn trả lời:

Tốt quá! Em còn nhớ!

Vâng!. Cô gật đầu, rất muốn rút tay nhưng lại bị nắm quá chặt, đành ngượng ngùng nói nhỏ. Anh có thể thả tay ra được không ạ?

Lúc này Giang Chấn Vũ mới giật mình nhớ ra hành động quá lỗ của mình, bối rối thả tay cô ra.

Xin lỗi. Tôi không cố ý. Em đừng hiểu lầm nhé!. Anh nói với cô như thế nhưng ánh mắt vẫn nóng bỏng không hề có dấu hiệu hạ nhiệt. Cô có thể nhận ra... chàng ta đang cảm nắng mình.

Anh coi cô như một người con gái thật sự và không hề che giấu tình ý dành cho cô. Cô vì ánh mắt ấy mà nóng ran hết cả hai má, càng nhìn càng đáng yêu.

Cô tự hỏi. Tại sao lại thế này? Sao tim mình lại đập nhanh thế này?

Hai đứa quen nhau?. An Mĩ Lị chen ngang, hết nhìn Giang Chấn Vũ, lại nhìn sang con gái.

Giang Chấn Vũ bật cười, kể rành mạch rõ ràng về lần đầu tiên hai người gặp mặt cho An Mĩ Lị còn chú Trần thì đã nghe anh kể cả trăm lần.

Ồ, hóa ra người con gái mà A Vũ thích là con gái Mĩ Lị. Thật trùng hợp!.

Ông bật cười.

Nếu sớm biết A Vũ thích con gái tôi thì đã chẳng cần bày vẽ bữa cơm này làm gì. An Mĩ Lị cười rạng rỡ sau đó quay sang nhìn con gái trừng mắt.

Con bé kia, sao không nói với mẹ là bọn con từng gặp nhau hả?

Vì con vừa mới nhớ ra thôi ạ.. Cô trả lời đại. Con cũng ngạc nhiên không kém anh Giang đâu mẹ.

Giang Chấn Vũ vì sợ bà hiểu lầm nên giải thích ngay:

Tôi cũng không định đến bữa ăn này vì trong lòng tôi vốn đã có người con gái mà tôi thích. Nếu biết trước là em, có lẽ tôi đã không để chậm trễ tới bây giờ mới gặp em.

Rất thẳng thắn!

Sau lần gặp nhau cách đây một năm, tôi vẫn muốn được gặp lại em. Nhất định là chúng ta có duyên nên tôi cuối cùng cũng tìm được em. Nếu có thể, không biết tôi có vinh hạnh được làm bạn trai của em không?. Anh dừng cảm nói ra tâm tư của mình, giọng nói quyết đoán, không do dự trong khi thời gian hai người gặp nhau còn chưa quá năm tiếng đồng hồ, ghế còn chưa ngồi đã nói thẳng ra như thế.

Anh hỏi cô như thế quả nhiên ngoài những gì cô đoán trước. Cô không ngờ anh chàng lại nóng vội tới mức vừa gặp đã hỏi ngay. Cô nhất thời không biết phải trả lời như thế nào.

Tốt quá rồi! Cô đồng ý!. An Mĩ Lệ vỗ vỗ tay đứng bên cạnh.

An Mật Nhi trừng mắt nhìn mẹ. Đồng ý cái đầu mẹ ấy! Mẹ ồn ào quá!

Quyền quyết định thuộc về con mà!

Em đồng ý không?. Giang Chấn Vũ vui vẻ hỏi.

Đồng ý! Đồng ý! Con gái cô tất nhiên là đồng ý rồi!

Khoan đã! Con chưa nói con đồng ý mà mẹ!. Cô lên tiếng ngăn mẹ gà luyên thuyên.

Hay là em không muốn?

Gương mặt đẹp trai của anh ta hơi tối đi, có nóng vội.

Tôi... Chuyện đó.... Ai, sao vô dụng thế này? Ngay cả câu từ chối cũng không nói được.

Cô không ngờ mình lại bị vẻ nóng vội của anh làm ảnh hưởng. Vì điều đó cho thấy anh rất thích cô nên rất lo lắng sợ bị cô từ chối.

Một người đàn ông vừa cao to đẹp trai vừa tự tin như anh, có vô số fan nữ lại thích cô. Rõ ràng cả hai chỉ mới gặp nhau đúng một lần ở nhà hàng đó, còn không biết tên của nhau vậy mà anh lại chưa từng quên cô.

Anh luôn giữ khoảng cách với con gái, không dính vào xì căng đan tình cảm. Tất cả hóa ra đều vì cô.

Thấy sắc mặt cô không tốt, mặt anh càng ngẩn ra:

Em có bạn trai rồi sao?

Không, không có. Cô không do dự phải nhận ngay.

Em ghét anh sao?

Tất nhiên không phải rồi!

Anh khiến em khó xử?

Không ạ!

Vậy làm bạn gái anh đi!

Được!

Ừa?

O ye! Cuối cùng em cũng đồng ý. Tuyệt quá!

Trời ơi! Cô vừa nói gì thế này?

Còn chưa kịp giải thích thì tay lại bị nắm lấy.

Anh sẽ đối xử tốt với em, sẽ không làm em thất vọng khi trở thành bạn gái của anh!. Anh tuyên bố với cô.

An Mật Nhi đỏ mặt hột hột. Sao mọi chuyện lại chuyển biến thế này hả trời?

Trình tự bình thường không phải như thế này? Trước hết phải trở thành bạn của nhau đã. Sao lại nhảy lên giai đoạn là người yêu rồi?

Nhìn anh mừng rỡ như điên, cô chột chột dạ nhưng lại không có cách nào từ chối. Được rồi. Đám lao phải theo lao. Cô chỉ còn biết nở nụ cười. Tùy cơ ứng biến vậy. Tính từng bước một.

Nhưng điều mà cô khó hiểu nhất là tại sao mình lại nói Được!. Oh my god! Thế có chết tôi không!

Mới lần trước cô còn đánh nhau với anh ta, giờ lại biến thành bạn gái.

Trở thành bạn gái của chàng ta rồi chắc chắn sẽ không thoát khỏi những lần hẹn hò. Ôi hẹn hò! Mà cùng lắm thì bình đến tướng chặn, nước tràn đê chắn. Cô cũng không tin anh chàng kia có thể làm gì được cô. Nhưng điều cô ngán ngẩm nhất là mỗi lần đi hẹn hò phải chuẩn bị kỹ lưỡng đến là lâu.

Nhìn thấy cô xinh đẹp đến chỗ hẹn, anh cười khoe hàm răng trắng bóng.

Chào em! Anh vừa mới tới thôi. Giang Chấn Vũ chạy nhanh tới chỗ cô nhưng lại bị cô kéo tay đi như bay.

Anh còn đang bất ngờ thì đã bị cô kéo tới một hẻm nhỏ. Thấy không có ai xung quang, cô trách.

Anh còn chưa thay đồ và cải trang mà?

Sao anh phải cải trang?

Ha ha! Cô nhóc này lại hỏi anh kỳ cục.

Anh giờ nổi tiếng như thế, sao có thể lang thang đi ngoài đường được. Ít nhất anh cũng nên đeo kính mát hoặc đội mũ. Nếu không anh sẽ bị người ta vây kín đấy?

Giang Chấn Vũ ngó ra, hèn gì cô lại kéo anh đi như chạy hóa ra là vì lo lắng cho anh. Anh mỉm cười sượng rơn.

Anh còn cười được à? May mà em phát hiện ra nếu không thì anh thảm rồi.

Sáng nay là ngày nghỉ nên không có nhiều người đi đường. Tiếc là các cửa hàng thời trang cũng đóng cửa nên chẳng đi mua kính mát và mũ cho anh được.

Thấy cô lo lắng vì mình, anh rất vui. Trong mắt anh hiện giờ chỉ có cô.

Một lát sau không thấy anh nói gì nên cô mới ngẩng đầu lên phát hiện ra anh đang nhìn cô chăm chú từ nãy giờ. Lòng cô rối hẫng lên. Hay là anh ấy đã phát hiện ra?

Sao vậy anh? Không phải à?. Cô cẩn thận dò hỏi.

Em nhìn dịu dàng nhưng cũng rất có cá tính. Các cô bạn gái thường ngưỡng ngừng trước bạn trai còn em vừa nhìn thấy anh lại kéo tay anh chạy đi như bay.

An Mật Nhi lúc này mới nhận ra hành động của mình rất có thể sẽ chiếu tướng mình. Cô quên mất nhân vật mà mình đang nhập vai, còn trách cứ anh nữa chứ. Thế nên cô trưng ngay ra một gương mặt ngượng nghịu.

Vì em lo cho anh thôi. Lúc đó cấp bách quá rồi... Anh đừng giận em nha!

Anh sao có thể giận em chứ? Mừng còn không hết. Hóa ra em cũng thích anh, đúng không?. Đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn cô tỏ tình.

Cô ngây người vì hai tay anh đang đặt lên eo mình.

An Mật Nhi hít vào thật sâu. Cô chưa từng đứng gần sát với bất kỳ người đàn ông nào như thế này. Cô có rất nhiều bạn bè là con trai nhưng vì tính nết của cô cũng giống họ nên các cậu ấy đều coi cô như anh em, có ôm vai bá cổ cũng coi như bình thường, không thể có những tình cảm nam nữ. Vì thế nên khi anh nhìn cô nồng nàn, hai tay ôm eo cô khiến cô nổi hết cả da gà.

Em cũng chưa ăn sáng! Mình đi ăn sáng đi anh!. Cô kéo tay anh đi vừa để thoát khỏi vòng tay anh vừa để che giấu vẻ ngượng ngừng không được tự nhiên của mình.

Không được nghĩ linh tinh, tuyệt đối không được say nắng, cô nhắc nhở chính mình vì cô vẫn còn chuyện lớn phải làm.

Cô vừa đi trên vạch kẻ dành cho người đi bộ vừa nghĩ nên không chú ý xung

quanh.

Cẩn thận!. Một vòng tay rất nhanh ôm cô kéo qua một bên, giây sau đó cô đã được che chắn trong lồng ngực vững chãi.

Có một chiếc xe máy vèo qua rất nhanh chỉ cách cô có mấy cm. Suýt nữa thôi thì có lẽ người cô đã bị lốp xe đè lên rồi.

Cái xe máy chết tiệt!. Giang Chấn Vũ quát tháo rồi cúi đầu hỏi người đẹp mình đang ôm. Em không sao chứ?

Gương mặt anh thật gần, hơi thở nóng hổi thổi vào mặt và cô đang trong vòng tay anh. Người dọa cô sợ là anh chứ không phải ai khác.

... Em không sao!. Cô nghĩ. Không phải bị chiếc xe máy kia làm ắt hờn. Hoàn toàn không phải. Mà chính là cảm giác được bảo vệ.

Trước giờ cô chưa bao giờ có cảm giác được phái mạnh bảo vệ vì cô quá mạnh mẽ và độc lập. Những cậu bạn của cô cũng nói rằng cô không cần được bảo vệ và cô cũng nghĩ đó là điều đương nhiên.

Trong vòng tay mạnh mẽ của anh, trong hơi thở nam tính của anh, và lòng cô lại xuất hiện cảm giác muốn được bảo vệ, bất giác cô thấy mình thật nhỏ bé khi đứng trước anh.

Giang Chấn Vũ nghe cô nói thở ra nhẹ nhõm.

Em không sợ là tốt rồi!.

Sau đó anh dắt tay cô đi một quãng đường thật dài, cứ thế không buông tay ra.

Cô nhìn vào bàn tay bị nắm chặt, lại ngẩng đầu nhìn anh, mặt anh cứ nhìn thẳng về phía trước thản nhiên dắt tay cô đi.

Như vậy được sao? Được anh nắm chặt tay như thế này cô không thích lắm nhưng cũng không từ chối. Không những tay cô được ủ ấm trong lòng bàn tay anh mà lòng cô bỗng dưng cũng trở nên ấm áp.

Okey! Cứ coi như đang tỏ lòng biết ơn vì được anh cứu vậy. Dù sao cũng chỉ nắm tay thôi mà, sẽ không có chuyện gì phải không?

Chỉ là nắm tay thôi mà... sẽ không có chuyện gì hết nhỉ? Cô không ngừng tự nhủ với chính mình.

6. Chương 6

Từ lúc vừa hẹn hò vừa đi làm, An Mật Nhi càng ngày càng bận rộn. Không những thế cô còn phải thực hiện kế hoạch thu phục Giang Chấn Vũ trước khi Trần Thông Dương tìm được nhiếp ảnh gia thực hiện album ảnh của anh ta. Cô đã bị công việc làm cho đầu óc quay cuồng lại phải chật vật đi hẹn hò với

Giang Chấn Vũ nên mệt đừ người, chỉ để lấy lòng anh ta.

Vì phải đóng cả hai vai nên sau khi chụp ảnh ở Studio, cô liền tìm đại một có để chuồn về trước chẳng hạn như có việc đột xuất, hoặc phải đi gặp khách hàng...

Nhìn em không được vui?.

Hả? Anh nói gì cơ?. Cô quay sang nhìn Giang Chấn Vũ.

Em không thích nhà hàng này à?

Không phải ạ! Sao anh lại hỏi thế?

Vì nhìn em cứ như đang để đầu óc tận đâu!. Anh lo lắng hỏi.

Cả hai ngồi bàn cạnh cửa ra vào một nhà hàng sang trọng bậc nhất ở thành phố ăn bữa trưa. Bên trong nhà hàng không có nhiều người lắm nên cả hai ăn uống rất thoải mái trong không gian yên tĩnh.

Cô bình tĩnh. Hóa ra do cô quen cau mày nên Giang Chấn Vũ mới tưởng cô không vui. Cô đã khiến anh hiểu lầm.

Không có đâu ạ! Chỉ cần ở bên anh là em vui rồi!

Cô mỉm cười để lộ lúm đồng tiền đáng yêu để anh hết bất an.

Gương mặt đang nghiêm nghị của anh liền giãn ra vui vẻ. Anh vươn tay đặt lên trên tay cô.

Chắc em buồn lắm. Vì anh không thể cùng em đi dạo phố. Nhưng em đừng lo, nếu anh đội mũ đeo kính chắc không ai nhận ra anh đâu.

Không được đâu! Fan của anh ở Đài Loan nhiều lắm, họ cũng rất thông minh. Cho dù anh có ngụy trang kỹ càng thế nào chỉ cần anh xuất hiện họ sẽ nhận ra anh ngay. Rất có thể sẽ bị chụp ảnh nữa.

Chả sao. Hai chúng mình hẹn hò chứ có phải làm chuyện gì xấu đâu. Họ chụp ảnh kệ họ. Anh không sợ.

Nhưng em sợ!. Cô làm bộ nũng nịu. Anh rất được các cô gái trẻ hâm mộ, còn lập hẳn một fan club. Nếu em và anh bị báo chí chụp ảnh rồi đăng lên trang nhất, em sợ người ta sẽ viết về chúng ta hoa lá này kia, rồi tổ tông gia phả nhà em bị lục ra, em sợ chừng đó cuộc sống riêng tư của em bị quấy nhiễu. Có khi mang dép lười đi ra đường mua đồ cũng bị chụp ảnh. Anh vô tâm để em bị như thế à?

Làm gì nghiêm trọng như thế?

Anh không biết đây là Đài Loan à. Không có gì là không thể. Dù là việc nhỏ nhất họ cũng sẽ chụp được cho coi. Fan Club của anh đông đảo như thế sẽ ghen tị với em có khi vì họ hâm mộ anh phát cuồng chạy tới uy hiếp em thì sao?

Cô cố tính nói quá lên như thế để chàng ta sợ không dám công khai tình yêu với công chúng. Chuyện này tốt nhất phải được giữ kín, lỡ như một ngày nào đó giấu đầu lòi đuôi, lộ tẩy việc cô không phải là An Thư Nhi.

Cô ra sức thuyết phục, làm ra vẻ đáng thương hết mức cuối cùng anh chàng cũng động lòng, càng nắm chặt bàn tay cô hơn.

Anh xin lỗi!

Cô có thể nhận ra được anh chàng đang áy náy. Chỉ cần chàng ta áy náy là tốt rồi!

Không sao! Em không ngại anh nổi tiếng. Em chỉ cần được nhìn thấy anh là em hạnh phúc rồi!.

Cô hy sinh vì tình yêu, dịu dàng hiền thực, suy nghĩ cho anh như thế khiến anh rất cảm động.

Em vì anh mà suy nghĩ. Anh sẽ không bao giờ buông em ra!

A há! Tốt rồi! Tốt rồi! Anh ta cảm động rồi. Có cảm động mới có thể nghe lời cô. Cô sẽ càng có lợi.

Sau bữa trưa gặp nhau ngắn ngủi, An Mật Nhi nhìn giờ thấy đã muộn nên nói cô phải về. Chiều cô còn phải đi chụp ảnh cùng với ekip.

Để anh đưa em tới công ty!

Không cần đâu ạ! Em tự đi được!

Không được! Anh không thích để bạn gái mình ngồi một mình trên xe buýt. Anh đang rảnh. Để anh đưa em đi!. Anh kiên quyết nói. Anh là bạn trai cô nên anh có nhiệm vụ phải đưa đón cô đi về.

Sau lần đó, hết giờ làm hay những lần cả hai hẹn hò, anh đều lái xe đưa cô tới công ty hoặc tới trước nhà đợi cô, nhất quyết không cho cô đi taxi hoặc xe buýt.

Cô nói dối Giang Chấn Vũ là cô làm việc ột công ty thiết kế áo cưới nên chỉ cho anh đưa cô tới cổng công ty rồi chờ anh lái xe đi rồi mới vào nhà vệ sinh công cộng thay quần áo, lột tóc giả, tẩy phấn son lái xe của cô đi chụp ảnh.

Chật vật như thế rất mất thời gian.

Lúc xe tới công ty, cô nói để cô xuống xe trước tránh bị đồng nghiệp phát hiện.

Anh đột nhiên nắm tay cô trước khi cô mở cửa xe.

Thư Nhi!

Dạ?. Cô quay đầu lại, tay phải đặt trên cửa xe.

Ngày mai có thể anh không gặp em được. Anh áy náy nói.

Vậy hả?.Cô tỏ vẻ thất vọng nhưng trong lòng lại thở ra. Tốt quá. Cuối cùng cũng được một ngày không phải đóng hai vai. Một chết mất thôi.

Vì ngày mai anh phải tới gặp nhiếp ảnh gia để ký hợp đồng nên không có thời gian gặp em.

Không được !

Cô la lớn làm Giang Chấn Vũ giật mình. Cổ áo anh ngay sau đó bị đôi tay mịn màng của cô túm lấy, đôi môi xinh đẹp hấp dẫn ghé sát vào mặt anh.

Anh không được đi!

Tại sao?

Anh không được ký với người ta!

Tại sao?

Vì... vì... Tóm lại là anh không được đi!

Giang Chấn Vũ mặc dù hơi nghi ngờ và sửng sốt trước thái độ này của cô nhưng đôi môi xinh đẹp như cánh hoa hồng kia thu hút anh, hơi thở thơm mát như hương hoa lan vây quanh anh làm anh khó thở, nuốt ực một cái.

Anh có nghe em nói không vậy?. Cô hỏi nhanh. Thấy anh bất động, liền giơ tay quơ qua quơ lại trước mặt anh.

Kế hoạch đổ bể hết cả rồi. Không ngờ chú Trần Thông Dương lại tìm người nhanh đến thế. Nhưng mà không sao, chỉ cần Giang Chấn Vũ không đồng ý thì cơ hội vẫn đến tay cô. Cho dù phải dùng bất kỳ cách nào, cô buộc phải ngăn anh lại.

Hơi thở của cô thoang thoảng, đôi môi kia gần trong gang tấc kích thích anh lần nữa. Anh thích người con gái xinh đẹp dịu dàng nhưng cô vẫn khiến anh say đắm vì cá tính của cô.

Muốn anh không đi thì cũng phải nói cho anh biết lý do. Nếu không anh không có cách nào nói chú Trần hủy ngang với họ được.

Đúng lúc cô đang tìm lúc thích hợp nói với anh thì lại có chuyện này. Thật chán! Thời gian chẳng bao giờ đợi người nhưng nếu bây giờ không nói, cô sợ cơ hội này sẽ tuột khỏi tay mất.

Thư Nhi?

À, là thế này... Chị gái em cũng là nhiếp ảnh gia, hơn nữa chị ấy lại rất giỏi. Em định nói cho anh từ lâu rồi kìa. Em rất mong anh sẽ để cơ hội chụp ảnh anh cho chị của em. Cuối cùng cũng nói ra rồi. Cô nhìn anh với ánh mắt đầy mong chờ, còn phóng điện ra để thu hút anh.

Chị em cũng là nhiếp ảnh gia à?

Dạ!. Cô gật đầu cái rụp, khoa trương nói. Kỹ thuật chụp ảnh của chị em

rất tốt. Chị ấy đã chụp ảnh bìa của rất nhiều diễn viên điện ảnh và người mẫu. Nhiều tạp chí lớn đề tên chị ấy trong cương vị nhiếp ảnh gia rồi đấy ạ.
Giang Chấn Vũ sức nhớ ra nói:

Đừng nói với anh chị gái em tên là An Mật Nhi?. Bạn gái anh cũng họ An.
Vậy chẳng lẽ chị gái cô ấy chính là cô nàng giống y đúc con trai kia?

An Mật Nhi làm bộ khâm phục:

Anh thông minh thật. Đoán đúng rồi!

Giang Chấn Vũ nói lớn:

Sao có thể được!

Thật đấy ạ!

Anh dường như không thể tin vào tai mình, ngạc nhiên hỏi:

Có đúng An Mật Nhi là chị gái của em không?

Dạ đúng! Anh không thấy em và chị em rất giống nhau à?. Cô cười rạng rỡ như hoa mùa xuân, đẹp một cách mê người.

Không giống!

Hả?

Giang Chấn Vũ lắc đầu:

Em không giống cô ta!

Sao có thể được? Câu này nói ra khiến người khác thấy khó chịu.

Sao không giống được anh?

Vì em dịu dàng, thùy mị, đáng yêu, tốt bụng, biết suy nghĩ quan tâm người khác.

Cô ngẩn người. Không ngờ anh lại nghĩ cô như thế. Cô mỉm cười.

Chị của em tính tình thô lỗ, nói chuyện chướng tai, mọi cử chỉ lời nói của cô ta giống y chang con trai, chỉ khác cô ta không phải con trai.

.... Đồ... Đồ Vương bát đản!

Cô nắm chặt hai tay lại, nổi cả gân, cố gắng lắm mới nặn ra được một nụ cười.

Do đó anh chẳng thấy cô ta giống em. Nếu em không nói còn lâu anh mới tin cô ta là chị gái của em.

Cô rất muốn đâm một cú vào mặt anh ta nhưng cố nén cơn giận đang bốc lên ngàn ngút, quay đầu đi để anh chàng không nhìn thấy gương mặt đỏ bừng vì tức giận của mình.

Nhẫn nhịn! Nhẫn nhịn! Quân tử mười năm báo thù cũng chưa muộn như Vương Câu Tiễn ngày xưa ném gai nằm mật đấy thôi, cô sao không thể im lặng chịu đựng được chứ.

A... xin lỗi em. Cô ta dù gì cũng là chị gái của em mà anh lại chê bai như vậy!. Anh nhanh như chớp nói với cô.

Cô không quay lại, ngồi đưa lưng về phía anh.

Thư Nhi, em giận à?. Anh cuống quýt.

Anh xin lỗi. Tính anh vốn thẳng thắn ít khi để ý tâm trạng của người khác.

Là anh sai. Thư Nhi, nghe anh giải thích đi!.

Cô thậm chí còn không thèm nhìn mặt anh khiến anh không thể không nói lớn.

Anh sẽ xem xét đề nghị của em!

Anh vừa nói xong người đẹp của anh liền quay lại ngay.

Anh nói thật chứ? Đừng có gạt em nha!

Vấn đề này không do một mình anh quyết định. Anh còn phải hỏi ý kiến chú Trần!

Hừ! Định lừa ai hả! Chuyện này không liên qua gì tới chú Trần cả bởi vì toàn quyền quyết định thuộc về anh ta. Không thể để anh chàng viện cớ thoái thác được. Xem ra phải dùng mỹ nhân kế rồi!

Đôi mắt cô trong chớp mắt sưng nước, giọng mềm mỏng năn nỉ:

Anh à, để chị em làm nhiếp ảnh gia của anh đi. Chị ấy sẽ làm rất tốt!.

Em...

Vì người ta mà. Được không anh?. Anh hùng trước giờ đều rất khó qua được ải mỹ nhân. Cô tin chỉ cần cô nũng nịu thuyết phục thể nào chàng ta cũng đồng ý. Nếu bình thường nếu bắt cô phải ồng ẹo như vậy chắc cô thà chết còn hơn. Sến thấy ghê. Nhưng hiện tại cô là An Thư có điệu chảy nước một chút cũng không sao.

Anh Vũ à!

Từ trước tới giờ cô chưa bao giờ gọi tên anh bằng giọng điệu êm ái như thế khiến cho cả người anh nóng bừng lên như bị khiêu khích, nhưng trong lòng anh vẫn có chút nghi ngờ.

Em... Hay là em vì chị gái mới đồng ý làm bạn gái của anh?

An Mật Nhi giật nảy mình.

Sao anh lại nói em như thế?

Vì hôm nay trông em rất khác mọi ngày!

Sao lại khác ạ?

Nói như thế nào nhỉ... Em làm nũng với anh không rụt rè như mọi khi.

Trước giờ anh luôn nghĩ có thể do chúng mình chưa gặp gỡ nhau nhiều nên em giữ khoảng cách với anh. Và đúng hôm nay lại nói anh việc đó...

Biết anh chàng đã bắt đầu nghi ngờ mình, An Mật Nhi trong lòng khổ sở. Cô diễn lộ quá thì phải. Không thể để chàng ta tiếp tục nghi ngờ, cô xoay ngược tình thế ngay.

Em thích anh thật lòng nên em mới làm nũng vì tưởng anh thích như thế. Nhưng giờ anh đã nghi ngờ tình cảm của em thì em đi vậy. Coi như em chưa nói gì ha. Tạm biệt!. Nói xong, cô đẩy cửa xe.

Em!. Giang Chấn Vũ vội vàng nắm cánh tay cô kéo lại. Dĩ nhiên anh không thể để cô giận anh rồi bỏ đi như thế này.

Thả tay em ra! Em không quan tâm tới anh nữa!. Cô vùng vằng, làm vẻ đau khổ.

Thư Nhi!. Anh khẽ thở dài.

Anh thả tay em ra đi!

Được rồi! Anh đầu hàng!

Em không nghĩ tới chuyện của chị gái em nữa à?

Cô không vùng vằng nữa, biết chuyện này đã được chuyển biến theo hướng có lợi, nhưng mặt vẫn làm bộ như đang giận.

Sao ạ?

Em muốn anh bắt tay hợp tác với chị gái em cũng được thôi, không phải là không được. Nhưng em phải đồng ý với anh một điều kiện.

Điều kiện gì anh?. Cô hỏi ngay không mấy may biết rằng anh chàng đang giăng lưới chỉ chờ cô nhảy vào trong.

Hôn anh!

Mặt Giang Chấn Vũ bỗng dưng đứng đần hẩn. Anh mỉm cười nói ra ý muốn bấy lâu nay của mình.

Á!

Cô há hốc miệng, lúng túng không biết phải đối phó với tình huống này như thế nào. Trống ngực đập thành thịch. Có trời mới biết cô chưa bao giờ kiss. Từ hồi bé đi học cô giống hệt con trai nên lúc nào cũng có một đám con gái vây quanh.

Khoảng thời gian học đại học cũng là lúc cho tình yêu chớm nở thế nhưng cô chẳng màng, toàn hơn hờ đi chụp ảnh.

Cô chỉ có mỗi một đam mê là được chụp ảnh. Nhờ đó mà cô đã tập tành thói quen quan sát tốt. Bởi thế nên cô có chút gì kinh nghiệm yêu đương đâu, hướng hồ là kiss người yêu.

Im lặng nghĩa là em đã đồng ý!. Hơi thở của anh phả vào mặt làm cho cô run bắn nhích người ra xa.

Chờ đã... anh... Chờ chút chờ chút... Anh đừng có lợi dụng sương mù ném lựu đạn nha!

Anh cau mày không thích câu nói của cô.

Anh vì em mà đồng ý nhiếp ảnh gia sẽ là chị gái của em. Anh thích em. Vì tình cảm của anh giành cho em, cho anh hôn em... Có sao đâu?

Cơ thể anh càng lúc càng áp sát, không gian trong xe trở nên chật ém khó thở. Cô rất muốn lui nữa nhưng hết chỗ để lui.

Chỉ cần cô xuống xe là trốn được nhưng đó là khi cô muốn để tuột khỏi tay cơ hội vàng này.

Không! Tuyệt đối không thể được!

Sao nào?. Anh chờ câu trả lời của cô có vẻ như không bắt buộc lắm nhưng ánh mắt nóng rực đó như muốn lao vào cô mà ngấu nghiến...

Cô bình tĩnh thở đều. Không việc gì phải sợ!

Một cái thôi ha?

Ừ! Hôn anh một cái thôi!

Cô nuốt ực một cái, hơi hơi chán nản. Nhưng mà chỉ hôn anh ta một cái, cô cũng chẳng mất gì.

Dạ... Hôn nhé!.

Cô vừa mới nói xong đã bị đôi môi anh phủ lên còn không kịp chuẩn bị tâm lý.

Anh... anh ta chả bảo luôn giữ khoảng cách với con gái? Sao giờ lại như hổ vồ mồi thế này trời?

Ôi! No no no! Cái lưỡi của anh ta sao ở trong miệng mình thế này?!...

Cô sợ tới mức nhắm tịt cả hai mắt, chỉ có thể cảm nhận bờ môi nóng rực của anh đang mãi mê càng quét môi mình.

Cảnh hôn coi hoài trên tivi, phim, tạp chí, quảng cáo có khi còn được coi người ta hôn ngay trước mặt mình cô thấy bình thường, chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm thế cả.

Cảm giác như có một quả bom đặt bên trong cơ thể khiến cô nổ banh xác, đầu óc cô lằng lằng như ở trên mây.

Trong khoảnh khắc đó, cô mới nhận ra mình cũng là con gái bên anh với hơi thở nam tính và nụ hôn say đắm.

Nụ hôn của anh làm cô đắm chìm. Phần nữ tính được chôn vùi trong cơ thể như được đánh thức. Cô không thể lý giải tại sao người mình lại nóng như thế lại còn run bắn cả lên. Cô còn rên rỉ thành tiếng, và không thể tin vào tai mình đó lại là tiếng từ miệng mình phát ra.

Oh no! Cô đẩy phắt anh ra nhưng anh vẫn ôm eo cô cứng ngắt, tiếp tục ghé môi hôn cô dịu dàng như nước làm cả người cô mềm nhũn chẳng chống cự được.

Đến khi anh hôn cô tới mức không thở nổi nữa mới buông cô ra.

Đôi môi bị anh hôn dữ quá nên đỏ ửng như được son.

Cô nhìn anh cười tươi mà xấu hổ muốn bỏ chạy:

Đừng quên lời anh đã nói!

Rồi đẩy cửa xuống xe, chạy biến dạng.

7. Chương 7

Giang Chấn Vũ nói lời giữ lời. Ngay trong buổi tối hôm đó, chú Trần gọi điện đề nghị hợp tác, cô liền đồng ý ngay.

Sáng hôm sau, trong phòng làm việc, cô ngồi đọc những tin tức mới nhất về Giang Chấn Vũ.

Thông tin từ báo chí về anh ta không thể không xem.

Những bức ảnh chụp anh chàng to cao đẹp trai đứng cạnh chú Trần phong độ.

An Mật Nhi nhìn tờ báo trước mặt, trang nhất của mục giải trí đăng bài về Giang Chấn Vũ.

Bất kỳ tuần san, tạp chí hay tờ báo nào có đăng tải tin tức về anh ta cô đều xem qua.

Bộ đàm gắn bên hông kêu reng reng, cô giật ra đưa lên miệng.

Có chuyện gì thế?

Chị An, Trần tiên sinh đến rồi ạ!. Trong bộ đàm phát ra tiếng của trợ lý.

Đưa họ vào văn phòng của chị!

Vâng!

Cô ngắt bộ đàm, khà ra một tiếng khoan khoái, nếu lần này thành công rực rỡ nhất định phải rủ bạn bè đi uống mừng mới được.

Có tiếng gõ cửa, cô làm mặt lạnh, giấu mọi cảm xúc vào lòng.

Cô chỉnh đốn lại quần áo, xếp gọn một vài thứ trên bàn rồi ra mở cửa. Quả nhiên là chú Trần và Giang Chấn Vũ.

Xin mời vào!. Cô quay người giơ tay ra hiệu mời cả hai người.

Để tránh chuyện như lần trước xảy ra, chú Trần để hai người ngồi khá xa nhau. An Mật Nhi nghĩ thầm. Chú à, chú yên tâm đi. Cháu không muốn cãi nhau với anh ta nữa đâu.

Trợ lý của cô mỉm cười nói:

Em đi pha cà phê nhé!

Tôi không uống cà phê!. Cả cô và Giang Chấn Vũ đều đồng thanh nói to.
Ngay tức khắc liền quay lại trừng mắt nhìn nhau.

Từ lúc vào phòng cho tới giờ, cả anh và cô đều không nhìn mặt nhau để tránh những xung đột không đáng có. Vừa nãy lại cùng nói một câu nên buộc phải nhìn nhau.

Cô bé trợ lý lúng hết nhìn cô tới nhìn anh:

Hai anh chị không uống cà phê, vậy uống gì ạ?

Trà!. Lại nói ra cùng một lúc và cùng một câu trả lời.

Cái tình huống hợp rơ, ăn ý thế này làm cả cô và anh đều lúng túng. Bởi vì cả hai đều biết rằng do lần trước uống cà phê mới có sự kiện hất cà phê vào người, lại còn quần nhau một trận như đòn.

Trần Thông Dương cố nén cười, hắng giọng nói với trợ lý:

Pha cho chúng tôi trà là được rồi! Cảm ơn cháu!

Cô bé trợ lý dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra giữa sếp và anh chàng nổi tiếng kia nhưng cũng cười mủm mỉm rồi đi ra ngoài.

Giang Chấn Vũ và An Mật Nhi cũng không nhìn nhau nữa, thản nhiên như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cô cúi đầu lật lật bản hợp đồng, còn anh quay mặt nhìn mấy bức ảnh treo trong phòng.

Anh không nhìn cô vì không muốn nhìn cô khiêu khích mình, còn cô thì vẫn còn ngượng vì nụ hôn ngày hôm qua.

Trần Thông Dương cười yên tâm. Tốt rồi! Hai đứa này không có vẻ gì sẽ cãi nhau nảy lửa như lần trước. Để cho cả hai không lúng túng, ông quyết định đi thẳng vào vấn đề. An Mật Nhi phần khởi thảo luận với ông ngay, rất hào hứng nữa là đằng khác.

Trong lúc hai người trao đổi với nhau, Giang Chấn Vũ ngồi một bên nghe không tham gia. Lúc đầu anh còn chú ý nhưng chỉ ít lâu sau đã bắt đầu thấy chán. Anh không hiểu sao chú Trần bắt anh phải đi cùng. Hai người trao đổi với nhau là được, cần quái gì sự có mặt của anh.

Chụp album ảnh là ý tưởng của chú Trần. Anh rất tin tưởng chú vì phong độ anh có được như ngày hôm nay đều do một tay chú Trần bồi dưỡng. Cho nên mọi việc anh đều giao cho chú Trần quản lý và thường không có ý kiến gì.

Nếu không vì cô bạn gái của anh thì anh đã chẳng đến gặp cô nàng có tính khí như đàn ông này. Anh vẫn còn chưa hết tò mò? Cô ta mà là chị gái của Thư Nhi được ư?

Anh nhìn vào đôi mắt cô, sao đó là mũi, rồi đôi môi... Chà! Môi cô ta cũng khá đẹp không cần son mà cũng có màu hồng!

An Mật Nhi vui vẻ trao đổi với chú Trần, rất muốn coi anh chàng kia như người vô hình nhưng anh ta ngồi đó không thể không nhìn được.

Anh Giang, ý anh thế nào?

Anh giật mình.

Gì?

Tôi hỏi ý kiến của anh về nội dung của bản hợp đồng. Nếu anh chưa rõ tôi sẽ nói lại lần nữa!

Nhìn thái độ cứng rắn của cô, anh có cảm giác cô không được tự nhiên cho lắm... Trông cô khác... Hay nói đúng hơn là không giống con trai như lần trước...

Anh Giang?

Để chú Trần quyết định là được rồi!. Giọng anh không nóng nảy như trước đây.

Cô gật đầu.

Vậy được rồi! Chú Trần! Sắp tới lịch tập luyện của đội bóng như thế nào ạ?

Cả hai lại trao đổi với nhau, anh ngồi một bên lắng tai nghe. Anh gần như không thể ngồi yên một chỗ như thế này vì anh trước giờ luôn phải tập luyện ở sân vận động.

Anh nghĩ chắc hai người còn trao đổi tới cả tiếng nên đứng dậy, đi quanh văn phòng tham quan.

Lúc vừa bước vào phòng anh hơi hoảng vì căn phòng để chắc gần ba chục cái bình gốm. Không ngờ cô nàng tomboy này lại có khiếu thẩm mỹ độc đáo đến vậy.

Và điều hấp dẫn anh hơn cả là những bức ảnh treo trên tường, chụp người có, tĩnh vật có, chim, hoa. Nhìn kỹ dưới các bức ảnh đều có đề chữ ký. An Mật Nhi!

Tất cả những bức này đều do cô ta chụp sao?

Giang Chấn Vũ kinh ngạc, ngoái đầu lại nhìn cô. Anh không hiểu gì về nhiếp ảnh nhưng anh cũng thích xem ảnh chụp nghệ thuật. Tất cả những bức ảnh treo trên tường đều rất đẹp, chụp ở nhiều góc độ để người xem có thể tưởng tượng được bao quát khung cảnh của bức ảnh. Cô lấy độc đáo làm điểm nhấn nên hầu hết các bức ảnh của cô đều rất lạ.

Anh không thể không phủ nhận tài năng và óc sáng tạo của cô, khiến anh

phải nhìn cô bằng ánh mắt khác trước.

Ngắm những bức ảnh thỏa thuê, anh bắt đầu chú ý tới cách trang trí của căn phòng. Mô hình quả địa cầu bay lơ lửng. Quái! Anh nhìn mà không hiểu cách nó có thể bay được như thế! Có một chiếc đồng hồ báo thức...Bức tượng hai người một nam một nữ ôm nhau được làm bằng thủy tinh. Anh bước tới chiếc thùng rác trong góc, nó bất ngờ mở ra rồi anh đi qua là đóng cụp lại. Nhân lúc cô không để ý, anh giơ chân để thùng rác úp mở úp mở như một trò chơi.

Sau cùng, anh bước tới bàn làm việc của cô chỉ định xem qua không ngờ trên bàn toàn là những tờ báo có đăng ảnh anh.

Anh ngạc nhiên. Sao cô nàng thu thập nhiều tờ báo viết về anh thế nhỉ? Phát hiện bên dưới chồng báo và tạp chí có một tập tài liệu. Anh rút ra xem. Bên trên đề ba chữ: Giang Chấn Vũ!

Cô nàng làm hẳn một tập tài liệu về anh? Khó hiểu thật!

Xem trộm tài liệu của người khác đúng là việc không được hay ho cho lắm nhưng óc tò mò nổi lên làm anh quyết định lật ra xem.

Thấy hai người vẫn mãi mê trao đổi, anh liền gỡ dây đang buộc quanh tập tài liệu không ngờ vướng víu thế nào lại lại rớt hết xuống đất.

Bạch!

Giang Chấn Vũ nhìn lên đặng ngay hai ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm.

Trần Thông Dương cau mày, ánh mắt của chú ấy như muốn nói: Chú rất muốn mắng cháu nhưng hai chú cháu là người một nhà nên anh không ngán. Người anh ngán là cô nàng kia. Nhưng cô ta lại chẳng tức giận, chỉ ngồi im trên ghế nhìn anh. Quái? Cô ta đang nghĩ gì vậy?

Sau yên tĩnh là bão tố? Hay tức quá không nói được câu nào?

Cô nàng bất ngờ đứng dậy đi tới chỗ anh.

Anh không sợ cô ta vì cái gì rớt cũng đã rớt rồi. Anh là đàn ông con trai, chuyện gì do mình gây ra anh sẽ không bao giờ trốn tránh trách nhiệm.

Tôi thấy tập tài liệu này đề tên tôi nên muốn mở ra xem. Anh giải thích, nhìn cô vẫn bước từng bước tới chỗ mình nên hít sâu chuẩn bị đối phó.

Nhưng cô nàng chỉ đi tới rồi ngồi xồm xuống đất nhặt những thứ vung vãi bên dưới.

Giang Chấn Vũ sững sờ, nhìn cô nghi ngờ. Không hét toáng lên cũng không khiêu chiến?

Sao không giúp tôi? Anh làm rớt cả xuống đất còn gì?. An Mật Nhi bình tĩnh nói, giọng cô không có mùi thuốc súng!

Người đã không khiêu chiến, cũng không muốn đánh lộn, Giang Chấn Vũ đành ngồi xuống đất nhặt đồng giấy tờ cùng cô nghĩ thầm trong bụng. Sao sáng nay cô ta tốt đột xuất vậy? Hay cô ta lợi dụng anh không phòng bị sẽ thui cho anh mấy cú đấm cũng có khi.

Tôi không nhỏ nhen như thế đâu. Đánh người tôi luôn đánh trước mặt, không bao giờ đánh sau lưng. Cô thản nhiên nói.

Bị người khác nhìn trúng tim đen, anh lúng túng vội vội vàng vàng nhặt mấy giấy tờ đưa cho cô nàng.

Nhưng khi nhìn những giấy tờ mình nhặt lên, anh ngớ người, tất cả đều liên quan tới anh.

Những bức ảnh chụp, một mẫu báo từ hồi anh còn học trung học tham gia đội bóng của trường, những trận cây quy mô lớn nhỏ đều được thu thập, và cả những bài báo về việc ký hợp đồng với người đại diện là chú Trần và trên sân cỏ ở Nhật.

Những thứ này.... Anh mở to mắt hỏi. Đến cả anh cũng không thể nào thu thập được vô số tài liệu chi tiết đến thế.

Không ngờ cô nàng này lại...

Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó!. Cô cáu.

Ai nhìn đâu...?

Thế tại sao anh lại đỏ mặt?

Không có!. Anh phủ nhận.

An Mật Nhi cau mày:

Hay anh cho rằng tôi yêu thầm anh?

... phải vậy không?

Cô nhìn anh một lúc lâu rồi lại hỏi:

Nếu là thật thì sao?

Đáp án của cô khiến anh sững sờ, lắp bắp:

Sao được... Sao... Sao cô... Làm gì... ?

Phì! Ha ha ha! Ha ha ha!. Cô phì cười thành tiếng.

Anh ngớ người rồi trừng mắt nhìn cô.

Cô kia...!

Ha ha ha! Ha ha!

An-Mật-Nhi!. Anh gầm giọng.

Anh do vậy mà đỏ mặt còn nói lắp nữa. Ha ha ha!. Cô ngồi bịch ra nền nhà cười nghiêng ngả, phá tan tảng băng tồn tại giữa hai người.

Nhìn cô cười hả hê, anh vừa thấy sáng khoái vừa thấy có cảm giác khác lạ.

Trông cô rất đáng yêu khiến anh thoáng bối rối. Nhưng ngay lập tức dứt bỏ cảm giác đó ra khỏi người.

Cô vui vẻ quá nhỉ?

Cô chẳng thèm quan tâm tới anh tiếp tục ôm bụng cười lăn cười bò.

Thấy cô vui vẻ đến thế nên anh cũng hài hước nói:

Được rồi. Là tự tôi đa tình. Nhưng cho dù ai nhìn thấy những tài liệu này cũng đều nghĩ cô yêu thầm tôi mới dày công sưu tập!

An Mật Nhi sau tràng cười đau cả bụng nhăn mặt nói với anh:

Ai nói tôi yêu thầm anh nên dành thời gian sưu tập mọi thứ về anh hả? Tất cả những thứ này đều vì công việc của tôi đấy!

Công việc?.

Cười cũng no, cô ngồi dậy bắt đầu giảng giải cho anh chàng hiểu nếu không chàng ta lại cho là cô thương thầm trộm nhớ chàng nữa thì khổ.

Này anh, công việc chụp ảnh của tôi đòi hỏi phải nắm bắt được tư liệu trước đây của người mà tôi phải chụp. Chẳng hạn thế này. Niềm đam mê chơi bóng của anh từ đâu và khi nào, rồi quá trình tập luyện, những chấn thương mà anh gặp phải khi ra sân, rồi tôi còn phải biết cả những món ăn yêu thích của anh, anh thích gì, ghét gì... tôi đều phải nắm bắt. Có như vậy tôi mới chụp được những bộ ảnh ấn tượng, tạo một phong cách riêng biệt của chỉ riêng anh thôi? Hiểu chưa hả?

Những lời cô nói thật đáng kinh ngạc.

Do vậy... mà cô phải đi thu thập những tài liệu này?

Điều đó là đương nhiên. Mất không ít thời gian của tôi đấy. Ở Nhật Bản thì dễ rồi nhưng thông tin về anh ở Đài Loan thì hạn hẹp quá

Anh nhìn vào bức ảnh của anh được chụp trên sân bóng ở trường.

Tấm này...

Anh chụp hồi nào cũng không nhớ à?. Cô chọc.

Sao cô có được?

Tôi đi tới ngôi trường trước kia anh học. Cô nhún vai. Gặp những người từng là bạn của anh, họ đã cung cấp cho tôi. Sẵn tiện có mấy ảnh nên tôi chụp lại luôn.

Giang Chấn Vũ nhìn tấm ảnh rồi nhìn cô, ngạc nhiên.

Anh không ngờ cô lại dày công sưu tập một lượng lớn tài liệu về anh như thế này. Điều này làm cho anh thấy cảm động và có cảm tình với cô.

Anh cũng hiểu ra trong công việc cô cần mẫn và chuyên nghiệp tới mức nào.

Hèn gì chú Trần lúc trước cứ khẳng khẳng chọn cô chụp ảnh cho anh. Giờ

tận mắt nhìn thấy tài năng của cô anh mới bất ngờ.

An Mật Nhi thấy anh không nói gì ngẩng lên liền bắt gặp ánh mắt nhìn mình chăm chú, liền hỏi:

Này anh, sao anh cứ nhìn tôi vậy?. Cô có cảm giác không được tự nhiên cho lắm. Không hiểu sao mấy cậu bạn nhìn cô thấy bình thường còn bị anh chàng này nhìn, lòng cô có gì đó xốn xang.

Nhìn kỹ, cô rất giống em gái cô. Anh ghé sát mặt vào nhìn cô quan sát.

Chúng tôi là chị em, giống nhau là điều đương nhiên.

Ha ha! Em gái cô cũng nói y như vậy!

Giờ anh mới nhận ra cô không đáng ghét như anh tưởng.

Tôi rút lại những lời tôi nói về cô trước đây. Đúng như chú Trần nói, cô rất xuất sắc. Ưu điểm của anh là sai thì sửa, trước đây anh đã từng coi thường cô nên quyết định nói lại. Tôi không ngờ cô vì việc chụp ảnh cho tôi mà bỏ thời gian và công sức đi thu thập tài liệu về tôi. Tôi cảm động lắm!

Trước thái độ nhiệt tình của anh, cô thấy không quen lắm. Bởi vì hiện tại cô là An Mật Nhi chứ không phải An Thư Nhi. Nhưng được anh khen cô cũng rất vui như mùa xuân hoa nở vậy.

Nếu hiểu ý tôi rồi thì sau này hy vọng anh sẽ vui vẻ bắt tay hợp tác với tôi, được chứ?

Anh chỉ thẳng khuyết điểm của cô.

Trông cô cười như thế tôi cũng mừng. Hy vọng cô đừng luôn giữ bộ mặt nhăn nhó, khó chịu khi làm việc cùng tôi. Giờ cô cười lên nào!. Anh nhận ra rất thích nhìn cô cười.

Nhưng cô lại thấy xấu hổ:

Sao tôi phải cười?

Vì cô lạnh lùng thấy xa cách lắm. Nếu chúng ta hợp tác đừng có tỏ thái độ như thế với tôi!

Tôi có đâu!

Cô cũng đừng ngượng nữa!. Anh rất thích bắt bẻ cô.

Tôi không có mà!. Cô quả quyết nhưng mặt cô lại bán đứng cô.

Giang Chấn Vũ cười đắc ý, nhìn cô lúc này rất đáng yêu. Cô càng cố né tránh, anh càng muốn chọc cô.

Mọi xích mích trước đây giữa hai người đều tan biến.

Hai người như hai anh em thân thiết ngồi tán gẫu. Chú Trần đứng đằng sau mỉm cười. Tâm trạng thoải mái khi làm việc cùng nhau là điều quan trọng nhất.

Ông đi tới ngồi cạnh cả hai nói với cả hai:

Chú có việc đi trước, hai đứa nói chuyện tiếp đi!

An Mật Nhi giật mình, còn Giang Chấn Vũ lại gật đầu:

Dạ! Chú đi đi!

Cái gì mà dạ vâng ở đây trời? Trần Thông Dương đi rồi sẽ chỉ còn cô với Giang Chấn Vũ.

Chú vội đi sao ạ? Cháu còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi qua chú!. Cô hỏi ngay, cảm giác có điều gì đó không ổn.

Còn nhiều thời gian để chú cháu mình gặp mặt mà. Một việc đó cháu trao đổi với A Vũ là được rồi. Có như vậy hai đứa mới làm việc ăn ý hơn, thúc đẩy tiến độ chụp ảnh!

Vậy ạ...

Hai đứa hòa nhau là tốt rồi. Có lẽ lần sau chú không đi cùng A Vũ tới đây, vì chú đang dẫn dắt một cầu thủ trẻ. Ngày A Vũ, cháu phải hợp tác tốt với Mật Nhi đấy!.

Chú có việc thì cứ đi trước đi ạ. Cháu và Tiểu An đều là người một nhà mà, phải không Tiểu An?

An Mật Nhi lúng túng trừng mắt. Ai cho anh ta quyền quyết định mọi việc? Còn gọi cô là Tiểu An? Anh em? Mặt anh ta dày quá ta!

Giang Chấn Vũ vừa nói vừa cười rạng rỡ, còn bá vai cô giống như anh em thân thiết. Nhưng bị anh chàng khoác tay lên người, bắt giắc cả người cô nóng lên, bị ngộp trong hơi thở nam tính của anh.

Chú giao A Vũ cho cháu!

Chú Trần đã mở miệng nói cô không thể không từ chối.

Quay sang nhìn anh chàng ngăm đen đang nhìn cô cười sáng rỡ như đang quảng cáo kem đánh răng càng không dám nói những câu mất vui.

Tiểu An, chúng ta nói tới đâu rồi nhỉ?

Nói tới đâu à? Cô nhìn anh vui vẻ trầm nghĩ. Không ngờ hai người đã từng là kẻ thù của nhau đấy.

8. Chương 8

Thật ra không mất nhiều thời gian để hai người thảo luận với nhau về kế hoạch cho việc thực hiện album. Ngay hôm sau, cô đã vác máy ảnh cùng ekip đi theo lịch trình tập luyện của Giang Chấn Vũ. Mọi chuẩn bị cơ bản đều đã hoàn tất.

Nhưng điều khiến cô không quen là sự thân thiết ngoài tưởng tượng của

Giang Chấn Vũ.

Hey, Tiểu An!

Vừa bước vào văn phòng của cô, anh chàng đã tự nhiên như nhà mình, vừa xem ảnh chụp vừa cười vang rồi tới chỗ bàn làm việc của cô.

Cô đang làm việc à?. Anh ngồi trên bàn, nhìn đồng ảnh la liệt.

An Mật Nhi đang chọn ảnh, thấy mặt anh ghé sát lại bắt giác hai má nóng ran, theo bản năng nhích ra xa.

Tôi đang làm việc!. Cô trả lời ngắn gọn, liếc nhìn anh. Sao anh tự tiện vào đây?

Tôi đang rảnh nên dạo chơi chút thôi!

Anh coi nơi này là chỗ để anh dạo chơi hả?

Anh cười sáng rỡ:

Cô đừng nhỏ nhen như thế. Chúng ta đều là người nhà cả mà. Sau này còn phải gọi tôi là em rể!

Tim cô đóng băng. Em rể? Đừng nói với cô là anh chàng muốn kết hôn với cô chứ?

Tỉnh táo lại đi! Tỉnh táo lại đi! Cô không lấy anh ta đâu. Đó là kế hoạch cô bày ra mà.

Cô liếc mắt nhìn anh, giọng lạnh tanh:

Ba tháng nữa anh phải đi Nhật rồi đấy. Nói ra chuyện này liệu có quá sớm không?

Không sao! Tôi sẽ thuyết phục Thư Nhi đi Nhật với tôi

Không được đâu!

Tại sao?

Nó còn có công việc của nó ở đây, sao có thể bỏ được!

Tôi nuôi cô ấy được!

Anh nuôi nó? Anh cho rằng bất kỳ người phụ nữ nào cũng để cho chồng nuôi và chịu ở nhà ăn bám chồng hả? Anh là cầu thủ nổi tiếng, nó cũng có niềm đam mê của nó. Anh tưởng chỉ cần nói một tiếng là bắt nó phải từ bỏ lý tưởng cả đời của nó vì anh hả? Mơ đi!

Giang Chấn Vũ nhìn cô kinh ngạc:

Sao cô lại kích động? Tôi chỉ buột miệng nói ra suy nghĩ của tôi. Nếu Thư Nhi không muốn tôi cũng sẽ không bắt buộc cô ấy.

Cô nheo mắt:

Anh nói thật chứ?

Anh gật đầu, lớn tiếng nói:

Mọi ý muốn của cô ấy tôi đều sẽ phục tùng. Còn cô, cần gì cô phải phản ứng kịch liệt, làm như tôi đang ép cô.

À... là bởi vì nó là em gái tôi. Tôi quan tâm em gái không được à?

Stop stop stop. Đừng có nổi cáu. Tôi không muốn cãi nhau với cô, mắc công lại đánh nhau như lần trước.

Thấy chàng ta e dè, cô bật cười. Anh chàng cũng thở hắt ra. Không khí vui vẻ như trước.

Tôi chưa bao giờ đánh nhau với con gái, cô là người đầu tiên đấy. Nếu fan club của tôi mà biết chắc sẽ có rất nhiều người anti tôi.

Anh nhìn cô cười toe, càng nhìn càng thấy cô rất giống Thư Nhi.

Ha ha! Nhìn cô rất giống Thư Nhi. Đúng là cô rất giống cô ấy... À, nếu cô để tóc dài...

Tôi không thích tóc dài!. Cô cắt ngang, tỏ vẻ thản nhiên nhưng trong lòng lại thấy lo, tự hỏi không biết anh ta có suy ra được điều gì không, vội đánh trống lảng. Tôi thích cắt tóc ngắn rất thoải mái. Tôi thích mặc Tshirt, quần bò rất thuận lợi trong khi làm việc. Cuối cùng thành một thói quen khó sửa. Cũng nhờ những thao tác chuyên nghiệp của tôi mà người ta không ngại tôi là con gái nữa.

À, hóa ra là thế. Cuối cùng thì anh cũng hiểu lý do tại sao cô thích phong cách tomboy cá tính. Anh thấy cảm thông với công việc của cô.

Cô cũng đừng tỏ ra quá mạnh mẽ. Đôi khi cũng nên yếu đuối một chút không phải tốt hơn sao?

Cô ngẩn ra:

Anh thấy tôi mạnh mẽ à?

Đó là ý của tôi. Tôi thấy cô thật vất vả trong công việc, dù gì cô cũng là con gái, tại sao cứ phải che giấu những gì nữ tính bên trong con người cô?

Tôi muốn thi đua với phái mạnh nên phải vất vả như thế. Cô phản bác.

Cô nên tìm một người đàn ông có thể bảo vệ cô. Bảo vệ phụ nữ vốn là việc một thằng đàn ông nên làm. Anh ưỡn ngực, tỏ thái độ như một vệ sĩ đích thực làm cô thấy thất thần.

Nói dễ quá nhỉ? Sao tôi có thể tìm được người đó đây? Không ai thích một người giống con trai như tôi đâu!. Cô làm bộ tập trung vào đồng ảnh nhưng thật ra lòng ngực cứ nhảy dựng cả lên.

Bất kỳ cô gái nào nào cũng cần một chàng kỵ sĩ bảo vệ mình. Tôi tin cô cũng sẽ tìm được chàng kỵ sĩ của cô. Nếu không tìm thấy, dựa trên mối quan hệ thân thiết giữa hai ta, tôi tình nguyện làm kỵ sĩ của cô. Anh trả lời. Yêu

ai yêu cả tông chi họ hàng. Anh đã coi cô như anh em trong lòng cũng sẽ nảy sinh ý muốn bảo vệ cô.

Những lời anh nói ra khiến ngực dội lên những cảm giác bồi hồi nóng hổi. Cô chợt nghĩ nếu anh biết cô chính là An Thư Nhi phản ứng của anh sẽ thế nào. Và liệu đến lúc đó, anh có còn muốn làm kỹ sĩ của cô nữa không? Ai... Thật khó xử. Cô đang nghĩ gì thế này?

Tôi không đáng thương tới mức khiến anh phải thương hại tới tôi đâu!. Cô chụp tay anh lè lưỡi làm mặt quỷ. Hôm nay chẳng phải anh có hẹn với em gái tôi à? Còn ở đây làm gì?

Còn sớm!. Anh thở dài. Nếu có thể, tôi rất muốn ở bên cạnh cô ấy cả ngày tiếc là cô ấy còn phải làm việc.

Cô nhìn anh thật lâu, tò mò hỏi:

Anh thích em gái tôi thật lòng à?

Cô ấy là người tình trong mộng của tôi. Tôi yêu cô ấy ngay từ lần gặp gỡ cách đây một năm. Anh cười tươi nói.

Cô quay mặt đi để anh không nhìn thấy mặt cô đang đỏ lên.

Bọn đàn ông các anh đều háo sắc như nhau

Này, cô nói sai rồi. Còn phải xem tính tình có hợp nhau không. Nếu không hợp nhau cho dù cô ấy có đẹp đến đâu tôi cũng không theo đuổi.

Cô hiểu anh nói gì. Bởi vì nếu anh là một gã háo sắc trắng hoa thì báo chí Nhật Bản đã không viết bài nói anh là cầu thủ không bị vướng vào xì căng đan tình ái. Và cô cũng thừa nhận rằng thời gian qua gặp gỡ anh thường xuyên mặc dù anh khá cầu thả và thẳng tính nhưng rất đàng hoàng đĩnh đạc, không hút thuốc, không uống rượu, nghỉ ngơi có giờ giấc.

Cô càng ngày càng thấy cô hiểu anh.

Khỉ thật! Cô đang nghĩ đi đâu thế này? Cô không phải vì thích anh chàng mới quyết liệt giành vị trí nhiếp ảnh gia này. Tất cả vì sự nghiệp, tuyệt đối không vì tình cảm cá nhân.

Sao tự nhiên cô cứ lắc lắc đầu thế?

An Mật Nhi giật mình mở mắt ra mới phát hiện anh và cô đang trong tư thế rất gần, vội ngượng ngừng nhích người ra.

Tôi bận rồi! Đi đây!. Cô gộp xấp ảnh lại.

Giờ hả? Cô muốn đi đâu?

Tôi không có nhàn rồi dạo chơi như anh. Giờ tôi phải đi gặp khách hàng. Cô cầm sắp ảnh chuẩn bị chạy lấy người.

Ồ! Tôi đang định mời cô đi ăn cơm!

Cô ngạc nhiên hỏi:

Mời tôi à?

Đúng thế! Trưa nay tôi, cô ấy và cô sẽ cùng ăn cơm với nhau.

Không được!

Vậy thôi! Để lần khác!

Lần khác cũng không được luôn!

Tại sao?

Tôi không muốn làm kỳ đà cản mũi. Giỡn chơi không! Cô làm sao có thể bỏ đôi ra làm hai để gặp anh ta đây. Huống hồ trước khi gặp lại còn phải hóa trang lâu lắc.

Tôi phải đi đây!

Gấp vậy sao?. Anh vẫn còn muốn tán gẫu thêm với cô không ngờ cô lại muốn đi sớm vậy.

Cô nổi cáu. Không phải do anh ta hại cô phải đóng cả hai vai một bỏ hơi tai thế này.

Lúc nào anh ra nhớ khóa cửa lại cho tôi.

Vừa bước ra khỏi văn phòng, cô ba chân bốn cẳng chạy đi tìm ba chị chuyên gia. Ôi! Gấp quá rồi! Giá mà cô là siêu nhân thì tốt biết bao!

Nhìn em có vẻ mệt mỏi?

Vậy ạ?

Không mệt mới lạ. Hôm nay tự dưng ba chị chuyên gia trang điểm, làm tóc, thiết kế thời trang ở ba chỗ khác nhau, báo hại cô phải chạy hết chỗ này tới chỗ kia làm tóc, thuê váy, trang điểm, sau cùng chạy một mạch tới trước cổng công ty áo cưới cất xe rồi chạy ra trước sảnh làm như mình vừa tan tầm chờ anh ta tới đón.

Vừa ngồi vào trong xe cô đã thở hổn hển nên không qua được mắt anh.

Em vừa chạy bộ à?

Dạ. Do em thấy anh nên em phải chạy ra. Cô cười nói nhưng trong lòng thì lo không thể tả, lỡ mà Giang Chấn Vũ tới công ty trước cô thì nguy to.

Bé ngốc, bé mang giày cao gót chạy như thế lỡ lại trật chân thì sao? Anh sẽ đau lòng. Giọng nói của anh giống như đang mắng cô nhưng thực tế lại ngập tràn yêu chiều.

Mỗi lần được anh quan tâm chăm sóc như thế này cô cũng mềm mỏng ngay.

Cảm ơn anh!. Cô nhỏ nhẹ nói.

Tại sao lại cảm ơn anh?

Anh rất tốt với em!.

Anh nhìn cô âu yếm:

Em có thể dùng cách khác để cảm ơn anh!

Hả?. Cô vừa mới mở miệng ra đã bị đôi môi anh bắt lấy.

Cô ngỡ người không biết phải phản ứng như thế nào trước nụ hôn cuồng nhiệt của anh. Cô là An Mật Nhi và cô tuyệt đối không thể để anh phát hiện ra.

Khi cô đóng vai An Thư Nhi thực nữ, cô không ngờ hóa ra mình cũng có khát khao được hôn... như một người con gái bình thường.

Đây không phải là nụ hôn đầu tiên, cô dường như quên tất cả kế hoạch của mình, ngã vào vòng tay anh hôn trả, đắm chìm trong cảm giác bay bổng vui sướng, say ngất, cả người nóng bừng... nhất là ở ngực?

Cô mở choàng mắt ra, hoảng hốt khi thấy tay anh đang đặt lên trên ngực mình.

Tim cô đập thình thịch trong lồng ngực, cô cần phải ngăn anh lại nhưng lại bị anh hôn đến ngất ngây nên chẳng thể làm gì được, chỉ còn biết đắm chìm...

Hai người cứ thế má áp má môi kề môi trong xe đỗ bên đường không hề biết có một anh chàng paparazi đang đứng ở ngoài.

Trời ơi...

An Mật Nhi la lên, sắc mặt tái xanh. Bởi vì sáng nay cô thấy mặt mình chinh ình trên trang nhất của báo.

Tấm ảnh cô và Giang Chấn Vũ hôn nhau được dàn khung rõ to, suýt nữa làm ba hồn bảy vía của cô bay lên trời, cô còn biết tivi báo đài đều đồng loạt đăng tải.

Hai người hôn nhau không những xuất hiện trên báo, tivi, tạp chí mà còn được phát cả trên những màn hình tivi lớn trên đường phố.

Người con gái hôn Giang Chấn Vũ trong xe là ai? Câu hỏi này bỗng chốc trở thành cái tit có tần số xuất hiện nhiều nhất trên các trang báo giấy cũng như báo mạng, fan club của anh cũng ráo riết truy lùng. Bởi vì cầu thủ nổi tiếng Giang Chấn Vũ trước giờ vốn không bị dính vào bất kỳ xì căng đan tình ái nào lại ôm hôn một cô gái bí ẩn.

Trong Studio, các nhân viên cấp dưới của cô cũng đang bàn tán xôn xao.

Cô đi toilet, các nàng tắm với nhau rôm rả. Cô đi ăn cơm, các cô ấy cũng không tha, toàn nói về chủ đề đó. Cho dù cô đi đâu cũng nghe câu cửa miệng

của mọi người: Người con gái Giang Chấn Vũ ôm hôn là ai?

Thật chán! Sao anh ấy lại hôn cô gái đó?

Trời ơi! Trai chưa vợ, gái chưa chồng, có gì là không được hả?

Nhưng mà anh ấy là thần tượng trong lòng tớ!

Cậu cấm thần tượng của mình có bạn gái hử?

Ảnh chụp mờ quá nên không thấy mặt mũi chị ta thế nào?

Tớ nghĩ chắc chị ấy rất xinh, có như thế mới xứng với anh ấy.

Mặc kệ chị ta có xinh đẹp thế nào. Tớ không thích anh Giang Chấn Vũ có bạn gái đâu

An Mật Nhi vừa ra ngoài đã phải chạy ngay vào trong phòng trốn biệt. Cô không ngờ mới có một ngày mà mình đã hot tới mức ấy. Cũng hên là ảnh chụp lúc trời chiều nên nhìn cũng không được rõ. Vả lại góc chụp bị khuất chỉ chụp nghiêng được mặt cô nên không ai nhìn rõ mặt cả.

Nhưng fan club của anh ấy hùng hậu như thế biết đâu truy lùng ra được cô thì nguy to. Sợ rằng đến lúc đó tít người ta hay bàn tán có lẽ là: Nữ nhiếp ảnh gia không từ thủ đoạn để đạt được mục đích kể cả hóa trang thành mỹ nhân. Hoặc báo chí sẽ viết thế này: Cô nàng tomboy An Mật Nhi biến mình trở thành một thực nữ chính hiệu để lừa tình cầu thủ nổi tiếng Giang Chấn Vũ, rồi so sánh ảnh cô trước và sau khi trang điểm.

Chỉ nghĩ tới thế cả người cô đã đóng băng.

Cô quyết định từ giờ trở đi sẽ cho An Thư Nhi' mất tích và cô sẽ không đi hẹn hò với Giang Chấn Vũ nữa để fan club của anh không phát giác ra được bộ mặt thật của cô.

Cô rút điện thoại mà An Thư Nhi' hay dùng để liên lạc với Giang Chấn Vũ, nhấn một tin với nội dung ngắn gọn dễ hiểu, đại khái là cô coi trọng cuộc sống riêng tư, không thích bị báo chí làm phiền, nên tạm thời hai người không nên gặp nhau.

Tin nhắn vừa gửi đi, cô tắt luôn máy.

Chỉ cần không hẹn hò với Giang Chấn Vũ, các fan cuồng của anh cũng sẽ chẳng dò la được gì, như thế bí mật của cô sẽ không bao giờ bị phát giác và cô được an toàn.

Nhưng cô không thể lường trước được một hậu quả vô cùng nghiêm trọng là Giang Chấn Vũ như sắp phát điên.

Giang Chấn Vũ không tìm được An Thư Nhi nên tìm tới chị gái là cô.

Lúc cô đang cùng ekip của mình thực hiện một bộ ảnh thì Giang Chấn Vũ hùng hổ xông vào kéo tay cô.

Cho tôi số điện thoại nhà cô?

Anh hỏi làm gì?

Tôi muốn gặp Thư Nhi!

Thì anh gọi di động cho nó, hỏi tôi làm gì?

Nhìn anh chàng buồn bực, cô làm ra vẻ như không biết gì.

Tôi đưa cho anh số điện thoại nhà cũng vô dụng thôi!

Tại sao?

Vì nó không ở nhà!

Cô ấy không ở nhà thì ở đâu?

Nó không nói thì tôi cũng không nói!

Chết tiệt!. Anh buột miệng nói khiến nhiều người ngoái đầu lại nhìn.

Nhìn anh chàng chống nạnh đi qua đi lại hết vò đầu tới thở ra khổ sở, cô không ngờ tin nhắn ngắn ngủi của mình lại khiến anh chàng thành ra thế này.

Tôi cần nói chuyện với cô ấy!. Anh dừng lại nói với cô.

Cô hít sâu rồi nhả ra mấy chữ:

Chuyện này không hay chút nào?

Tại sao?

Càng có nhiều người đồng tai lên nghe ngóng nên An Mật Nhi phải kéo anh chàng tới văn phòng của mình, nói chỗ cách biệt như thế này tốt hơn.

Cô cẩn thận đóng cửa rồi quay lại từ tốn giải thích:

Thư Nhi không muốn gặp anh vì nó sợ báo chí lắm rồi. Nó thích riêng tư, còn anh lại quá nổi tiếng...

Tôi sẽ nghĩ cách.... Anh cắt ngang, có ý thuyết phục cô. Tôi sẽ gặp cô ấy ở nơi nào đó thật kín đáo, nghĩ ra những cách để gặp nhau an toàn nhất. Tôi không cần ngày nào cũng được gặp cô ấy, giờ không được gặp.... Ôi trời!

Tôi gần như muốn phát điên. Tin nhắn của cô ấy giống như lời chia tay!

Đầu óc Giang Chấn Vũ rối như tơ vò, người đẹp chưa nói qua với anh dùng một cái tuyên bố ‘chúng ta không gặp nhau nữa’. Anh thừa nhận anh yêu cô, yêu cô sâu sắc và chân thành. Nhưng giờ ngay cả gọi điện anh cũng không có cách nào có thể liên lạc được với cô. Anh chợt nhận ra mình vốn chẳng biết nhiều về cô, ngay cả công việc của cô ở công ty áo cưới anh cũng không biết rõ.

An Mật Nhi chột dạ. Đúng là cô muốn chia tay và cắt đứt tình cảm với chàng ta. Nhìn anh chàng trước đây vui vẻ cười đến rạng rỡ giờ thì bơ phờ nhìn là biết cả đêm qua mất ngủ.

Điều này khiến cô thấy đau lòng và tức ngực.

Cô phát hiện ra mình đã phạm phải một sai lầm lớn nhất trong đời là dùng thân phận An Thư Nhi xinh đẹp để lừa dối anh.

Vì lợi dụng tình cảm của anh nên tâm trạng cô hiện giờ rất khổ sở. Cô không thể đưa tay ra ôm anh, cũng không thể an ủi anh bởi vì cô là An Mật Nhi, cô buộc phải che dấu cảm xúc trong lòng.

Cô nhận ra mình thích anh biết nhường nào. Cũng chính vì điều đó nên cô thấy buồn bã. Cô sợ anh phát giác ra chân tướng sự việc. Cô vẫn chưa thể nào tưởng tượng ra thái độ của anh khi biết An Thư Nhi thực ra là ai.

Anh là người bản lĩnh, đàn ông và mạnh mẽ. Anh sẽ không bao giờ chấp nhận việc mình bị xỏ mũi. Hậu quả chắc chắn sẽ vô cùng khó lường.

Bất giác cô thấy rung mình và biết rằng cô buộc phải giấu diếm anh tới cùng cho nên chỉ có thể trở mặt đứng nhìn anh đau khổ, còn hơn là cả đời này bị anh ghét bỏ.

Tôi không thể nói với anh!. Cô kiên quyết trả lời.

Coi như tôi năn nỉ cô, được không?

Tôi chỉ có thể chuyển lời của anh nhắn cho nó nếu không nó sẽ trách tôi.

Nó ghét nhất là bị xâm phạm đến cuộc sống riêng tư, cho dù tôi là chị gái nó cũng vậy thôi. Xin lỗi anh.

Cô nói với anh mình còn phải làm việc rồi bỏ đi.

Cô bước ra khỏi phòng nhưng không đủ dũng khí để quay đầu lại nhìn anh.

Cô sợ mình sẽ đau lòng.

Từ sau hôm đó, Giang Chấn Vũ không hề từ bỏ hy vọng, vẫn thường tới tìm cô và mong cô nói cho anh biết An Thư Nhi đang ở đâu.

Để tránh mặt anh, cô đành phải giao phó mọi việc cho trợ lý và các nhân viên khác trốn biệt trong nhà không lộ mặt ra ngoài.

Ở nhà, cô hết ăn, xem TV, rồi ngủ, lại dậy ăn, xem TV và rất thường ngẩn người.

Nhìn con gái uể oải, lơ đãng như gà bệnh, đêm thức, ngày ngủ tới tận khi mặt trời lên cao chói vót, dậy lại bật tivi, còn lừa bà công việc khiến cô mệt mỏi muốn nghỉ ngơi vài ngày, An Mĩ Lệ không cần hỏi cũng đoán ra được.

Hôm nay An Mật Nhi cũng như mọi ngày ngủ tới giữa trưa thì bừng tỉnh. Cô bước xuống giường. Rõ ràng cô đã ngủ đủ tám tiếng nhưng tại sao lại vẫn có cảm giác thèm ngủ nhỉ.

Cô mang dép lê gấp đôi, để nguyên bộ đồ ngủ nhăn nhúm mở cửa đi tới phòng tắm đánh răng rửa mặt sau đó lại tới ngồi trên ghế nệm ngẩn người.

An Mĩ Lị vừa đi ra ngoài về xách theo túi lớn túi nhỏ là thức ăn tươi mua từ siêu thị và những đồ dùng thiết yếu hằng ngày.

Mật Nhi! Tới xách giúp mẹ nào!. Bà gọi tới lần thứ ba mới thấy con gái rục rịch.

An Mật Nhi đứng dậy mờ mịt chạy tới xách giùm bà vào bếp rồi lại mờ mịt chạy tới ghế nệm tiếp tục xem Tivi.

Nhìn con ba ngày ngơ ngẩn bà chạy rầm rầm ra phòng khách, giật điều khiển tắt búp tivi, quát to.

Con định trốn tới lúc nào?

Trốn ai? Con có trốn đâu?. Cô cau mày.

Con trốn A Vũ!

Mắt cô sáng lên rồi quay đi tránh ánh mắt của mẹ.

Con không trốn anh ấy. Con ở nhà nghỉ ngơi mà mẹ.

Con xem, nhìn con như người mất hồn. Đùa lại thành thật. Con yêu nó phải không?

Mẹ! Không có mà!

An Mĩ Lị phải công nhận rằng con gái bà rất giống bà từ ngoại hình cho tới tính cách. Đúng là các chàng trai khác đều coi con bà như một thằng con trai nhưng bà là mẹ nó bà biết trong chuyện tình cảm, con bé này nhìn thì bình tĩnh thế thôi chứ thực ra nó không biết phải làm thế nào nên mới trốn ở nhà thế này đây.

Hay hai đứa đi quá giới hạn rồi?

Không có quá giới hạn gì hết. Chúng con chỉ hôn nhau.... Cô vừa nói ra liền im bặt. Cô rất muốn cắn lưỡi mình một cái, nói thế để mẹ trêu chọc à. Cô còn không ngờ mình lại ngượng chín người.

An Mĩ Lị sau khi nghe được tin tức sốt dẻo đó liền chấp tay cảm tạ Phật tổ linh thiêng cuối cùng con gái bà cũng biết yêu. Con bé này có đánh chết cũng không chịu thừa nhận cô gái trên mặt báo là nó nhưng vì ước nguyện có cháu bé, bà nhất định phải nắm lấy cơ hội này. Sở dĩ bà biết hết mọi chuyện là nhờ người hâm mộ của bà là Trần Thông Dương kể cho nghe.

Nếu con yêu A Vũ, sao con không nói cho nó biết!

Không được đâu mẹ! Nếu A Vũ biết, anh ấy sẽ hận con đến chết

Hai mẹ con mãi nói chuyện không hề biết rằng ngoài cửa có một người đứng ở cửa và đã nghe tất cả.

An Mật Nhi thở dài ủ rũ nói:

Mẹ, con phải làm sao đây? Nếu như fan club của anh ấy lùng ra được con

chính là An Thư Nhi thì thăm rồi!

Đáng đời! Ai bảo con rãnh rồi sinh nông nổi dùng tên của em gái con đi lừa A Vũ làm gì. Mẹ chỉ hy vọng con ăn mặc cho ra dáng con gái một chút không ngờ con còn đội tóc giả, trang điểm cho khác đi.

Cô cúi đầu hối hận tới mức rất muốn hét to:

Sao con biết trước mọi chuyện lại thành ra thế này được. Lúc đó con chỉ có một mục đích duy nhất là được chụp bộ ảnh đó nên mới nảy ra ý tưởng giả dạng thành cô nàng yếu điệu thực nữ quyết phải giành được vị trí đó... Khi thật! Dù sao con cũng không còn là An Thư Nhi nữa!

Con định vĩnh viễn không bao giờ nói cho A Vũ biết sao?

Cô không do dự trả lời ngay:

Vâng! Con vĩnh viễn không bao giờ muốn nói cho anh ấy biết.

Bên ngoài, người nãy giờ đứng đó lảo đảo rồi đi không một tiếng động, bước vào trong thang máy, rồi đi ra ngoài khu chung cư, ngồi vào trong chiếc xe ô tô dựng bên đường.

A Vũ? Họ có nhà không?

Không ạ!

Không có ở nhà? Lạ thật! Chú vừa gọi điện nói chuyện với mẹ của Mật Nhi, cô ấy nói đang đi siêu thị, giờ này đáng lẽ phải về nhà rồi chứ... Mà cháu bị làm sao thế?

Nhìn trông rất khó coi. Thật ra trong lòng Giang Chấn Vũ cơn giận đang bốc lên ngùn ngụt, anh phải dựa vào lý trí của bản thân mới không để nó bùng lên mạnh mẽ.

Trần Thông Dương tưởng tâm trạng anh chán chường vì mấy ngày qua không gặp bạn gái nên mở miệng an ủi:

Cháu đừng buồn. Chờ hai mẹ con Mĩ Lệ về, chúng ta sẽ hỏi họ về Thư Nhi.

Không cần nữa!

Tại sao?

Mặt Giang Chấn Vũ như hóa đá giữa thời tiết nóng bức, giống như đã bị đóng băng cả vạn năm.

Anh trầm giọng nói:

Cháu đã suy nghĩ rất nhiều. Nếu cô ấy nhất quyết không gặp cháu, cháu càng tìm, cô ấy sẽ càng tránh mặt. Bây giờ cách tốt nhất là đợi đến khi nào cô ấy tình nguyện gặp cháu. Thời gian ở Đài Loan cũng chỉ còn một tháng, sau đó cháu còn rất nhiều việc phải làm?

Trần Thông Dương vui vẻ nói:

Cháu hiểu ra là tốt rồi. Chú già rồi không hiểu lắm cảm xúc của thanh niên các cháu. Nhưng tốt hơn hết vẫn coi sự nghiệp là quan trọng nhất. Chú tin cháu và Thư Nhi rất có duyên, chắc chắn hai đứa sẽ còn gặp lại nhau. Việc quan trọng nhất bây giờ là gấp rút hoàn thành xong bộ ảnh của cháu.

Vâng, thưa chú. Cháu cũng rất chờ mong bộ ảnh của cô ấy. Anh nắm chặt hai tay lại, nổi cả gân xanh.

Trần Thông Dương lái xe đi không hề chú ý đến thái độ khác thường của Giang Chấn Vũ.

Cháu nghĩ như thế là tốt. Ông đã lo lắng A Vũ quá đắm chìm vào bể tình bởi vì đối với truyền thông, môn thể thao vua luôn được nhắc đến khá nhiều, nhất là hiện giờ chuyện tình cảm của cậu chàng bị báo chí bới móc nên tâm trạng của A Vũ rất tệ.

Thật may thằng nhóc đã không bị chi phối bởi chuyện tình cảm. Mà chính ông cũng không ngờ chuyện trong xe ngày hôm đó lại thu hút báo chí đến vậy, tin đó đều dần trải trên trang nhất của mặt báo.

Trong xe, Giang Chấn Vũ im bất không nói gì nữa. Nếu không đi tìm cô Mĩ Lệ hỏi tin tức về An Thư Nhi thì có lẽ anh cũng sẽ không phải nghe được những gì họ nói với nhau.

Trái tim anh đau nhói. Vì điều anh không bao giờ có thể lường trước được là cô lại gạt anh. An Thư Nhi cũng chính là An Mật Nhi. Cô ngay từ đầu đã lừa anh!

Anh mỉm cười lạnh lẽo.

Tưởng anh không giận sao? Thật ra anh phát điên rồi đây!

9. Chương 9

Những ngày sau đó, cô không thấy anh tới văn phòng của cô và cũng không đột ngột xuất hiện chỉ để hỏi thăm tin tức về An Thư Nhi.

Thật ra cô cũng gặp anh trong công việc, chẳng hạn như tham gia chương trình truyền hình phỏng vấn anh, hoạt động gặp gỡ ký tên với các fan hoặc những bữa tiệc sang trọng. Trước đây, những lúc rảnh rỗi anh sẽ tìm cô để tán gẫu bởi vì cả hai đều có điểm chung là không thích ở những nơi đông người ngoại trừ những khi bắt buộc phải giao tiếp vì công việc. Cả hai đều thích tìm một chỗ yên tĩnh để ngủ, thậm chí có lần còn giành nhau một chiếc ghế xếp.

Tất cả mọi người đều biết cô là nhiếp ảnh gia của anh, và bề ngoài cô nam

tính nên họ đều không cho rằng hai người có tình cảm với nhau nên cả hai đều nói chuyện rất thoải mái và vô tư mà không phải dè chừng ánh mắt của người khác.

Nhưng giờ thì sao? Cô nhận ra Giang Chấn Vũ không tìm cô tán gẫu, còn cố ý làm như không thấy cô khiến lòng cô luôn tự hỏi, phải chăng cô đã làm anh bị tổn thương đến sâu sắc? Đó là lý do anh không như trước đây thường chạy đến bên cạnh cô hay anh sợ khi nhìn thấy cô rồi sẽ càng nhớ An Thư Nhi hơn?

Không gặp là càng nhớ và càng đau lòng.

Cô rất nhớ anh, rất muốn biết anh giờ đang làm gì, anh có vui không, vì thế cô nghĩ cô nên đi tìm anh, cho dù cô không phải là An Thư Nhi xinh đẹp thì cũng có thể đi gặp anh với tư cách là một người bạn được mà.

Có một bữa tiệc được tổ chức, thấy có tên Giang Chấn Vũ trong danh sách tham dự, cô liền quyết định đăng ký dự tiệc.

Hi!. Giống như trước đây, cô chạy lại bá vai anh như một cách chào hỏi của những người bạn thân.

Giang Chấn Vũ quay sang nhìn nụ cười rạng rỡ trên môi cô. Thật ra từ lúc An Mật Nhi bước vào cửa, anh đã chú ý tới cô nhưng anh vờ như không thấy vì anh muốn cô chạy tới tìm anh.

Tính nết thật khác. Anh chợt nhớ tới cô gái có giọng nói nhỏ nhẹ, cá tính, xinh đẹp mà anh yêu. Nếu nhìn kỹ thì cả hai đều rất giống nhau, cũng gương mặt trái xoan, cũng đôi mắt, chiếc mũi và đôi môi ấy, cao ngang nhau, chỉ khác ở mái tóc và cách ăn mặc.

Nếu cô để tóc dài, trang điểm, mặc váy, anh sẽ nhận ra cô chính là cô ấy.

Vậy mà trước đây anh lại không nhận ra.

An Mật Nhi nhìn vẻ mặt thần thần bí bí của anh liền hỏi:

A Vũ! Anh có khỏe không?

Anh nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, cười đến chói mắt.

Tôi rất khỏe!

Nhìn anh cười, cô nhẹ nhõm thở ra.

Phải không vậy? Tôi cứ tưởng...?

Cô tưởng gì?

Cô ngượng ngùng lắc lắc đầu.

Tôi cứ tưởng anh không muốn gặp tôi. Ha ha!

Sao cô lại nghĩ như vậy?

Vì gần đây anh không tới tìm tôi nên tôi nghĩ có lẽ quan hệ giữa anh và

Thư Nhi... À, phải nói thế nào nhỉ... Tôi biết anh buồn nhưng mà khó cho tôi quá... Tôi nghĩ rằng... Chỉ cần chờ cho tin đồn chìm xuống, Thư Nhi sẽ đồng ý gặp anh đây.

Cô muốn an ủi anh chân thành nhất có thể. Được gặp anh, nói chuyện với anh cô thấy rất vui, cảm giác như đang bay trên mây, nhận ra tình cảm của cô giành cho anh từ lúc nào đã trở nên sâu đậm.

Cô càng quyết tâm che dấu mọi cảm xúc trong lòng nhưng dường như lại như bị hòa tan vào nụ cười ấm áp như ánh nắng mặt trời của anh.

Không cần đâu!

Sao?. Cô giật mình.

Đôi mắt sâu thẳm như đáy đại dương cùng giọng nói trầm trầm khiến cô rùng mình:

Tôi muốn buông tay cô ấy ra!

Cô ngây người, thật lâu sau mới có thể tỉnh táo lại, cho rằng cô đã nghe lầm.

Tôi không hiểu ý của anh!

Nếu Thư Nhi đã không muốn gặp tôi tôi cũng sẽ không bắt buộc cô ấy nữa.

Tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Nếu tôi cứ ở bên cạnh cô ấy không rời thì còn gì là phong độ của tôi nữa. Tôi quyết định chia tay cô ấy!

Không thể được!. Cô không do dự thốt ra.

Giang Chấn Vũ nghi ngờ hỏi:

Tại sao?

Tại vì... Thư Nhi yêu anh!. Sắc mặt cô cứng đờ.

Yêu tôi mà lại không thể gặp tôi sao?. Anh lắc đầu. Đó không phải là điều tôi muốn.

Bất đắc dĩ thôi mà. Nó cũng có nỗi khổ của nó.

Nhìn cô bàng hoàng như vậy, nụ cười của anh càng tỏa nắng.

Tôi hiểu rồi!. Anh vỗ đầu cô, ý muốn nói cô yên tâm. Nỗi khổ của cô ấy chính là việc trở thành bạn gái của tôi. Vì thế chỉ cần chúng tôi chấm dứt tình cảm, tôi không quấy rầy cô ấy, cô ấy sẽ không bị báo chí bôi mớ đời tư.

Anh muốn chia tay? Cô không hề muốn!

Lòng cô rối như tơ vò, cảm giác như bị vây quanh bởi một tầng sương mù dày đặc làm cho cô thấy sợ hãi. Đang lúc cô đang định thuyết phục anh thì có người gọi tên anh.

Anh Vũ!. Đó là giọng nói của một cô gái xinh đẹp khả ái. Xin lỗi, em đến muộn!

An Mật Nhi mở to mắt nhìn người vừa tới dự tiệc. Cô gái này chính là Trình Như Huyền, cô ca sĩ đang nổi như cồn. Cô ta không những gọi tên anh thân mật như thế mà còn yếu điệu làm dáng khoác cánh tay anh.

Nhìn cảnh trước mắt, cô chỉ bước đứng trơ mắt ếch ra nhìn không nói ra lời.

Anh còn đang nghĩ tại sao lại không thấy em đâu!. Giọng nói của Giang Chấn Vũ rất dịu dàng ấm áp.

Em xin lỗi mà. Em phải ở phòng thu âm. Xong việc là em tới đây ngay.

Anh tưởng em sẽ không tới!

Không có đâu. Em vì anh mới tới đây đây!

Anh rất vinh hạnh!.

Anh cầm ly rượu đưa cho cô sau đó quay sang nói với An Mật Nhi.

Nhờ cô lấy giùm tôi một ly rượu khác. Nói xong, quay qua tiếp tục hàn huyên với người đẹp.

An Mật Nhi trừng mắt. Anh dám nói em đi lấy rượu ư? Nhưng cô lại không có cách nào mở miệng từ chối, nhìn hai người chuyện trò vui vẻ như thế cô chợt thấy mình thật nhỏ nhen.

Dù lòng không muốn nhưng cô vẫn phải đi, và cô cũng muốn phải làm cho rõ ràng quan hệ giữa A Vũ và cô ca sĩ kia. Cô tin rằng anh không thể quên cô nhanh đến vậy, sau đó gặp ngay với một cô gái khác. Anh hoàn toàn không phải người như thế.

Nhưng cô cũng không có căn cứ để khẳng định điều đó. Nhìn Chấn Vũ của cô vui vẻ bên cô gái đó có thể cho thấy quan hệ giữa hai người thân thiết hơn mức bình thường, lòng cô dấy lên cảm giác chua chát vì ghen...

Cô cần hai ly rượu từ quầy bar đi tới chỗ họ.

Của anh đây!

Cảm ơn!

Cô cứ nghĩ anh sẽ chỉ lấy một ly không ngờ anh lại lấy cả hai ly.

Cho em, Như Huyền. Anh đưa một ly rượu cho Như Huyền, rồi cầm ly rượu cô nàng đã uống cạn đưa cho Mật Nhi.

Cảm ơn!

Sau đó anh coi cô như không khí quay sang tán gẫu với Như Huyền.

An Mật Nhi chợt thấy cô đơn và lạc lõng. Cô đã bị anh bỏ rơi, ngây ngốc đứng nhìn anh âu yếm người khác. Dường như có một bức tường vô hình ngăn cách giữa cô và anh. Anh đẹp trai đứng cạnh người đẹp thật xứng đôi vừa lứa, đẹp như một bức tranh, còn cô đứng trong bóng tối u ám.

Nụ cười dịu dàng kia từng là của cô. Ánh mắt yêu chiều kia từng là của cô.

Giờ anh lại giành tất cả cho Trình Như Huyền.

Đối mặt với việc mất đi anh, cô cứng đờ cả người không thể nhúc nhích, ngây người khi nhìn anh khoác tay ôm người con gái khác không phải cô.

Tiếng cười của anh chợt xa dần, và hai người liếc mắt đưa tình kia cũng bỏ đi. Cô bình tĩnh. Cô không thể mất anh được!

Anh là của cô và cô không thể vì tình địch xuất hiện mà rút lui. Mất thấy người cô yêu bị người con gái khác của mất, cô chạy biến đi, trong đầu chỉ nghĩ tới việc duy nhất cần phải làm lúc này.

An Thư Nhi phải tái xuất giang hồ!

Cô đội tóc giả, trang điểm, mặc vest dưới sự biến hóa của ba chị chuyên gia trở thành một cô gái xinh đẹp.

Cả ba chị vừa mỉm cười tự khen tay nghề của mình vừa tò mò hỏi cô:

Sao em lại ghét mặc váy?

An Mật Nhi ngấm ngấm mình trong gương, trả lời:

Không phải em ghét mặc váy!

Ủa? Em không ghét hả? Vậy sao chị chẳng bao giờ nhìn thấy em mặc váy.

Nhiều lần chị nói em mặc mà em có chịu mặc đâu.

Do thói quen ạ!. Cô thuận miệng nói ra, không muốn thừa nhận việc mình ghét mặc váy. Cô nói với ba chị hôm nay mẹ cô bắt mặc đi siêu thị nên cô mới phải mặc.

Ba chị chuyên gia nghe xong hơi nghi ngờ vì mẹ An trước giờ toàn than thở rằng con gái bà nam tính quá.

Mật Nhi có hiếu ghê nha! Vì mẹ mà mặc váy!

Sự thật là vì tình yêu đấy! Nhưng bí mật này có chết cô cũng không nói ra, nếu không cả ba lại trối cô lại mà tra khảo. Biết đâu chuyện đó sẽ trở thành đề tài hot trong các buổi buôn dưa lê của các chị ấy.

Cô không quan tâm tới tương lai của hai người sau này. Hiện tại trước mắt cô chỉ nghĩ tới việc phải đoạt lại A Vũ của cô, mọi chuyện khác để tính sau vậy.

Cô rối rít cảm ơn ba chị bạn tốt của mình rồi chạy ra cửa. Cô đã gọi điện cho anh hẹn cùng ăn cơm nhưng chọn một bàn thật kín đáo để tránh việc bị paparzi chụp được.

Đúng hẹn. Giang Chấn Vũ đến. Cô cười tươi như hoa. Em đây, mối tình đầu của anh đây. Anh bằng lòng gập cô vậy là cô có cơ hội rồi.

Giang Chấn Vũ nhìn chăm chăm vào cô, mặc dù trong lòng anh biết cô chính là An Mật Nhi, tình cảm trong lòng anh nóng bừng lên nhưng nhanh

chóng bị lửa giận thay thế, anh nhắc nhở bản thân cần phải bình tĩnh sau đó ngồi xuống ghế, lạnh lùng hỏi:

Tìm tôi có chuyện gì?

Cô nhìn anh lo lắng. Tại sao anh lại lạnh lùng với cô. Cô không quen. Không chỉ không quen thôi đâu mà còn cảm thấy đau lòng. Những cử chỉ dịu dàng yêu chiều của anh dành cho cô trước đây đâu rồi? Rõ ràng lúc anh vừa mới tới cô nhìn thấy anh rất vui mà.

Anh làm mặt lạnh vì giận cô. Cô biết.

Em biết anh giận em vì em không chịu gặp anh. Em đã suy nghĩ kỹ rồi. Em thấy làm thế thật không phải với anh.... Cô ngẩng đầu lên liếc nhìn anh rồi lại cúi xuống tỏ vẻ đáng yêu, cam đảm nói ra: Em đến đây là muốn nói với anh... Chúng ta có thể trở lại như trước đây...

Không! Giang Chấn Vũ từ chối thẳng thừng.

Hai tay cô nắm chặt lấy mép váy.

Tại sao? Trời ơi! Hay là anh đã yêu cô nàng ca sĩ kia rồi?

Vì tôi biết em gạt tôi! Em thật ra không hề yêu tôi!

Cô sưng sốt vội hỏi:

Em gạt anh hồi nào... Em thề... Em yêu... Yêu... Yêu...

Gì?

Cô đỏ mặt, sao mình lại có thể nói câu đó trước mặt anh được, cô xấu hổ lắm...

Ha! Khó khăn cho em quá nhỉ! Tôi đi đây! Tam biệt!

Em yêu anh!. Cô đứng dậy nói to để giữ anh lại.

Thật chứ?

Cô ngượng ngịu gật đầu, lòng thâm gào lên. Cô đã nói ra câu đó rồi, đời này còn có thể nam tính được không đây?

Tôi không tin!

Dạ?

Chị gái của em bắt em làm thế này đúng không? Còn bắt em phải nói em yêu tôi!

Không! Không có! Đây hoàn toàn là ý của em

Tôi không tin! Trừ khi em gọi Mật Nhi tới đây để đối chất

Cô há hốc miệng. Kêu chính cô tới? Sao có thể được? Cô phải tìm được ai y đúc cô đến đây?

Có một câu trả lời duy nhất. Điều đó là không thể!

... Cô không biết nên bịa đại một lý do nào.

Tôi biết cô không muốn gọi mà. Anh buồn bã quay mặt đi. Cô lại một lần nữa làm anh bị tổn thương.

Cô khiến trái tim anh rất đau trong khi anh luôn chiều chuộng, một lòng muốn được bảo vệ cô, nâng niu cô trong tay, cả thể xác và tinh thần của anh đều là của cô. Khi cô nhăn mặt vì không vui anh đã sợ tới mức toát mồ hôi. Tất cả những điều đó bởi vì anh yêu cô.

Bây giờ tình thế đảo ngược, cô muốn lấy lòng anh. Điều này khiến anh càng thêm đau lòng.

Anh à, không phải vậy đâu. Không phải em không muốn gọi chị ấy đến mà vì chuyện của chúng ta không liên quan gì tới chị ấy. Những lời em nói đều là thật lòng. Anh, anh phải tin em!

Tôi làm sao có thể biết được sau này cô có hối hận khi ở bên tôi không, rồi lại từ chối không gặp tôi?

Không bao giờ có chuyện đó nữa. Em đã suy nghĩ rất nhiều. Là em sai. Tất cả đều tại em. Anh đừng giận em nữa nhé!

Cô càng nói anh càng nhìn cô oán hận không nói một câu. Cô hoảng quá muốn khóc thét lên.

Anh không tin cô. Cô biết phải làm sao đây? Cô từ trước tới giờ luôn mạnh mẽ khi giải quyết mọi việc nhưng từ khi gặp anh, anh dịu dàng yêu cô khiến cô yếu đuối hơn rất nhiều.

Cô vì sốt ruột nên không nhận ra ánh mắt anh đã thay đổi.

Anh, anh muốn em phải làm thế nào thì anh mới tin em?

Anh từ từ quay mặt lại, nhìn thẳng vào mắt cô:

Tôi muốn em hãy chứng minh cho tôi thấy!

Chứng minh như thế nào?. Cô hỏi không hề biết rằng mình đang dần dần bị rơi vào cạm bẫy anh giăng ra.

Giang Chấn Vũ bật cười đẹp trai, ép cô tới bàn, mặt ghé sát.

Tình huống này hoàn toàn không xạ lạ gì với cô. Trống ngực cô đập thành thành, mặt bắt giắc đỏ lựng lên, ngượng ngùng nhắm mắt lại, hé mở đôi môi xinh chờ anh hôn lên đó.

Nhưng cô chờ mãi vẫn chẳng thấy anh hôn mình, bên tai nghe giọng anh vang vang.

Nói cho tôi biết địa chỉ, số điện thoại hiện tại cũng như công việc em đang làm.

An Mật Nhi bất đắc dĩ bị biến thành An Thư Nhi 24/24, phải phù phép ra được một chỗ ở, một số điện thoại và công việc ở cửa hàng áo cưới.

May mắn là cô có hồng nhan tri kỷ vì cô mà sẵn sàng giúp đỡ lúc khó khăn. Thế là ngay tối khuya hôm đó cô chạy vù tới nhà Sammy vì việc này không thể chậm trễ.

Khi nghe cô kể tất tần tật mọi chuyện, anh chàng kinh ngạc và sửng sốt ngay.

Cái gì! Mỹ nam Sammy - chàng trai con lai mang hai dòng máu Pháp Trung nghe được chuyện cô muốn nhờ vả la lớn. Em muốn mượn nhà anh, bắt anh phải chuyển ra ngoài sống, còn muốn anh thuê em làm nhân viên Shop Áo cưới của anh?

Hầy! Không phải chuyển ra ngoài mà tạm thời mời anh tới khách sạn ở vài ngày, dĩ nhiên là tiền em trả rồi. Mà anh cũng không phải thuê em đâu, chỉ là giả thôi hiểu không, cũng không cần phải trả tiền lương cho em. Cô cười nịnh nọt.

Em sao có thể nghĩ ra một yêu cầu phi lý như thế. Nếu em không nói cho anh biết lý do, anh sẽ không đồng ý.

Chuyện đã tới nước này, An Mật Nhi không thể không nói toạc móng heo ra với Sammy.

Cô liền nhỏ to nói chuyện của cô và Giang Chấn Vũ ra cho tri kỷ biết.

Em và Giang Chấn Vũ yêu nhau sao? Anh chàng cầu thủ điển trai đó? Thiệt hay giả đây?

Nếu chuyện này là giả thì em còn tới tìm anh làm gì?

Em hóa trang, lừa gạt anh ta rồi còn nói cho anh ta biết em đang sống ở đây?

Bất đắc dĩ mà anh. Nếu không thì em đã chẳng đêm hôm khuya khắc chạy tới đây. Em xin anh đấy. Anhhhh! Ngày mai anh ấy muốn tới đây, em không thể để anh ấy biết em không sống ở đây được!. Cô tỏ vẻ đáng thương xin xỏ, cố trưng ra bản mặt nếu anh chàng không giúp cô sẽ rất thảm.

Sammy kinh ngạc lâu lắc mới trừng mắt nhìn cô, tức giận nói:

Em thật quá đáng, Mật Nhi!

Em biết mà...!. Cô cúi đầu. Sammy tức giận như vậy vì hành động dối trá của cô nhưng còn cách nào khác nữa đâu. Việc gì cần làm cô cũng làm cả rồi. Giờ chỉ còn biết tùy cơ ứng biến.

Em dám cưa thần tượng của anh lại còn dối trá xảo quyệt. Em được lắm. Người ta cũng thích Giang Chấn Vũ, không công bằng, anh không biết đâu.

Ồ. Hóa ra đây mới là lý do khiến Sammy tức giận, không muốn giúp cô.

.... Mặt cô bị đen thui một bên. Anh tưởng anh là ai chứ?

Nhưng đây không phải là lúc để đấu khẩu với anh chàng, ngày mai Vũ muốn đến đây, Sammy không thể không đồng ý được.

Em xin anh mà! Anhhh! Em xin anh đấy. Lần trước em đã giả bộ làm bạn gái của anh rồi đấy thôi, giúp anh gạt được ba mẹ anh. Giờ anh giúp em giấu bạn trai em được không?. Cô kéo tay Sammy khóc ròng. Nếu anh không giúp, cô sẽ lăn ra ăn vạ.

Sammy kinh dị nhìn Mật Nhi. Cô nàng chưa bao giờ năn nỉ anh tới mức này, lần này lại còn vì một thằng đàn ông. Mà sao mọi cử chỉ của cô nàng thay đổi một trăm tám mươi độ, bỗng dưng lại thấy giống con gái đang nũng nịu thế này khiến anh không thể không giúp.

Em yêu anh ta thật lòng à?

Không cần nghe câu trả lời chỉ cần nhìn mặt cô đỏ ửng lên là đủ biết.

Sammy thở dài, gơ tay lên.

Ok!

A! Cảm ơn anh!. Cô sung sướng ôm chầm lấy anh. Anh đúng là ‘chị em’ tốt của em.

Do anh tốt bụng nên mới giúp em đấy!.

Cô bật cười vỗ vỗ vai anh:

Anh yên tâm! Anh ấy chỉ muốn xem qua chỗ ở của em như thế nào rồi đi ngay thôi!

Nếu giờ anh ta gọi tới số nhà thì anh phải làm sao?

Em đã nghĩ tới chuyện đó. Em nói với anh ấy là điện thoại bàn hay bị phá rồi nên cắt rồi, đang chờ lắp số mới, chỉ liên lạc qua điện thoại di động thôi nè.

Cô vui vẻ nói nhưng Sammy lại lo lắng.

Em to gan thật. Chơi trò cáo với anh ta. Coi chừng anh ta biết được sẽ tức điên, đến lúc đó em chắc chắn sẽ rất thảm.

Anh ấy sẽ không biết đâu. Chỉ cần chúng ta chuẩn bị thật tốt là được mà.

Cô nói đầy tự tin.

Sammy hừ lạnh.

Ừ, tốt. Tới hồi bị phát giác đừng nói sao anh không cảnh cáo em.

Có tiếng chuông cửa vang lên đĩnh đoong đúng lúc Mật Nhi đang muốn trốn tránh mấy câu chỉ trích của Sammy.

Chắc người ta đưa bữa tối tới đây. Để em mở cửa cho nhé!

Nửa tiếng trước cô có đặt cơm hải sản ở nhà hàng mà Sammy rất thích để đút lót cho anh chàng.

Trước hết cứ thế đã, chờ qua dịp này, cô nhất định sẽ mời Sammy một bữa cơm thật thịnh soạn để hậu tạ chàng ta cho cô mượn nhà.

Đúng lúc cô cũng đang rất đói liền chạy bay tới cửa nhưng cơm không thấy đâu lại đụng mặt một anh chàng cao to đẹp trai – Giang Chấn Vũ.

Cả người cô ngay lập tức cứng đờ như pho tượng.

10. Chương 10

Hey! Mật Nhi!

Giang Chấn Vũ cười chào cô trong khi cô còn đang đứng đờ trước cửa.

Tôi tới tìm Thư Nhi!.

Rồi anh định bước vào nhà đúng lúc cô bừng tỉnh giờ tay chắn ngang.

Anh nói ngày mai anh mới đến mà!

Anh tỏ vẻ kinh ngạc:

Sao cô biết?

Cô trả lời ngay:

Thư Nhi nói với tôi!

Tôi có việc tình cờ đi ngang qua nên muốn gặp cô ấy!

Anh bước qua bên phải để vào trong, cô lập tức bước qua ngáng đường. Anh bước qua trái cô cũng bước qua trái không cho anh vào, vì sợ anh phát hiện trong nhà có đàn ông cho dù đó là gay kín.

Thư Nhi không có nhà!. Cô trả lời.

Khuya thế này cô ấy còn đi đâu?

Nó... Mắt Mật Nhi liếc qua liếc lại rồi nói đại một lý do. À, mẹ có việc nhờ nó làm.

Còn cô thì sao?

Tôi... ở đây trông nhà cho nó

Cô nói cô ở đây coi nhà cho cô ấy, còn cô ấy lại tới nhà mẹ cô.

...Đúng vậy đấy!. Nghe cũng kỳ thật nhưng lúc này cô chẳng nghĩ ra được lý do nào hay ho hơn, lưng cô bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Được rồi! Vậy tôi không làm phiền nữa!

Phù! May thật! Cuối cùng cũng xong!

Cô vẫy tay tạm biệt anh rồi đóng cửa lại nhìn anh chàng đứng sau lưng đang chiếu tia chỉ trích trong mắt vào cô. Cô biết Sammy muốn nói gì nên nói ngay:

Anh! Không sao đâu mà!

Em định một mình đóng hai vai đến lúc nào đây? Sẽ có lúc anh ấy thấy lạ.

Khi An Mật Nhi xuất hiện thì không thấy An Thư Nhi, còn khi thấy An Thư Nhi lại không tìm được An Mật Nhi.

Không phát hiện được đâu!. Cô tự tin trả lời. Anh ấy sắp đi Nhật rồi. Em tiếp tục đóng hai vai cỡ một tháng nữa thôi. Sau này tóc em dài ra rồi sẽ đi Nhật gặp anh ấy!

Em đừng dùng tên giả nữa! Em muốn lừa anh ấy cả đời ư? Trước sau gì cũng biết hai người là cùng một người, còn nếu giả sử không phát hiện ra, em cứ dùng tên giả mãi rồi đợi tới ngày cả hai kết hôn mới đưa chứng minh thư cho anh ấy?

Những lời Sammy nói là điều mà cô sợ nhất nhưng vẫn luôn trốn tránh, càng dối trá càng sợ và càng không thể nói ra sự thật.

Những điều đó không phải là cô chưa từng nghĩ tới chỉ là cô luôn tự nhủ tới đâu tới.

Biết đâu sau này bọn em sẽ chia tay.

Trời!. Câu trả lời của cô khiến Sammy buồn cười. An Mật Nhi thông minh mà anh biết chạy đâu mất rồi, nói chuyện chia tay mà mặt bí xị như cái bánh đa ngâm nước, định lừa người ta à?

Có ư?. Cô mờ mịt hỏi.

Có!. Anh cho cô đáp án.

An Mật Nhi nhìn anh một lúc lâu, bưng tỉnh rồi tự hỏi lòng mình, sau đó cuống cuống:

Trời ơi! Em biết phải làm gì bây giờ hả anh?

Mật Nhi!

Em tuyệt đối không thể nói cho anh ấy biết sự thật. Bởi vì em rất hiểu anh ấy. Nếu anh ấy biết chắc chắn anh ấy sẽ nổi điên

Đúng như cô phán đoán đúng chỉ có điều Giang Chấn Vũ đã phát điên từ lúc nào và đang dùng cách của anh để trút giận.

Điện thoại phát nhạc chuông, cô rút ra nhìn vào màn hình. Giang Chấn Vũ đang gọi. Cô liền giơ tay lên ra hiệu Sammy đừng nói gì rồi đi nhanh vào góc phòng để nghe điện thoại.

Cô ấn nút, nói giọng mềm mại dịu dàng của Thư Nhi.

A lô? Anh hả? Cô nũng nịu trong điện thoại như các cô gái thường thể.

Hi! Em cũng rất nhớ anh!. Cô cười khẽ.

Không sao đâu! Em chưa ngủ. Em muốn nói chuyện với anh mà!. Cô cong môi nói, cảm giác ngọt ngào lan tỏa khắp cơ thể.

Sao ư?. Cô chợt đỡ người, còn tưởng mình đang nghe nhầm.

Từng câu từng chữ được nói lại một lần nữa.

Anh đang ở ngoài khu chung cư. Em xuống đi!

Bụp!

Điện thoại bị ngắt. Mặt An Mật Nhi đen thui.

Ác mộng! Cô đang nằm mơ thấy ác mộng.

Sau đó, An Mật Nhi dùng tốc độ nhanh nhất có thể chạy về khu chung cư.

Thảm thương cho cô là khuya lác thê này ba chị chuyên gia không chịu tới trang điểm làm tóc cho dù cô có ba hoa chích chòe đủ lý do, và càng thảm hơn nữa là không gọi được cho Giang Chấn Vũ vì anh đã tắt máy.

Cô chạy như bay về nhà. Cái khó ló cái khôn, cuối cùng cô cũng nghĩ ra được một cách, nhưng cách này phải có sự giúp đỡ của một người và người đó không ai khác chính là mẹ của cô.

Trước tiên, cô nhờ mẹ xuống gọi Giang Chấn Vũ vào nhà chờ cô có như vậy cô mới thừa cơ lúc mẹ đang nói chuyện với anh lên vào nhà đi nhanh tới phòng tắm.

Giống như đang đóng phim Nhiệm vụ bất khả thi, cô ra ám hiệu với mẹ sau đó đi vào phòng tắm, cũng đúng lúc mẹ cô đang bật tivi lớn tiếng để cô thuận lợi nhảy vào trong, vắn nước xối xả như đang tắm.

Bước tiếp theo mới là lúc quan trọng nhất vì đã đến lúc phải ra mặt.

Hi! Anh!

Giang Chấn Vũ đang ngồi trên ghế nệm nói chuyện rất vui vẻ với cô Mĩ Lệ quay đầu lại, mắt tròn.

Trước mặt anh là một cô nàng mặc đồ ngủ, đầu quấn khăn như Aladanh, mặt phết một lớp màu xanh bơ chỉ để lộ hai mắt, cười với anh.

Ngại ghê! Em có thói quen tắm xong sẽ làm mặt nạ dưỡng da. Dọa anh sợ rồi. Hi!. Cô nũng nịu nói, còn làm bộ yếu đuối. Quấn khăn che mái tóc ngắn cũn cỡn, trét lớp mặt nạ lên mặt là cách để gạt được anh mà không phải trang điểm này kia nọ.

Giang Chấn Vũ nhìn cô rất muốn bật cười nhưng lại thôi. Cô rất cố gắng để lừa anh tới cùng. Nhưng anh không thể không phục khả năng tùy cơ ứng biến khá thông minh của cô.

Tính từ lúc anh gọi điện thoại cho tới khi cô xuất hiện không quá nửa tiếng đồng hồ. Chắc chắn cô nàng đã chạy như bay về nhà rồi chui vào trong phòng tắm. Lúc này anh biết nhưng làm ngơ và cười thầm chờ xem cô diễn trò.

Cô có thể nghĩ ra chiêu quấn khăn và phết mặt nạ dưỡng da khiến anh phải

phục cô luôn nhưng phục không có nghĩa anh sẽ tha thứ cho cô.

Anh chỉ muốn gặp em. Giờ em ngủ sớm đi!

Anh đứng dậy, chuẩn bị ra về.

Hả? Anh về à?. Cô ngạc nhiên hỏi. Hai người mới nói chuyện có mấy câu sao anh đã vội về. Cô còn đang nghĩ bước tiếp theo để đối phó với anh.

Anh nhìn cô thật lâu rồi đưa tay vuốt ve cánh tay mịn màng nhưng chợt nghĩ đến việc cô lừa anh, ánh mắt anh không còn ấm áp nữa, và cũng rút tay lại.

Ừ! Anh về đây! Chúc em ngủ ngon!. Anh nói nhỏ với cô rồi quay lại chúc mẹ cô sau đó đi ra cửa.

Cho đến khi cánh cửa đóng lại, An Mật Nhi mới thở phào ngồi xụi lơ xuống ghế.

Phù! Nguy hiểm quá!

An Mĩ Lệ khóa cửa, quay lại chống nạnh quát con gái:

Con thấy chưa? Cho đáng đời! Mẹ nói không nghe!

Con cóc sợ!. Cô lẩm bẩm chắc chắn. Nhưng đến tận bây giờ tim cô vẫn còn đập thình thịch vì run. Mặc kệ gà mẹ la lối, cô bay vào phòng tắm rửa lớp mặt nạ.

Liệu cô cóc sợ được bao lâu? Chính cô cũng không biết. Nhưng không lâu sau đó cô đã tìm được đáp án, vấn đề của cô không còn là một vấn đề nhỏ nữa mà cực cực lớn.

Ngày qua ngày cô phải sống trong căng thẳng vì sợ bị phát giác. Buổi sáng, Giang Chấn Vũ tới Studio nói với An Mật Nhi rằng anh sẽ tới Shop áo cưới tìm An Thư Nhi làm cô phải bỏ Studio cho nhân viên chạy cấp tốc tới cửa hàng áo cưới.

Có lần hai người đang hẹn hò, anh chợt cầm điện thoại lên nói gọi chị gái tới, thế là cô phải tìm cớ lẻn vào trong WC bật điện thoại lên trả lời qua quýt không có thời gian, rồi mới về lại bàn cười toe như không có chuyện gì.

Lần khác trong vai An Mật Nhi, cô đi cùng với anh, anh chợt đề nghị cả hai tới Shop áo cưới tìm An Thư Nhi, cô sợ quá phải chụp điện thoại gọi ngay cho Sammy nhờ anh hỗ trợ nói đại một lý do.

Hết lần này tới lần khác làm tim cô nhảy lên nhảy xuống, tâm trạng lúc nào cũng nơm nớp lo sợ.

Trời ơi! Nếu còn tiếp tục như thế này chắc em bị đứt dây thần kinh rồi chết luôn quá!

An Mật Nhi nằm dài trên ghế nệm than trời.

Tự làm tự chịu, cấm có than!. Sammy đẩy chân cô xuống, ngồi xuống ghế.

Cả người anh nghiêm trang như nam tước quý tộc.

Anh đừng rầy em nữa mà. Ở nhà em bị mẹ la lối om xòm điếc hết cả tai rồi đây. Nếu anh muốn cứu em thì mau nghĩ cách đi! Ok? Ok?

Chỉ có một cách. Là em tự thú đi!

An Mật Nhi liếc mắt:

Anh nói em đi tự thú với anh ấy khác nào anh giết em?

Anh nói thật!

...

Mật Nhi!. Anh gầm gọng.

Thế anh có dám nói với bố mẹ anh là gay không?. Cô tức giận cãi lại.

Nói là anh chỉ muốn kết hôn với người đồng tính. Nếu anh dám thì em cũng dám nói!

Sammy chột dạ tránh ánh mắt cô:

Không giống chuyện của anh!

Anh à, sao lại không giống chứ? Nói cho anh biết nhé. Áp lực và tâm lý sợ hãi của anh. Chỉ ngón tay vào anh rồi chỉ sang cô. ...và em giống nhau.

Có khác là bố mẹ anh là bố mẹ anh cho dù có chuyện gì cũng sẽ không từ anh còn em với anh Vũ, một khi mà anh ấy biết được sự thật chắc chắn sẽ khinh bỉ em. Vậy nên em không dám nói.

Sammy nhìn Mật Nhi thật lâu. Chính anh cũng đang khổ sở vật vã với sự thật mà anh giấu diếm năm năm nay.

Cả anh và cô đều không hẹn mà cùng thở hắt ra.

Hỡi thế gian tình là chi? Tại sao lại khó khăn thế này? Anh cũng muốn yêu con gái lắm chứ nhưng anh chỉ có cảm giác với đàn ông.... Thế có khổ không?

Em mới thấm. Khó khăn lắm mới yêu và được yêu. Em là con gái mà vẫn phải giả thành mỹ nhân. Em từng hy vọng mình là con trai đấy!.

Mắt Sammy sáng rõ:

Nếu em là con trai. Anh sẽ yêu em liền!

An Mật Nhi đột ngột nghĩ ra một ý tưởng:

Nếu em bị ế, hay là em lấy anh nhỉ? Đây là cách để thỏa lòng bố mẹ hai bên. Anh sẽ tiếp tục đi yêu các anh gay, còn em sẽ chẳng bị đau khổ vì tình yêu như thế này, cả đời có thể ôm máy ảnh đi khắp nơi.

Woa! Ý hay! Sammy bật ngón tay.

À, hai anh em mình cũng là tri kỷ của nhau nữa. Kết hôn đâu cần phải dựa trên nền tảng tình yêu phải không anh. Hôn nhân cũng có nhiều dạng. Yêu

làm gì cho khổ anh hơ?

Sammy cười nói:

Nếu hai ta kết hôn đúng là đẹp cả đôi đường, không những giải quyết được vấn đề của cả hai mà còn là bạn hữu cả đời trên danh nghĩa vợ chồng, quá chuẩn!

Đúng thế đúng thế! Anh đẹp trai thế này chùng đi cùng em tới các bữa tiệc hay họp mặt sẽ khiến các cô bạn của em phải trầm trồ: Ồ chồng cậu bảnh thế chứ không chê cười em bị ế, ha ha!

Chính xácccc! Có một bà xã như em ở bên cạnh, anh cũng thoải mái đi gặp tình yêu mà không bị nghi ngờ anh là gay.

Hai người càng nói càng hào hứng. Cô và Sammy vốn dĩ đã rất thân thiết nên chẳng có gì phải kiêng kị. Hai người vui vẻ tập tành làm một đôi vợ chồng son.

An Mật Nhi ngồi luôn trên đùi Sammy, hai tay đặt lên vai anh làm bộ nũng nịu mà cô hay học được của các cô nàng người mẫu khi ngồi bên bạn trai.

Sammy cũng tỏ vẻ đàn ông phong độ ôm eo bà xã làm cô cười vang nhà.

Hai người cười đùa bên nhau không hề biết ngoài cửa có một người đứng trừng mắt nhìn vào trong.

Giang Chấn Vũ mặt đen thui như bị sét đánh. Anh còn không tin vào cảnh trước mắt.

Ủa! A Vũ!. Nhận ra có người đứng ở cửa, quay lại thấy Giang Chấn Vũ, cô vui vẻ vẫy tay vì hiện tại cô là An Mật Nhi nên thân thiện với anh như anh em, không biết sắp có bão giạt.

Giang Chấn Vũ rất giận, lửa giận tích tụ bấy lâu trong lồng ngực bốc lên ngùn ngụt.

Ồ... lẳng lơ!

Cái gì?. Cô ngạc nhiên.

Tôi nói em là loại con gái lẳng lơ!

Anh nổi cáu. Cô không những đùa bỡn anh lại còn ngồi trên đùi gã đàn ông khác. Hóa ra cô bắt cá hai tay. Cơn ghen làm mọi tức giận trong anh sôi sùng sục.

An Mật Nhi hết hồn vì ánh mắt như nãy lửa của anh sau đó mới tỉnh ra:

Tại sao anh lại mắng tôi? Còn mắng tôi là gái lẳng lơ?

Em quen tôi mà ngồi trên đùi thằng cha ẻo lả này sao? Em không nhìn lại mình đi à?

Cô cứng đờ cả người, nhìn thẳng vào anh, cuối cùng cũng hiểu ra.

Anh..!

Chờ chút. Đừng có tưởng tôi là người nước ngoài nghe không hiểu tiếng Trung. Tôi biết ảo lả có nghĩa là gì. Tuy tôi không cao to đẹp trai như anh nhưng tôi không phải mấy thằng ảo lả. Anh đừng sỉ nhục người khác như thế!.

Sammy là gay nhưng anh không thích bị người khác nói mình bóng hay ảo. Anh cũng có cá tính, có phong cách riêng, không có chuyện bị người khác sỉ nhục như thế.

Giang Chấn Vũ bước tới nắm áo Sammy trừng mắt:

Mày là thằng chết tiệt!

Sammy nhắm mắt hít vào thật sâu biết thế nào mình cũng sẽ bị ăn đấm nhưng ngay sau đó An Mật Nhi đã chắn cho anh.

Tay cô chụp được cú đấm của Giang Chấn Vũ, nhìn anh bằng đôi mắt hừng hực lửa.

Giang Chấn Vũ sững sờ. Cô vì thằng đàn ông này mà dám cản anh, cơn giận trong lòng anh càng bùng lên dữ dội. Rồi anh nghe cô hỏi:

Anh biết từ trước rồi phải không?

Anh ngẩn ra, chưa kịp hiểu nghĩa đằng sau câu hỏi của cô thì cô lại hỏi tiếp:

Anh đã biết tôi là An Thư Nhi?

Cơn giận đã khiến anh không làm chủ được bản thân. Nhìn mặt cô dần lạnh băng, lòng anh cũng nguội dần nhưng nghĩ lại rõ ràng cô lừa anh trước không có gì phải áy náy, hắng giọng nói:

Đúng! Tôi biết lâu rồi!

Cô liếc mắt:

Do vậy mà anh trả đũa tôi?

Mặt cô càng lúc càng khó coi. Giang Chấn Vũ dù gì cũng là đàn ông con trai, là người dám làm dám chịu hưởng hồ kim trong bọc cũng có ngày lòi ra. Ăn miếng phải trả miếng.

Em tính làm gì tôi? Chính em lừa tôi trước!. Anh đồng dục nói.

Cuối cùng cô cũng hiểu ra tất cả. Cô lúc nào cũng nơm nớp lo sợ bị anh phát hiện, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, buổi tối còn nằm mơ thấy ác mộng. Hóa ra đều tại anh. Anh biết rồi mà không nói, còn cố ý trả đũa cô.

Ồ... hóa ra là thế!. Cô gật đầu, mỉm cười tự giễu mình.

Nụ cười không đúng lúc của cô khiến cho anh cảm giác sắp có bão nổi lên.

Cô cười và còn trừng mắt nhìn anh.

Em muốn gì?. Anh lùi lại. Cảnh này khá quen thuộc.

Tôi còn chưa định làm gì sao anh phải sợ?

Anh lấp bắp nói:

Anh... nói trước với em. Không được động thủ...

Shit! Hôm nay tôi không biến anh thành đầu heo tôi không phải là con gái!

Giang Chấn Vũ cứng họng nhìn cô nàng dùng dùng tức giận lao tới, ngay cả đỡ đòn cũng không được, bị cô đốn ngã xuống nền nhà, còn giơ chân đè lên bụng.

Bỏ cái chân em ra!

Không bỏ đấy, làm gì được nhau?. Vừa nói vừa đấm đá túi bụi.

Bàn ghế do hai người quần nhau mà lật đổ nháo nhào. Sammy đứng trơ mắt nhìn hai người. Anh không hề biết rằng đừng nên can vì...

Này! Hai người dừng lại đi... Anh lao tới tách hai người ra kết quả bị đẩy một cú cảm đầu.

Đây là chiến tranh giữa hai người đang yêu. Càng yêu nhau lúc giận nhau càng dữ dội.

Trong hai cách kìm nén cơn giận và vùng tay đánh trả, Giang Chấn Vũ chọn cách thứ nhất vì anh không muốn làm cô bị thương, nếu cô đau anh sẽ rất đau lòng.

Em! Đừng đánh nữa! Dừng tay lại! Á!

Cho anh chết! Chết nè! Chết nè!

Và cô lại một lần nữa đánh nhau với Giang Chấn Vũ, gây bao thương tích trên mặt anh.

Sau lần đó, cả anh và cô đều không liên lạc với nhau. Hai người tuyên bố chiến tranh lạnh. Việc hợp tác giữa cả hai tuy không bị hủy nhưng tạm thời bị đình lại.

Cô thừa nhận lúc đó cô quá nóng nảy không ra con gái nhưng anh trả đũa cô lâu như thế khiến cô không thể không đánh anh một trận cho bõ tức.

Mặc dù vậy, nói là đánh nhau nhưng anh lại không hề đánh trả, để một mình cô đấm đá túi bụi.

Con không định đi Nhật với mẹ à?. An Mĩ Lệ vừa xếp quần áo vào valy vừa hỏi.

An Mật Nhi dứt tay túi quần dựa cửa nói:

Con không muốn làm kỳ đà cản mũi mẹ và chú Trần đâu!

Trần Thông Dương cuối cùng cũng có được trái tim của người đẹp. Ông muốn mẹ cô đi cùng ông đến Nhật và mẹ đã đồng ý ngay.

Nhìn mẹ hơn hở chuẩn bị hành lý mà ngưỡng mộ. Mẹ đã năm mươi hai tuổi

rồi mà vẫn có thể vui vẻ tìm kiếm tình yêu đích thực.

Cô rất muốn hỏi mẹ về Vũ nhưng lại thôi.

Nếu nhớ mẹ, con bay đến Nhật gặp mẹ nhé!. An Mĩ Lị cười nói.

Con không phải con nít. Mẹ không ở đây, cuối cùng cũng trả lại cho con không gian yên tĩnh.

Con bắt hiểu!. An Mị Lị quát.

Con đang hiểu thảo với mẹ mà. Tạo ẹ cơ hội được ở bên người yêu không phải sao ạ?

Chỉ cần con kết hôn là được rồi! Con bé kia, định chiến tranh lạnh với A Vũ tới chừng nào đây?

Cô nghe mẹ nói liền nổi cáu:

Con mặc kệ anh ấy!

Con lừa nó. Nó dạy cho con một bài học. Không ai nợ ai. Đừng có đồng đánh.

Con không thèm đồng đánh với anh ấy!. Cô phản bác. Rõ ràng anh ấy quá đáng!

An Mĩ Lị lắc đầu:

Mẹ nghĩ hai đứa cứng đầu y như nhau. Rõ ràng yêu người kia mà lại cãi nhau, đánh nhau tới bời như mấy đứa con nít lớp một.

An Mật Nhi im bật. Lúc đó cô cũng không cố ý đánh nhau với anh, chỉ tại giận quá mất khôn. Giờ chuyện tình yêu của cả hai mới rồi ren như thế này.

Nhưng nếu anh không xin lỗi cô trước thì cô cũng không bao giờ giờ chờ trắng đầu hàng trước đâu... Vả lại...Biết đâu anh không còn yêu cô nhiều như trước...

Đó cũng chính là lý do cô không dám tới gặp anh. Cô sợ phải đối mặt với chuyện đó. Tâm trạng cô rất chán. Đã dằn lòng không được nghĩ đến anh bao lần rồi.

Con nên nói chuyện nghiêm túc với A Vũ. An Mĩ Lị nói. Chỉ cần nhìn vào mắt con gái là bà hiểu cô đang nghĩ gì.

An Mật Nhi mở to mắt:

Còn gì để nói với nhau nữa ạ. Đánh cũng đã đánh rồi. Anh ấy chắc chắn đang hận con đến chết.

Không tới mức đó đâu con!

An Mĩ Lị cười bí hiểm. Có một chuyện bà không nên nói với con bé này, trước sau gì nó cũng sẽ biết.

Không đi Nhật với mẹ, vậy tiền mẹ chứ nhỉ?

Mẹ có chú Trần tới đón, còn cần gì con đưa mẹ ra sân bay nữa. Chúc mẹ đi chơi vui vẻ!

Thật ra, cô sợ phải đối mặt với Giang Chấn Vũ. Cô sợ khi phải nhìn vào đôi mắt giận dữ chồng chất oán hận của anh. Nếu như thế cô sẽ đau lòng lắm nên cô lựa chọn cách tránh né.

Con định đi đâu?

Con sẽ đi chụp ảnh!.

Cách tốt nhất để lấy lại thăng bằng trong lúc này là vác máy ảnh tới những nơi có phong cảnh hữu tình và thơ mộng. Hôm nay Giang Chấn Vũ sẽ lên máy bay để đến Nhật. Có lẽ cô sẽ không được gặp anh trong khoảng thời gian dài. Cô cũng đã lên ình một kế hoạch nghỉ dài hạn để lấy lại tâm trạng vui vẻ trước đây.

Sau khi tạm biệt mẹ, cô quay trở lại căn hộ, xếp những đồ dùng cần thiết vào balo. Cô cần ra ngoài trời hít thở không khí trong lành và chụp vài bộ ảnh, tạm gạt mọi rắc rối trong cuộc sống qua một bên, đi du lịch một chuyến.

An Mật Nhi rảo bước trên phố, đưa máy ảnh chụp cảnh phố xá tấp nập.

Trong ống kính bất chợt hiện ra một bóng dáng cao to quen thuộc khiến cô giật nảy mình.

Giang Chấn Vũ đang đứng cách cô không xa. Cô không ngờ lại gặp anh cứ như hai người là oan gia ngõ hẹp gặp nhau vậy. Anh nổi bật giữa những người đi đường, đẹp trai, phong độ làm cho trái tim cô đập loạn nhịp.

Mặt anh không vui, lại còn dán một miếng urgo nhắc cô nhớ lại lần đánh lộn cách đây không lâu.

Anh tìm cô để cãi nhau ư?

Cô bỏ máy ảnh vào trong balo, quay người định bỏ chạy thì Giang Chấn Vũ đã đuổi theo sau.

Em!

Cô vẫn đi như chạy, không quay đầu lại.

Em! Anh đang gọi em!

Gọi em làm gì?

Sao vừa nhìn thấy anh em lại quay đầu bỏ đi.

Không đi sao được. Vì cô không muốn lại phải cãi nhau với anh. Lần trước đánh lộn là quá đủ.

Em nói gì đi. Rõ ràng chính em lừa dối anh trước!

Đúng là anh tới tìm cô để cãi nhau. Thế mà cô còn ôm hy vọng anh sẽ xin lỗi cô. Tức thật đấy!

Chúng mình hòa nhau đi!. Cô nói.

Hòa à? Em tưởng chỉ cần em nói chúng mình hòa nhau là bỏ qua mọi chuyện được sao? Cái tội dối trá của em không thể cho qua được.

Cô nắm chặt bàn tay thành nắm đấm. Anh là đồ đáng ghét! Cô đã muốn bỏ qua cho anh nhưng anh lại định bóc mẽ cô.

Nếu trước đây bất kỳ tên đàn ông nào đối xử với cô như thế này chắc chắn cô sẽ đánh cho gã ta tơi tả nhưng đứng trước mặt anh, cô không thể làm gì được trước ánh mắt anh, gương mặt anh, những lời anh nói. Tất cả giống như thứ vũ khí sắc bén chém cô vài đao.

Cô cắn răng nói giọng lạnh lẽo nhất có thể:

Thế anh muốn gì đây?

Giang Chấn Vũ đang định nói thì bên tai vang vang tiếng gào thét của một đám con gái.

Á Á Á Á! Giang Chấn Vũ kìa!

Woa!

~Không ngờ ở đây lại xuất hiện một nhóm các cô gái thần tượng anh. Thấy tình thế có vẻ không ổn, anh liền nắm tay cô kéo đi.

Chúng mình đi chỗ khác nói chuyện!

Cô không vùng ra mà chỉ mãi nhìn vào cái nắm tay của anh, lòng thấy ập ập.

Thấy thần tượng muốn bỏ chạy, đám con gái đó hiển nhiên không bỏ qua chạy đuổi theo sau hét ầm lên:

Anh Vũ!

Anh Vũ chờ bọn em với!

Bị đám con gái đuổi theo như thế này Giang Chấn Vũ thấy không quen.

Những người đi đường bắt đầu nhìn anh chằm chằm.

Xin lỗi các em! Anh không thích đứng gần con gái!

Mấy cô nàng đó chói chóa như hổ báo, còn túm tóc nịt áo không cho anh đi, anh đành phải quay lại nói một câu.

Như thế không công bằng. Chị ấy chẳng phải cũng là con gái đấy thôi. Sao anh Vũ lại cho chị ấy được ngoại lệ đi cùng anh?. Một cô fan cuồng chỉ tay vào mặt An Mật Nhi tỏ vẻ không phục.

Lòng cô râm ran. Anh... anh cho cô được ngoại lệ?

Một người phản đối, tất cả những người khác cũng la lối theo.

Không công bằng chút nào!

Anh không công bằng với tụi em!

Đối mặt với các fan cuồng thật đáng sợ. An Mật Nhi đổ mồ hôi trước vô số

ánh mắt nhìn cô đầy ghen ghét.

Một cánh tay bất ngờ khoác qua vai cô, ôm cô dựa vào anh.

Cô ngạc nhiên nhìn cánh tay đang gác trên vai mình lại ngẩng đầu nhìn anh cao lớn đẹp trai ngồi ngồi giống như mình đồng da sắc trắng châu khiến cô giật mình.

Giang Chấn Vũ quát to:

Im ngay!

Câu nói của anh quả nhiên đánh động tới các fangirls, họ im lặng ngay. Anh lên tiếng giải thích:

Cô ấy làm sao giống được chứ!

Trống ngực An Mật Nhi đập thành thịch. Anh nói cô sao giống được chứ...

Ý anh là gì? Hay là... anh...

Giang Chấn Vũ liếc mắt nhìn các fan-girl của anh rồi chỉ tay vào cô:

Các em nhìn kỹ đi. Cô ấy có chỗ nào giống con gái không? Y chang con trai!

Mặt An Mật Nhi đen thui. Dám nói cô không giống con gái. Tên Vương Bát Dẫn này...

Cô nhăn mặt... Cô không tức giận, không tức giận, không tức giận đâu...

Bởi gì cô đang tức sôi cả ruột gan lên rồi đây!

Buông ra!.

Cô gạt mạnh tay anh ra, quay người bỏ đi thật nhanh.

Giang Chấn Vũ vội đuổi theo sau.

Em!

Cô vẫn bước nhanh về phía trước, không quan tâm tới anh.

Em! Anh đang gọi em đấy. Sao em không trả lời anh?

Cô quay lại hét to:

Anh phiền quá! Tránh xa em ra!

Anh chờ người:

Đúng là anh nói như vậy làm em tổn thương nhưng anh cần phải giải thích cho họ hiểu.

Tại anh hết! Ai biết anh ra đường không nguy trang cho kỹ vào giờ bị lộ còn nói.

Mặt Giang Chấn Vũ đỏ gay vì giận. Cô nàng nam tính này không có lấy một điểm đáng yêu, nói chuyện ngang phè. Anh tìm gặp riêng cô hy vọng cô cũng sẽ giống con gái một chút... Cô vẫn không thay đổi tính cách, vẫn nam tính như trước đây.

Anh muốn lên tiếng ai ngờ chưa kịp mở miệng đã thấy một cục đá bay véo vào trán An Mật Nhi. Cô la á lên rồi giơ tay ôm trán.

Này chị kia! Không được chửi mắng anh Vũ!

Sao chị dám la lối thần tượng của chúng tôi?

Chị kia! Anh ấy chọc tức chị chưa?

Đám fan cuồng của anh bắt đầu om xòm làm An Mật Nhi phát cáu:

Đó là thần tượng của các cô không phải tôi!

Giang Chấn Vũ tức tối nói rít qua kẽ răng:

Cô nàng không đáng yêu chút nào!. Nhưng nhìn vết thương trên trán cô rướm máu, anh đỡ cả người.

An Mật Nhi tức muốn phun lửa. Trán cô đau âm ỉ, còn bị đám người này lo ó diếc tai.

Các cô ồn ào quá...

Cô há miệng nhìn đôi mắt dữ dằn của anh.

Gương mặt ngăm đen của anh khi tức giận càng đáng sợ, cứ như bao công tái thể.

Chưa bao giờ nhìn thấy anh tức giận như thế này nên cô cũng hơi hoảng, thụt lùi lại đằng sau mấy bước nhưng anh đã kịp túm tay cô kéo lại.

Ai ném đá?!. Tiếng anh quát lớn làm các cô gái kia đều hoảng hốt, trong đó có cả An Mật Nhi.

Anh trừng mắt nhìn đám fan-girls, cả người bùng bùng trong lửa giận. Các cô gái kia câm như hến, nhìn qua nhìn lại, không ai dám nhận là mình ném.

Do chị ấy chửi anh.... Có một cô gái lên tiếng.

Nhưng các cô cũng không được ném vào đầu người ta.

Anh quát ầm lên khiến các cô nàng kia phải lùi lại.

Hừ... chị ấy mắng anh mà!

Quá đáng!

Nhìn các cô nàng bán tán xôn xao, An Mật Nhi bình tĩnh, mặc kệ vết thương trên trán đang đổ máu giọt giọt kéo Giang Chấn Vũ đang nổi nóng. Cô không thể để anh phát hỏa trước các fan. Anh sẽ bị mất hình tượng và danh dự mất thôi.

Đúng như cô nghĩ. Anh gần như sắp rống lên đến nơi.

Bỏ đi anh!. Cô cố hết sức kéo anh đi.

Không thể dễ dàng bỏ qua được!

Nhìn anh hung dữ thấy sợ, cô không muốn tranh cãi với anh, gắng lời anh đi.

Giang Chấn Vũ không muốn đi lại bị cô lôi đi, tức giận quay qua quát:

Sao em lại bỏ qua?

Anh là người của công chúng, đừng đứng giữa đường giữa xá nổi nóng.

Người của công chúng thì không được sao? Mấy người đó ném đá vào em là họ sai. Anh thật sự rất tức giận, lớn tiếng nói với cô.

Ai da! Đau quá!. Cô lão đảo, máu không chảy nhiều nhưng cũng đau quá đi mất.

Nhìn cô nhú mày, anh không tức giận nữa mà cuống cuống lên vì lo.

Em sao rồi? Em ổn không?. Giọng nói của anh dịu dàng hẳn.

Vết thương nhỏ ấy mà. Em không sao!. Cô nhẹ nhàng nói, cúi thấp đầu.

Mỗi lần anh dịu dàng quan tâm săn sóc cô, tim cô luôn đập thành thịch, còn mặt thì đỏ lên như con gà tây.

Anh đưa tay nâng cằm cô lên.

Để anh coi!. Anh ghé sát mặt nhìn vào vết thương trên trán.

Không cần đâu!. Cô giơ tay lên đẩy anh ra vô tình đụng phải vết thương đau nhói, liền suýt xoa.

Đó. Ai bảo em động tay động chân. Ngoan, để anh coi!. Anh đang mắng cô nhưng giọng nói lại rất dịu dàng làm cho trái tim cô đập loạn xạ.

Cô chợt nhớ trước đây, anh cũng thường quan tâm, săn sóc An Thư Nhi' như thế này. Cảm giác lúc này thật ngọt ngào. Cô cười đến là vui. Vì hiện tại cô là An Mật Nhi, không phải An Thư Nhi nhưng anh vẫn yêu chiều cô.

Giang Chấn Vũ vén tóc mái cô lên, nhìn vết thương cau mày. Tuy không nặng nhưng bị chảy máu.

Đúng là vết thương nhỏ nhưng nếu không xử lý chừng bị sẹo đấy.

Anh vẫy tay gọi một chiếc taxi, kéo cô vào trong. Nhà anh rất gần đây nên có thể đưa cô về nhà để băng vết thương lại, và điều anh muốn nhất là, được ở bên cô.

Lúc ở nhà anh, cô sực nhớ ra.

Chết tiệt!

Sao thế?. Anh buồn bực hỏi.

Hôm nay chẳng phải anh đi Nhật à? Ba giờ chiều nay máy bay sẽ cất cánh.

Giờ anh mau đi đi biết đâu còn kịp đấy.

Anh chỉ nhìn cô rồi tiếp tục xử lý vết thương càng khiến cô sốt ruột:

Anh còn ngồi đây à? Mau đi thôi!

Không phải hôm nay!

Hả? Là sao?

Ba ngày nữa anh mới đi!

Cô chờ người, mơ mơ màng màng không hiểu anh nói gì rồi nhìn mặt anh lúng túng mới ngộ ra.

Cô nhìn anh thật lâu, thầm vui trong lòng. Hóa ra anh cố ý lùi chuyển bay lại ba ngày là vì cô.

Cho dù anh không nói cô vẫn biết.

Sau đó, cô ngồi im lặng bên anh để anh sát trùng, băng bó vết thương trên trán. Cảm giác ấm áp lan tỏa khắp cơ thể, cả người còn nóng bừng lên một cách khó hiểu.

Anh sẽ sát trùng trước, rồi xức thuốc sau. Anh nói nhỏ.

Không cần rắc rối đâu!

Tin anh đi! Anh thường bị chấn thương nên rất sành sỏi trong mấy vụ này.

Phì! Cô cười thành tiếng.

Em cười cái gì?. Anh cau mày.

Không có gì cả!.

Nhìn cô thản nhiên như không có chuyện gì, Giang Chấn Vũ không muốn tha cho cô, mắt anh ánh lên tia tinh quái, rồi đưa tay chọc vào người cô làm cô cười run cả người.

Nói không?!. Anh uy hiếp.

Rồi rồi! Để em nói... Ha ha! Do em nghe anh nói quen tai quá!

Có vậy cũng cười?

Tất nhiên rồi! Lần đầu tiên hai đứa mình gặp nhau, anh cũng đã nói y như vậy. Ờ. Đừng nói với em là anh thường dùng cách đó để đi tán gái nha!

Anh không trả lời, không chọc vào người cô nữa. Rút từ trong túi áo ra một chiếc khăn tay, anh mở nắp bình nước khoáng, đổ lên trên rồi nhẹ nhàng chườm lên trán cô để lau vết máu và bụi bám.

Hơi đau! Em cố chịu nhé!

Anh thấy cô cau mày biết cô đau nhưng không hề kêu lên.

Đau không em?

Không đau!

Lần này tới lượt anh cười. Cô liếc mắt hỏi:

Xin hỏi tới phiên anh cười gì đây?

Anh bắt chước cô hắng giọng nói:

Lần đầu tiên hai đứa mình gặp nhau, lúc anh xoa chân cho em, mặt em y chang như thế này, rõ ràng đau muốn chết mà làm bộ ngang tàng.

Sau đó anh nhìn cô thật lâu làm tim cô đập thành thịch. Ánh mắt nóng rực của anh như muốn thiêu cháy cô, cô lúng túng cúi mặt xuống ngượng chín

người.

Vì phải lau vết máu cho cô nên Giang Chấn Vũ dang tay ôm eo cô.

Cô đưa mắt nhìn anh, tự hỏi. Hai người sẽ hòa nhau chứ? Vẫn là bạn như xưa? Anh sẽ coi cô là An Mật Nhi hay An Thư Nhi? Ba ngày sau anh mới đi Nhật là vì lý do gì?

Tất cả những thắc mắc đó đều sớm được Giang Chấn Vũ trả lời.

Hai đôi môi quần lấy nhau trong nụ hôn nóng hổi. Đây chính là đáp án của anh. Thiên ngôn vạn ngữ không thể nào bằng một nụ hôn tuyệt vời.

Tất cả mọi khúc mắc của cả anh và cô đều không thể thay đổi được việc:

Anh và cô yêu nhau.

Hai người không kiêng dè, trước ham muốn vô bờ bên nóng bừng lên cho đến khi nào chưa được thỏa mãn, nhanh chóng cởi hết mọi thứ vướng víu trên người, quần quít lấy nhau, khao khát được yêu đến cháy bỏng.

Không cần nói thành lời nhưng cả anh và cô đều hiểu ra được một điều rằng, giận thì giận thật tới mức đánh nhau sứt đầu mẻ trán nhưng lại càng thấy yêu nhau hơn. Anh có cô trọn vẹn nhất, và cũng là người đàn ông của cô. Hai người hòa vào nhau làm một trong hương vị ngọt ngào của tình yêu. Cả hai quần quýt từ ngoài phòng khách, sau đó là phòng ngủ.

Mật Nhi...

Aaa...

Đi với anh tới Nhật Bản nhé?

Em còn công việc nữa!

...

Nhìn mặt anh xị xuống, cô bật cười:

Công việc của em chính là hoàn thành bộ ảnh của anh.

Anh vui sướng ôm chặt cô, ở trong cô đưa đẩy cô lên đỉnh.

Do vậy nên.... Cô há miệng vừa thở vừa khàn giọng nói. Em sẽ đi Nhật để hoàn thành bộ ảnh...

Nhìn anh cười sung sướng, cô vui vẻ nhận ra tình yêu anh giành cho cô mãnh liệt như sóng biển. Cô nghĩ thầm trong lòng, sau lần yêu đương nồng nàn này, cô nhất định sẽ trở thành một lady chính hiệu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-xin-dau-hang>